

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

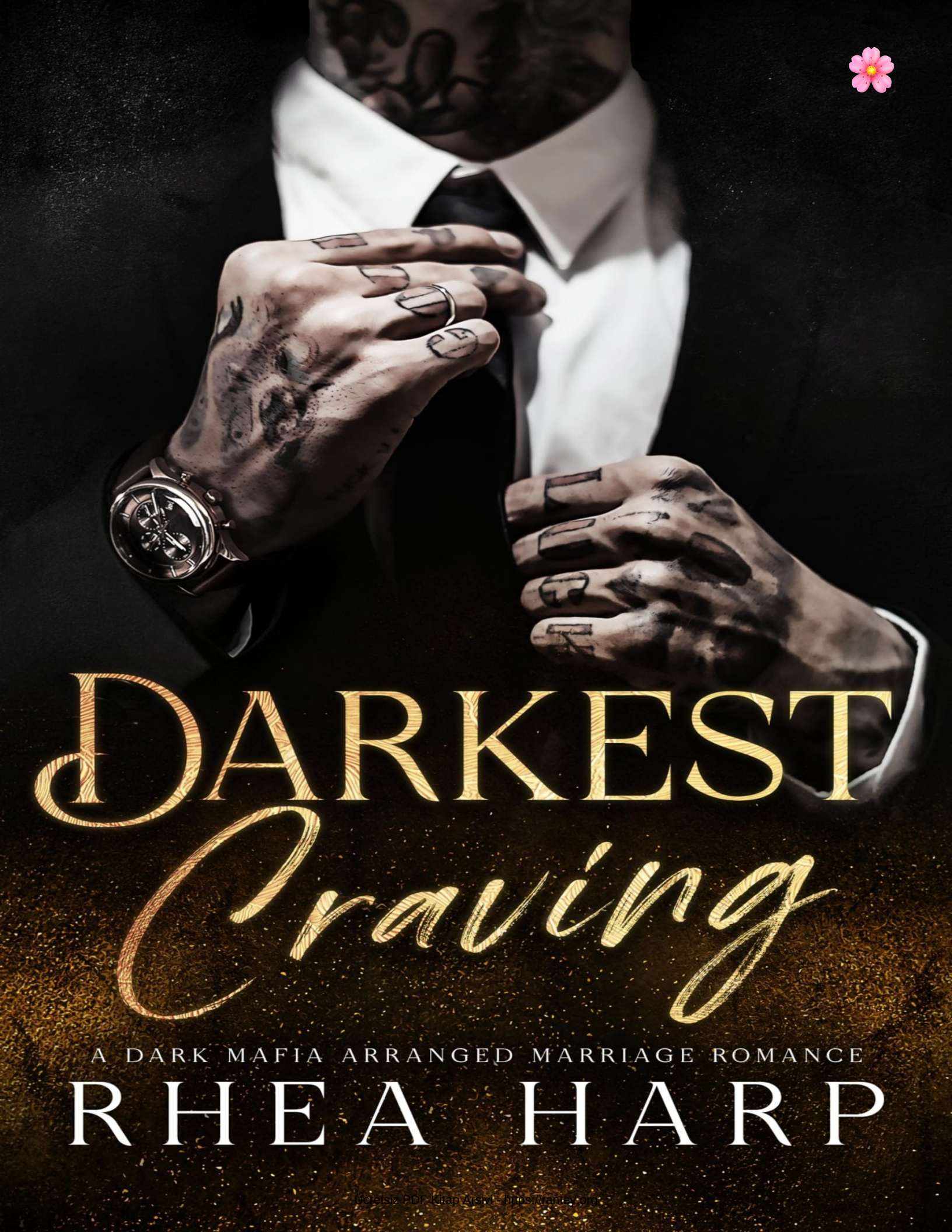
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man in a dark suit, white shirt, and dark tie. He has extensive black tattoos on his neck, chest, and hands. He is wearing a silver-toned chronograph watch on his left wrist. His hands are clasped in front of him, with fingers slightly curled. The background is dark and textured.

DARKEST *Craving*

A DARK MAFIA ARRANGED MARRIAGE ROMANCE

RHEA HARP

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

En Karanlık Özlem

Karanlık bir mafya anlaşmalı evlilik romantizmi

Rhea Harp

Copyright © 2025 by Rhea Harp

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için rhea@rheaharp.com ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır veya bu anlama gelmemelidir.

Artista Gráfico Kapak Tasarımı ile Kitap Kapağı

Zainab tarafından thebluecouch edits.com adresinde yapılan

gelişimsel düzenleme Morgan tarafından waddleediting.com

adresinde yapılan çizgi düzenleme

İçindekiler

Yazarın Notu

1. VICTORIA

2. VICTORIA

3. VICTORIA

4. WOLFGANG

5. VICTORIA

6. WOLFGANG

7. VICTORIA

8. WOLFGANG

9. VICTORIA

10. WOLFGANG

11. VICTORIA

12. VICTORIA

13. VICTORIA

14. WOLFGANG

15. WOLFGANG

16. VICTORIA

17. VICTORIA

18. WOLFGANG

19. VICTORIA

20. VICTORIA

21. VICTORIA

22. WOLFGANG

23. VICTORIA

24. VICTORIA

25. WOLFGANG

26. VICTORIA

27. WOLFGANG

28. VICTORIA

29. WOLFGANG

30. VICTORIA

31. VICTORIA

32. WOLFGANG

33. WOLFGANG

34. VICTORIA

35. WOLFGANG

36. WOLFGANG

Ayrıca Rhea Harp
tarafından Teşekkür

Yazarın Notu

Rhea Harp'ın dünyasına hoş geldiniz.

Bu kitapta kaos, karanlık ve vahŖi aşk hüküm sürüyor. Karakterler abartılı ve muhtemelen buraya gelme sebebiniz olan heyecanı ve endişeyi yaşamamız için kapıları her zaman açık.

Tüm bunlar kulağa hoş geliyorsa, sayfayı çevirin. Ama dikkatli olun. Bu kitap karanlık temaları inceliyor ve başlamadan önce kapsamlı bir TW listesi istiyorsanız [web siteme \(rheaharp.com\) göz atın](http://web.siteme(rheaharp.com)göz.atın).

VICTORIA

İki ay önce

Delici altın gözler bana dikildi. Bir kurt. Onu görmüş ve sessiz kalmıştım çünkü herhangi bir şekilde tepki verseydim, at -zaten nöbet geçiriyor ve canı ne isterse onu yapıyordu- kaslarımın gerilmesindeki paniği hissedecekti. Ve beni anında eyerimden düşürürdü.

Genç, eğitimsiz bir aygırdı ve nereden geldiği ya da babamın onu neden satın aldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama dürüst olmak gerekirse, büyük bir parçam bunun onun gergin ilişkimizi telafi etme yolu olduğunu umuyordu. Sonunda bana sevgisini göstermeyi seçmişti.

Bu düşünceye biraz umutsuzca sarıldım, belki de gerçek olmasını istediğim için.

Bir at sahibi olmak çok uzun zamandır hayalimdi. Ayrıca yirmi ikinci yaş günüm yaklaşıyordu, belki de onu bana hediye olarak ahıra bırakmıştı.

Yılların eğitmeni Sasha Kasparov, dersimizi izleyen adamdan tamamen habersiz bir şekilde karşımda duruyordu. Bir adam, evet,

Gerçek bir kurt değildi ama kurt da olabilirdi. Karanlık figürü, ailemin villasını çevreleyen ormanda ortaya çıkan kötü bir ruh gibi üzerimizde belirliyordu.

Bu manzara beni korkutmuştu.

Tehlikeli adamlar evimize her zaman gelirdi. Annem ve babam kan işlerini kız kardeşim ve benden ne kadar saklamaya çalışsalar da, ara sıra birini görmek alışılmadık bir şey değildi.

Ama bu adam... şu anda bizi avlayan bu *kurnaz kurt*... farklıydı, yine de onu böyle yapan şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Tek bildiğim, duruşunun -enerjisinin- ensemdeki tüyleri diken diken ettiği ve ciğerlerimdeki nefesin titreyerek keskin havaya karıştığıydı.

Uzun boyluydu - aygırla göz hizasında olacak kadar uzun boyluydu - ve kas ve saf hassasiyetten oluşan bir monolit gibi inşa edilmişti. Uzun kışlık paltosunun dokusundan bile belli oluyordu.

Ellerini ceplerine sokmuş, rüzgâr kısa, siyah saçlarını okşayıp onu daha da gizemli bir hale getirirken beni izliyordu.

Sabahın bu erken saatinde burada ne işi vardı? Neden o da diğerleri gibi babamın ofisinde değildi?

Aygır altımda kıpırdandı, hafifçe homurdandı, siyah kürkü sessiz güneş ışığında parıltıyordu. Uzun bir nefes alarak rahatlamaya, ona sakin olduğum izlenimini vermeye çalıştım.

"Daha uzun otur Victoria. Omuzlar geriye," diye seslendi Sasha arkamdan, keskin Rus aksanı sessizliği yararak.

Doğrudum ve ellerimi dizginlerin üzerinde gevşettim. "Hadi oğlum, gidelim."

Nedenini bilmiyordum ama birden kendimi kanıtlama ve yabancıya atımın kontrolünün bende olduğunu gösterme ihtiyacı hissettim.

Huzursuzca da olsa bekledim, hayvana komutuma tepki vermesi için zaman tanıdım. Ama yerinden kımıldamadı.

Kibirden yontulmuş bir heykel gibi toynaklarını kuma vuruyor, benimle alay edercesine homurdanıyordu. Bildiğim kadarıyla bu atın suçu değildi. Yıllar boyunca farklı ırkları kiralayarak edindiğim onca bilgiye rağmen daha önce hiç at eğitmemiştim. Ayrıca doğam gereği sabırsız olmam da yardımcı olmuyordu.

Dizginler elimde sıkılaşımdan önce onu tekrar teşvik ettim. Bu kadar yakından ve bu kadar metanetli biri tarafından izleniyor olma düşüncesi nabzımın uzun zamandır olmadığı kadar hızlanmasına neden oldu. Ya da hiç. Bakışları altında kendimi savunmasız hissediyor, Sasha'nın ona gitmesini söylemesini diliyordum.

Dişlerimi sıkarak atı cesaretlendirmeye devam ettim, bu sefer daha sert bir şekilde. Ancak şimdi kulaklarını geri çekiyordu, bu da benimle hiçbir şey yapmak istemediğinin açık bir işaretiydi.

Kahretsin.

Sasha muhtemelen hayal kırıklığını hissederek homurdandı. "Sen daha iyi bilirsin-"

Telefonu çaldı ve dikkatini çekti.

Hemen döneceğini söylemek için bir parmağını havaya kaldırarak uzaklaştı. İşte tam o anda, rüzgârda sadece benim ve atın duyabileceği kadar yüksek, alçak ve sakin bir ısıklık sesi bana doğru geldi.

Sonuç olarak ve benim tamamen inanmazlığıma rağmen aygır yürümeye başladı. Sadece onu yönlendirdiğim yöne değil. Hayır. Bu at beni *tamamen* devre dışı bırakmıştı -ben, profesyonel bir at binicisi- ve

kurda, yabancıya doğru yürümek yerine. Sanki onu tanıyormuş gibi. Ya da sanki ıslık onu yeni efendisi olarak görmesine yetecek kadar emrediciydi.

Kalp atışlarım kadar tanıdık olan toynakların yere vuruşundaki ritmik gümbürtü kulaklarıma ulaşırken, hareketin etkisiyle yavaşça sallandım.

Adam tehlike saçıyordu ve at beni doğrudan ona götürüyordu.

Bana zarar verebilirdi, değil mi? Buradaki hiç kimse onu durduramazdı. Elbette eskisi kadar güçlü olmayan altmış üç yaşındaki eğitimcim de. Ve babamın adamları burada bile değildi. Normalde kendi mülkümüzde bu kadar sıkı korunmaya gerek yoktu.

Belki de bunu değiştirmenin zamanı gelmiştir.

Ama at beni yaklaştırdıkça, içimde bir şeyler daha da kabarıyordu.

Güneş gri bir bulutun arkasından sıyrılarak bir anlığına beni kör etti ve gözlerimi kıstım. Çünkü bu kurt... gülümsüyor muydu? *Evet*, kesinlikle gülümsüyordu. Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalkmıştı. Ve eğer gözlerinin aygıra doğru hafifçe eğildiğini fark etmeseydim, bunu benim için yaptığını düşünebilirdim.

"İşte buradasın," dedi yabancı, gür dudaklarını aşan alçak bir sesle - yavaşça dökülen koyu pekmez gibi bir ses ve her kelimeyi hayal etmek istemeyeceğim kadar ağır günahlarla kaplayan zengin bir ses. At onun önünde durdu, selamlamak için başını eğdi ve itaatini sundu. "Aferin," diye hayvanı övdü.

Yutkundum.

Onu içime çekerken, üniversitedeki oğlanlardan ne kadar farklı görüldüğünü fark ettim ve belki de bunun bir erkek olmamasıyla ilgisi vardı. O bir erkekti ve yaşlıydı, belki de otuzlu yaşlarının başındaydı.

Üzerime bir sıcaklık dalgası çöktü, kıyafetlerim aniden ağırlaştı.

Ceketimin üstündeki kışlık yelekle çok sıcaktım.

Kalçalarımı saran beyaz pantolonun altı da çok sıcaktı.

Atın üzerindeyken çıkarmamam gerektiğini bildiğim kaskım da çok sıcaktı. Ama yine de çıkardım ki serin hava alnımı öpebilsin.

Her şey boğucuydu.

Bu hareket yabancının dikkatini çekti. Bakışları yavaşça bana doğru kaydı.

-Vahşi ve ölümcül, dökülmüş viskinin düzensiz lekeleriyle şafağın soluk sarısına boyanmış. Ne tuhaf bir renk. Garip ve... inanılmaz derecede çekici.

Gülümsemesi soldu.

Ve yüz hatları - düzgünce kesilmiş kirli sakallı keskin çene çizgisi - beni görünce sertleşti. Her ne sebeple olursa olsun benden hoşnut olmadığını bilmek beni daha da savunmacı yapıyordu.

"Peki sen kimsin?" diye sordu sıkılmış bir sesle, avucunu atın burnundan çekerken.

Ben kim miyim? O bizim mülkümüzdeyken ve davetsiz misafirken ben kimim?

Müdahale edeceğini umarak eğitmenime baktım ama o tamamen arenanın diğer tarafında telefonda yaptığı hararetli konuşmayla meşguldü.

Yabancı tısladı, hayal kırıklığına uğramış, çürütücü bir tepki vücudumda bir şok titreşimi yarattı. "Dilini kedi mi yuttu?"

Kaşlarımı çatarak, ses tonumu aynı derecede yumuşak tutarak cevap verdim: "Victoria Romanov. Ve sen de izinsiz giriyorsun."

Bacağımı eyerin üzerinden salladım, tek bir akıcı hareketle aşığı kaydım, botlarım sessiz bir gümbürtüyle yere çarptı. Aslında bu bir hataydı, çünkü artık onun boyunun çok altındaydım. Atın üzerine tırmanma dürtüsü güçlüydü ama bunu yaparak aptal gibi görünecektim. Ve güvensiz.

Kalbim boğazımda, ne bekleyeceğimi bilmeden tepkisini bekledim. Daha önce onu bir kurda benzettiğimde haklıydım. Çekiciydi, hem de kurnazca. Annelerin kızlarının takılmasını istemeyeceği türdendi çünkü kalp kırıyordu.

Ama bu sadece görünüşüyle ilgili değildi. Duruşu ve kendine güveniydi. Hiçbir şey onu korkutmuyor gibiydi. O kadar ölümcül bir zarafetle hareket ediyordu ki, istediğini yapmak için dünya kadar zamanı varmış gibi görünüyordu. Ve belki de öyleydi.

Sonra bir de kokusu vardı; sessiz amber, dumanlı sandal ağacı. -Sizi içeri davet etti. Aslında, bu adamla ilgili her şey beni daha yakına çağırıyordu. O öyle bir yırtıcıydı ki, sizi hiç ses çıkarmadan içine çekebilir, sonra da yavaş yavaş yiyip bitirebilir, her santimin tadını çıkarabilir, kemiklerinizi kimsenin bulamayacağı bir yere gömebilirdi.

Kendisi hakkında bunları bilmek zorundaydı.

"Söyle bana *Victoria*, ne yapacağının söylenmesinden

hoşlanır mısın?" Ciğerlerimdeki hava vınlayarak dışarı

çıktı.

"Affedersiniz?"

Başını Sasha'ya doğru çevirirken yemyeşil ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bana cevap vermeden önce ona baktın. İstedini yapmak için erkeklerden sık sık onay alır mısınız?"

İnanılmaz bir kahkaha attım, suskunluğuma sinirlenmişim. Ama onu dikkatle izledim ve gülümsemesinin nasıl zorlukla genişlediğini, asla gözlerine ulaşmadığını fark ettim.

"Arenanın her yerinde gerginliğini gösteriyorsun," dedi, konuyu öyle aniden değiştirdi ki şaşırdım. "Atlar sendeki kokuyu alabiliyor."

Dizginleri göğsümde tutarak kollarımı kavuşturdum. "Eğitilmedi. Ve genç-"

"Gördüğüm kadarıyla sorumluluk almak istemiyorsun. Belki de senin biraz eğitime ihtiyacın vardır."

"*Belki de* -" Gözlerimi kırptım "- babamın adamları boynunu kırmadan önce kendi işine bakmalı ve buradan gitmelisin."

Bir an için sessizleşti, sanki düşüncelere dalmış gibiydi. Ne düşünüyordu acaba? *Kimdi* bu adam?

"Victoria, içeri gir." Sasha nihayet öne çıktı, kurdu ilk kez o zaman görmüştü. Elinden geldiğince beni koruyordu.

Ve tam da onun önerdiği şeyi yapmak istedim. *Tanrım*, gerçekten istiyordum ama bu adamın korktuğumu düşünmesini istemiyordum. Bir yırtıcının önünde sinmek asla iyi bir fikir değildi.

"Neden giden ben olayım ki? Sözümüzü kesen oydu."

"*Şimdi*, Victoria."

Sasha daha önce bana hiç sesini yükseltmemişti.

İrkilerek bakışlarım iki adam arasında gidip geldi. Hava gergindi, tehlike ve kan vaadiyle doluydu. Ve bu kurdun bana bakmaya devam etme şekli beni hâlâ ürkütüyordu. Hareketin kendisi o kadar basit, o kadar mesafeli ama bir o kadar da dehşet vericiydi ki... Sanki kendimle ilgili dünyaya asla açıklamadığım her şeyi görebiliyordu - en karanlık düşüncelerimi, umutlarımı ve hayallerimi. Her şeyi.

Dudaklarım aralandı. Neredeyse geri adım atacaktım, umutsuzca gitmek istiyordum. Ama kurt ellerini sakince önünde kavuşturdu ve şöyle dedi-

"Eğitimsiz değil. Sadece İngilizce anlamıyor." Kaşlarımı çattım. "Ne?"

At. Attan bahsediyor.

"Komutlarını Rusça anlıyor." "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Arkasında, siyah, lekesiz bir Rolls-Royce garaj yolunda durdu. Kusursuz bir palto giymiş olan şoför arka koltuğun kapısını açtı.

"Çünkü at benim."

Gözlerim garaj yolundan önümdeki yabancıya kayd, yeni bilgiyle genişledi. Uzun paltosu arkasında dalgalanıyor, uzaklaşırken hafif rüzgâra kapılıyordu. Öldürücüydü, yürüyüşü, konuşma şekli ve kimsenin farkına varmadan ortaya çıkması çok öldürücüydü.

O arabanın içinde tamamen kaybolmadan önce bir kez daha göz kırptım ve motor kükreyerek canlandı. Rüzgâr kulaklarımın dibinden uğuldayarak geçti ve serçelerin cıvıltısı, yırtıcı bir hayvanın bölgeyi terk etmesinden sonra yeniden canlanan bir orman gibi etrafımda yeniden başladı. Ama tüylerim diken diken oldu... tüylerim diken diken olmayı hiç bırakmadı. Çünkü camlar karartılmış ve arabanın içini göremiyor olsam da, o gün batımı rengindeki gözlerin beni izlemeye devam ettiğini biliyordum.

VICTORIA

Bir ay önce

Kurdu gördüğümünden bu yana bir ay geçmişti ve ondan kimseye bahsetmemiştim.

Sasha geri gelmedi. Her yıl yaptığı gibi Alemont Şehri At Yarışları'nı düzenleyerek yerel kraliyet ailesini oynamakla meşguldü. Eğer yarışmayı önemseseydim, ben de orada olurdum - diğerleriyle birlikte araziyi ölçer, jüri üyeleriyle geyik yapar, umurumdaymış gibi davranırdım. Ama binicilik hiçbir zaman madalya ya da alkışla ilgili olmamıştı.

Bu bir kaçıştı. Kontroldü. Annemin elinde bir kadeh Chardonnay ile tükürmeyi sevdiği gibi, hoşgörü idi - *pahalı küçük bir dikkat dağıtıcı*. Ve görünüşe göre, benim dikkatimi dağıtmaya iznim yoktu.

Mezun olduktan sonra Avrupa'da binicilik okuluna gitmek istiyordum. Bir keresinde fısıldamaya cesaret ettiğim bu hayal, babamın yüzüme gülmesiyle son bulmuştu. Seçtiğim üniversitede bile değildim. Benim yerime o karar verdi. Beni kaydettirdi, ücretimi ödedi ve başarılı olmamı bekledi. Tek yapmam gereken oraya gitmek ve güzelce gülümsemekti. Yine de onun diplomasını bitirme fikri midemi bulandırıyor. Kız kardeşimi çoktan kutsamışken neden beni buna zorluyordu?

Anya seçilmiş kişiydi, altın çocuk. Romanov Girişimcilik'in gelecekteki CEO'su. Ben sadece yarım kalmış bir iş ve itibar riskiydim. Görünüşe göre, binicilik eğitmeni olma hayalim çocukçaymış. Utanç verici. "İş ortaklarının yanında konuşulacak bir şey değil." Çünkü Tanrı Nikolai Romanov'un kızının çocuklara ata nasıl eyer vurulacağını öğreterek ellerini kirletmesini yasaklamıştı. Hayır, beni beklentilerle boğmayı ve buna miras demeyi tercih ederdi.

Yine de, o ne düşünürse düşünsün, mezun olur olmaz bu işi yapacaktım. Sadece birkaç ay beni bu rüyadan uzak tuttu. Ve sonra... sonra özgür olacaktım. Aile yükümlülüklerimden, Alemont City'deki diğer varlıklı ailelerin incelemelerinden kurtulacaktım. İnsanların benden beklentilerinden kurtulacaktım.

Bu düşünceyle yürüdüm, ruhum biraz daha aydınlandı. Kışlık botlarım, ana girişimize giden taşı kaplayan ince kar tabakasını ezerek ilerliyordu. Eve bu kadar yaklaştığımı fark etmemiştim bile. Son birkaç haftadır aklım tamamen başka yerlerdeydi.

Kurt hakkında düşünüyordum... hem de çok.

Küçümseyici tonu anılarımda bile beni öfkelen-dirmişti. Konuşmamızı tekrar ederken çok daha iyi cevaplar bulmuştum. Ve bunları onun yüzüne fırlatmak ve sözlerimin ağırlığı altında ezildiğini görmek için can atıyordum. Çünkü adil bir dövüş olmamıştı. Ortaya çıktığında beni *gafil* avlamış, sonra da istediğimi yapmak için bir şekilde erkeklerin onayına bağlı olduğumu söyleyerek bana *hakaret* etme cüretini göstermişti - çok zorlama bir varsayım.

Aklımda olmasının bir nedeni de buydu.

Diğer neden ise... çok daha karmaşıktı. O zaman kabul etmek istememişim ama şimdi geriye dönüp baktığımda bunu görebiliyorum. Karanlığı beni ona çekmişti. Bu beni meraklandırdı. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı, o karanlıkların arkasında kim olduğunu bilmek istiyordum.

Alaycı sözler ve çekici jestler. Ve bir süre bu gizemle yaşamak istedim. Heyecan vericiydi.

Bu yüzden bu düşünceyle daha fazla eğlenmemeye karar verdim.

Babamın beni eve bırakmaları için görevlendirdiği adamlar eve girdiğimde nihayet dağıldılar. Sırt çantam omzumda ağır ağır sallanıyordu, yarınki sınav için çalışmam gereken tarih kitaplarıyla doluydu ama çalışmayacaktım. Sasha'nın bana *Medici Ailesi Kavgaları* hakkında getirdiği her şeyi haftalar önce okumuştum. Hatta yalayıp yutmuştum. Bunu çok yapardı; bana tarih, politika ve zihnimi zinde tutan oyunlar öğretirdi, bana ayırdığı ekstra zamanın karşılığını hiçbir zaman alamamış olmama rağmen.

Köşeyi dönüp yemek odasına girdiğimde annemin uzun masada bir bacağını diğerinin üzerine atmış oturduğunu ve sigarasının dumanını üflediğini gördüm.

Parmakları titreyerek sigarayı ağzına götürüyordu, bu da bana bunun onun ilk sigarası olmadığını gösteriyordu. Ya da ikincisi. Sönük ateş, nikotini bir arada tutan kâğıdı gittikçe daha fazla yiyor, uzun ve derin bir nefes çekiyordu. Nefesini verdiğinde, yüzüne doğru kıvrılan kalın duman bulutunun arasından beni görmesi bir anını aldı.

"İki mi oldu?" diye sordu, sesi bitkinlikle karıştı.

Gözlerimi kısarak sırt çantamı boş bir sandalyenin üzerine bıraktım. "Neler oluyor?"

"Kız kardeşin nerede?"

"Bilmiyorum. Sanırım geri dönüyor. Anne... Sorun ne?"

Sigarasını kül tablasına vurdu. "Tanrı aşkına Victoria, bu kadar çok soru sormayı bırak. Öğle yemeği ocakta." O

Başını ona doğru salladı, platin sarısı saçları -benim ve kız kardeşimin saçları- kulağının arkasından kayıyordu. "Git kendine biraz al."

Tereddütle masanın etrafından dolaşıp bir kâse aldım, sonra da dumanı tüten tencerenin kapağını kaldırdım. Kendime bir porsiyon servis ederken sığır straganofu nefis kokuyordu; annemin yemekleri değildi.

Babamın işi çok para kazanmaya başladığından beri bir aşçımız vardı. Ve annemin o gün beni doğurduğu günden daha mutlu olduğuna ikna olmuşum. Hiç sevmediği bir adamla evlenmeye zorlandığı ve üstüne üstlük ondan çocuk sahibi olduğu için, sanırım bu çok mantıklıydı.

Yine de Anya için durum farklıydı. Annem onu şımartmayı, yaptığı her küçük şeyi övmeyi severdi. Biz çocukken saçını taradığında ona güzel derdi. Onu beni yatırdığından daha uzun süre yatırırđı.

Bunu kabullenmek çocukluğumun çoğunu aldı. Verecek çok az sevgisi kalmıştı ve hepsi kız kardeşim içindi. Sasha'ya bu kadar bağlanmamın nedeni de buydu, bana gerçek ebeveynlerimden daha fazla ebeveyn gibi geliyordu.

Annem bana bakarken sessizce yemeğimi yedim, bu pazartesi öğleden sonra aklını kurcalayan her neyse onun içinde kaybolmuştu. Dakikalar sonra Anya nihayet ortaya çıktı.

"Tanrım!" Anya burnunu kaşıdı ve manikürlü elini havada salladı. "Bir pencere falan aç! Burada nefes alamıyorum."

Annesinin gözleri ona kaydı, odanın öbür ucundaki sürahidenden kendine viski doldurmak için ayağa kalktığında boğazı düğümlendi. "Otur, Anya. Victoria, sen odana gidebilirsin."

Anya bana sorgulayan bir bakış fırlattı ama ben sadece omuz silkmekle yetindim.

"Bu sefer ne oldu?" diye düşündü kız kardeşim, yanımdaki sandalyeye oturarak. "Notlarım yine hoşuna gitmedi mi?" Bana dönerek "*Kalacak mısın?*" diye sordu ve bunu sorduğuna sevindim çünkü gitmek istemiyordum. Annem her ne söyleyecekse, bugün kötü alışkanlıklarına tamamen teslim olacak kadar ciddi görünüyordu.

O zaman sadece hasar kontrolü için bile olsa kalabilirdim.

Annem elindeki içkiyle arkasını döndü ve yüzüme kazınan kararı görünce gözlerini devirdi. "İyi o zaman. Zaten öğrenecektin." Sonra başını kucağına doğru eğip kaçınılmaz olanı erteleyerek öylece oturdu.

İçimde bir gerginlik dalgası yayıldı ve kız kardeşim de bunu hissetmiş gibi görünüyordu çünkü masanın altında elimi buldu ve sıktı. Garip ve nadir bir hareketti ama tabii ki ben de sıktım.

"Sanırım babanın işi hakkındaki gerçekleri duyacak kadar büyüdün."

"Evet, *biliyoruz*," dedi Anya. "O Bratva için çalışıyor. Evimizin sahibiymiş gibi evimize girip çıkan adamları fark etmediğimizi mi sanıyorsun gerçekten?"

Haklıydı. Ayrıca, anne babamızın bu evde yaptığı konuşmalara kulak misafiri olmamak çok zordu. Annemizi bir şahin gibi izledim, buna ne diyeceğini merak ediyordum. Ama o sadece başını salladı. "Güzel."

İyi mi? Bu konuda iyi olan hiçbir şey yoktu. Hem de hiç.

"O zaman açıklaması daha kolay. Çünkü evet, baban ve benim bu aileye bakma şeklimiz -" Bunu ifade ediş şeklini kaçırmadım - sanki kendisinin de işin içinde olduğunu bildiğimizden emin olmak ister gibiydi- "*Pakhan*'ın yardımı sayesinde oldu. Otel süiti onun bize hediyesi ve bizim de onun parasını aklama yolumuz. Karşılığında da şu anda sahip olduğumuz hayatı yaşıyoruz." Son sözlerle birlikte kaşları kalktı. O

daha fazla duman üfledi. "Ama şimdi, baban... o... bir hata yaptı."

Nabzım hızlandı ve kız kardeşimin elini daha sıkı sıktım.

Bu dünyada "hata "nın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Bratva'nın hainleri nasıl bertaraf ettiğine dair yeterince film izlemiş, yeterince hikâye -korkunç olanlar- dinlemiştim. Anya'yla bakıştık ve bana onun da aynı şeyi duyduğunu söyledi.

"Neden?" diye sordum. diye sordum. "Zaten her şeyimiz vardı. Yeterince para kazanmadı mı? Neden her şeyi riske atsin? Ne için?"

Annem paketten yeni bir sigara alırken homurdandı. "Sanki onu tanıımıyormuşsun gibi soruyorsun. Açgözlülük babanın ruhunu uzun zaman önce aldı Victoria. Neyse o."

"Peki... bu bizim için ne anlama geliyor?" Anya başını salladı. "Ülkeyi terk mi edeceğiz? Burada bir hayat kurduk anne. *Arkadaşlarımız* var. Öylece-"

"Hiçbir yere gitmiyoruz," diye kestirip attı, masanın üzerindeki kül tablasına bakarak. "Bunu duymak zor olacak biliyorum ama bugüne kadar pek çok ayrıcalığa sahip oldunuz. İkinizin de. Şimdi dengeyi kurmanız gereken zamanlardan biri." Bakışları yükseldi ve Anya'yı yere sabitledi. "Bu yüzden, tüm bunların ortadan kalkması için *Pakhan*'ın ailesiyle evlenmeni ayarladık."

Oda sessizliğe gömüldü.

Anya ve ben hiçbir zaman çok yakın olamadık. İstedim ve sık sık denedim, ama o arkadaşlarıyla takılmayı tercih etti ve beni sayamayacağım kadar çok kez kendi halime bıraktı. Ama yine de o benim kız kardeşimdi. Ve ailem onu kurtların önüne atmak üzereydi.

"Onun geleceği ne olacak? Anne... Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Acı dolu bir alay kirli havayı doldurdu. "Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Bu konuda güçsüzüm, tıpkı senin gibi. Başka seçeneğim yok. Kızımı vermek zorunda kalacağım!" Burnunu çekti, duyguları üzerindeki kontrolünü çabucak yeniden kazandı. Onu hiç ağlarken görmemiştim.

Anya öfkeyle titriyordu. Kendi ailesi de aynı muameleye maruz kalmışken annemiz bunu nasıl yapabilmmişti? Bunu kendisinin değil, çoğunlukla babamın yaptığını fark ettim ama yine de. Bu konuda bir şeyler yapmaya çalışabilirdi, herhangi bir şey. Bunun yerine, bunu kabul etti, mücadele bile etmeden pes etti.

Anya açıkça, "Hayır," dedi. "Hayır. Bunu yapmayacağım." Annemin çenesi sıkıştı.

"Karar verildi bile."

Anya başını salladı, ayağa kalkarken elini benimkinden hızlı bir hareketle çekti.

"Beni zorlayamazsın. Kaçıp gideceğim. Son kullanma tarihi geçmiş adi bir fosille evlenmektense *ölmeyi* tercih ederim. Ve neden ben olmak zorundayım ki?!"

Sorusu yüzüme avucuyla yapabileceğinden daha sert bir tokat gibi çarptı.

Elbette, hiçbir zaman yakın olmamıştık ama bu... bu bir ihanetti, çünkü biz bir aileydik ve ailemizin gözdesi olmasını ne kadar kıskanmış olursam olayım, onun için asla kötülük dilememiştim. Bunu söylediği için ondan nefret etmeliydim ama yine de... belki de böyle yapması daha iyiydi.

Belki de ailem onun yerine beni evlendirseydi, sonunda beni de göreceklerdi.

Annemin gözleri ikimizin arasında gidip geldi. Ne olduğunu, bana neler hissettirdiğini anladıysa da bu konuda hiçbir şey söylemedi.

"Varisimizle evlenmek istiyor," diye açıkladı daha fazla duman üfleyerek.

Bu kadar basit. Tartışmaya yer yok.

"Sikerim böyle işi." Anya daha fazlasını duymak istemeyerek hışımla dışarı çıktı.

Gerçekten de siktir et. Dürüst olmak gerekirse, acımın bulanıklığında bile, bu şekilde tepki verdiği için onu suçlayamazdım. Belki ben de aynı şeyi yapardım. İkimiz de gelin olmaya hazır değildik, hele de bizi mahvedebilecek güce sahip zalim bir adama.

Tüm bu olanlara anlam vermeye çalışırken annem ve ben masada sessizce oturuyorduk.

Belki de Sasha'nın yıllar boyunca bana verdiği, politikadan, gizli niyetlerden ve güç oyunlarından bahseden pek çok kitap yüzünden her şeyin bir şekilde birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünmüştüm. Yabancı ile karşılaşmam, yetenekli aygır, şimdi de bu... Hiç düşünmeden gözlerimi masadan kaldırdım ve bakışlarımla onu kıstırdım.

"Anne?" diye sordum. "Şu anda ahırımızda kimin atı var?"

Viskisinin tamamını yutmadan önce dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı.

"Wolfgang Rykov'un, *Pakhan*'ın en büyük oğlu."

Bu ismi söyleme şekli bana garip geldi, çünkü kelime İngilizce değildi. Rusça da değildi. *Volf-gung demişti*- kırpılmış, yabancı, "W" yumuşayarak "V" 'ye dönüşmüş, son hece yutulmuş bir kelime gibi boğazının arkasına çarpmıştı. Bunun nedenini merak ettim çünkü eğer gerçekten *Pakhan*'ın oğluysa... adı hiç mantıklı değildi.

"Erken bir düğün hediyesiydi," diye devam etti, sonra sigarasından son bir nefes çekti. "Ve bir sembol. Belli ki."

"Bir sembol...? Ne için bir sembol?"

Cevabı beklerken nefesimi tuttum, iyi olmayacağını iliklerime kadar biliyordum. Nefesini tekrar verdiğinde sigarasını kül tablasında söndürdü.

"Ölüm, Victoria. Ölüm için bir sembol."

Parmaklarım kucağımda kıpırdadı, sanki bir baraj yıkılmış gibi içimdeki endişe serbestçe akıyordu. Annem konuşmaya devam ettikçe, söylediği her kelime bir bıçak gibi saplanıyordu.

"Ya bunu yaparız -istediğini almasına izin veririz- ya da bizi öldürür. Ya birimiz... ya da hepimiz."

VICTORIA

Günümüz

"Ah, evet, Anya zaten babasıyla birlikte otel ofislerine gidiyor. Ve bu..." annem nadir bir sevgi gösterisiyle omuzlarımı sıkıyor. "Yakında mezun olacağı için bizden ayrılmak istiyor. -Avrupa'ya git ve profesör ol!"

Bir binicilik eğitmeni, ama ne olduğunu söylemeyi reddediyor. Özellikle de başkalarının önünde.

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırarak babamın müteahhitlerinden Alexei ile göz göze geliyorum. Karşılık olarak sunduğu zoraki gülümsemeye bakılırsa, anlamsız bir sohbetle ilgilenmediği çok açık. Kalabalığın içinde onu babamdan önce annemin fark etmiş olması çok kötü.

Bir kol benimkine dolanıyor ve Anya'yı yanımda görmek için başımı çeviriyorum.

"Affedersiniz, kız kardeşimi bir dakikalığına ödünç alabilir miyim? Söz veriyorum onu geri getireceğim."

Annemin gülümsemesi genişliyor ve elini havada sallıyor. "Evet, evet, siz gidin kızlar. İyi eğlenceler. Bana da biraz beze ayırır mısınız? İnsanlar bayılıyor gibi görünüyor."

"Elbette." Anya başını sallayarak beni uzaklaştırıyor.

Yirmi ikinci doğum günü partimdeki yabancıların yanından geçerek oturma odasının diğer tarafına doğru ilerliyoruz. Üzerinde hiçbir şey yazmayan yemyeşil bir çikolatalı pastayı çevreleyen, hepsi farklı şekil ve tatlarda bir dizi tatlı büfeyi süslüyor. Anya masadan bir parça ahududulu beze alıp umursamazca ağzına atıyor. Gözlerini devirerek kısık bir inilti çıkardı.

"Ona *hiçbir* şey saklamıyorum. Bu harika. Bir tane dener misin?"

Başımı eğiyorum, bilmiş bir sırıtışla onu izliyorum. "Beni bu yüzden mi uzaklaştırdın? Bezeler için mi?"

"Sana iyilik yapıyordum. Orada acı çekiyor gibi görünüyordun."

"Evet, şey..." İç çekiyorum. "Alexei'yi bilirsin. Pek konuşkan biri değildir."

Kollarımı kavuşturup bedenimi çevirerek kalabalığa bakıyorum - ailemizin tanıdıklarıyla dolu bir kalabalığa. Aralarında babamın da bulunduğu bir grup erkek bir çember oluşturmuş, puro içiyor ve kısık sesleriyle birbirleriyle konuşuyorlar. Kadınlar ikili ya da üçlü gruplar halinde etraflarına dağılmış, ara sıra yanlarından geçen garsonlardan şampanya kadehlerini alıyorlar. Birinin doğum günü olduğunu bildiklerini bile sanmıyorum. Bırakın benimkini.

Normalde bu duruma üzülürdüm, çünkü bu partinin benimle hiçbir ilgisi olmadığı açık. Ama haftalardır ilk kez annem nikotin bağımlısı bir ejderha gibi sigara içmiyor ve babam da iş arkadaşlarıyla gülüyor. Birkaç hafta önce bize verdikleri haberden sonra ailemi bir daha huzur içinde görebileceğimi sanmıyordum.

Ama mesele de bu zaten.

Annemin o gün yemek masasında söylediklerinin hiçbirini gerçekleşmedi. Wolfgang Rykov, Anya'yı gelini olarak almaya hiç gelmedi.

Haftalar geçti ve sonunda işler her zamanki gibi devam etti... sanki babamın "hatasını" tamamen affetmişler gibi, her ne idiye. Bu konuda endişelenmemeye çalışıyorum ama nasıl endişelenmem? Hâlâ başımızın üzerinde asılı duran bir tehlikeyle yaşıyoruz ve görünüşe göre bundan kurtulamayan bir tek ben varım.

Ve Wolfgang... *Wolfgang*...

O kehribar gözler hala ryalarımaya giriyor. Her zaman peşimde, her zaman benden bir şeyler talep ediyor, sanki yaptığımız kısa konuşma bizi bir şekilde sonsuza dek bağlamış gibi. Onun varlığı aklımın bir köşesinde duruyor ve bu beni korkutuyor. Onu dşnmemeliyim. Onun hakkında öğrendiklerim bana bunu söylüyor.

Herhangi bir suçtan hüküm giydiğine dair kamuya açık hiçbir kayıt olmamasına rağmen, insanların onun hakkında konuşma şekli tek bir şey söylüyor. O bir katil. Vicdan azabı çekmeyen bir canavar. Ve muhtemelen bir psikopat. Babamın bazı adamlarına gizlice sordum ve edindiğim izlenim bu.

Adını duymuşlar tabii. İş dünyasında önemli bir figür olduğu ortaya çıktı, hem burada, hem Alemt City'de hem de Doğu Yakası'nda uzun bir dizi şirketin sahibi. Onun ve ailesinin bu serveti nasıl elde ettiğini sormama gerek yoktu.

Ne yaparlarsa yapsınlar, Wolfgang gibi adamlar yakalanmazlar. Hesaplanmış hamleler yaparlar ve yarım kalmış işleri sorumluluk haline gelmeden tamamlarlar. Etkileri bir örümcek ağı gibi ülkenin üzerinde geziniyor ve bizim gibi bir kez kapılanın kaçması neredeyse imknsız. Ailem ne kadar inkâr etmeye çalışsa da.

"Eğleniyorlar gibi görünüyor," diyorum başımı annemle babama doğru sallayarak. "Mutlu görünüyorlar."

Anya alay ediyor. "Tam zamanında. Sürekli gerginlikten bıkmaya başlamıştım." Ben de öyle.

Ama şimdi annemle babam, servetlerini kazanmaya başladıkları İtalya gezimizden beri hiç görmediğim bir şekilde davranıyorlar. Onlar hala normal insanlarken... biz hala Cuma akşamı hangi filmi izleyeceğimizi kimin seçeceği gibi şeyler yüzünden tartışırken. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Asla özlemeyeceğim.

Kız kardeşim bana baktı. "Ya sen?"

"Ben mi?"

"Evet. Mutlu musun?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Mutlu muyum? Olmalıyım. Yakında gideceğim - Avrupa'da tek başıma yaşamama ve kendime bir hayat kurmama sadece üç ay kaldı. Öyleyse neden bunu çatılardan haykırmıyorum?

Anya kaşlarını çatıyor, ben de gülümsemeye zorluyorum. "Öyle olduğumu biliyorsun. Sonunda biraz huzur ve sessizlik bulacağım."

"Hmm. Sanırım beni ve bu evdeki kaosu özleyeceksin."

Gözlerimi deviriyorum. "Eminim sen bana her şeyi anlatırken

ben-" Oturma odasının çift kapısı hızla açıldı.

Bir serseri ordusu içeri giriyor, kalabalığı dolduruyor ve etrafımdan çığlıklar yükseliyor. Kadınlar geri çekiliyor, kocalarının kollarına yapışıyor, erkekler silahlarına uzanırken gözleri tek çıkışa doğru kayıyor. Ancak... hiçbiri dışarı çıkarılmıyor. Sanki kimin geldiğini biliyorlar ve karşı koymaya cesaret edemiyorlar.

Fedailer odanın içinde pratik bir düzene benzeyen bir şekilde yayılıyor ve ortada boş bir koridor oluşturuyor. Birinin bir şey yapmasını ve hepimizi kurtarmasını bekleyerek dehşet içinde izliyorum.

Ve sonra... sessizlik.

Saf, katıksız sessizlik, sadece ayakkabıların ahşap zemine vuruş ritmiyle bozuluyor. Ve sesle birlikte uzun, kana susamış bir gölge odanın karşı tarafına uzanıyor, bir daha asla görmemeyi umduğum bir silueti karşılıyor.

"Bir parti. Ne güzel," diyor Wolfgang Rykov ellerini sabırla arkasında kavuşturarak. "Gerçi *Pakhan*'ın daveti... yanlış yere gönderilmiş gibi görünüyor."

Altın güneşin parlamaya cesaret ettiği yerden çok uzakta, karanlıktaki o figür o kadar aç, o kadar baskın ki. Ve o ses... o ritim... alçak sesle, ölümcül bir şekilde çınlıyor, her kelimesiyle yıkım vaat ediyor; çarpan kalbimin aceleci ritmiyle tam bir tezat oluşturuyor. Sinir uçlarımda yankılanıyor, bedenimi gergin ve tetikte tutuyor.

Duruşundaki ince bir kayma -başını eğmesi- gözlerine bir güneş ışını getiriyor. O gün beni izleyen aynı gözler, bir mum alevi gibi renkli, kavurucu sıcakta yanan çöl kumu gibi. Nefes vermek istiyorum ama hava ciğerlerimde sıkışıp kalıyor.

Nefes alamıyorum.

"Gözden kaçmıştır, eminim," diye ekliyor, sesinde hiç de sıcak olmayan bir gülümsemeyle.

Aynı noktada durarak, buz gibi bir kayıtsızlıkla odayı tarıyor. Sadece güneş biraz hareket ettiğinde, azalan ışıktaki daha fazla görünüyor. Ve onu son gördüğümde daha korkutucu görünüyor.

Kolları damarlı ön kollarına kadar kıvrılmış düz siyah bir gömlek, o gün göremediğim tüm dövmeleri ortaya çıkarıyor. Mürekkep koyu renk-

Bazıları soluk, eski anılar gibi, bazıları parlak, sanki kendine acı çekirtmeyi hiç bitirmemiş gibi. Semboller var ve bir de uzun, kalın bir şey var, sanki sonsuz kökler derisinin etrafını sarıyor ve boynuna kadar uzanıyor. Bir bakıma onu her şeyi bilen biri gibi gösteriyor, sanki hepimizin görmediği şeyleri görmüş gibi.

Gergin kaslar kollarını sarıyor, zahmetsiz zarafeti ile dizginlenmiş şiddeti arasındaki zıtlık her santimine işlemiş.

Dikkatli bir şekilde bakışlarımı santim santim kaldırıyorum ve bakışlarının artık benim üzerimde olduğunu fark ettiğimde bir nefes çekiyorum. Sadece bana.

Göğsümün bir yerinde bir elektrik titreşimi başlıyor ve titreyen parmak uçlarıma kadar iniyor. Dilimde aniden beliren acı tadı yutmak için dudaklarımı kapatana kadar dudaklarımın ayrıldığını fark etmiyorum.

"Bizi affetmelisin," diyor babam, her kelimesinden gerginlik sızarak. "Bunun vaktinizi alacağını düşünmemiştik. Bu sadece kızımız için küçük bir toplantı-"

İleriye doğru atılan bir adım birkaç kişinin daha geri çekilmesine neden oluyor. Wolfgang'ın kaşları hafif bir eğlenceyle kalkıyor, sonra yoluna devam ediyor, her adım onu daha da yaklaştırıyor, daha da yaklaştırıyor...

Kalabalık onun etrafında hareket ediyor ve adamları onları şahin gibi izliyor, ne zaman ya da kimin ilk saldıracak kadar aptal olacağını bekliyorlar.

Ne yapıyor bu adam? Neden doğrudan bana doğru geliyor?

Wolfgang'ın delici bakışları beni karşılıyor ve aniden onun gün batımında boğuluyorum. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca tek gördüğüm, tek deneyimlediğim o. Kumu hiç bitmeyen bir kum saatinin içine hapsolmuş gibiyim.

"Mutlu yıllar aşkım," diyor, son kelime sıcak çikolata gibi tenimden aşağı dökülüyor. Erimiş günah gibi.

"Teşekkür ederim."

Eli yüzümün yanında yükseliyor ve gözlerim anında harekete kayarak huzursuzluğumu ele veriyor. Yine de uzaklaşmıyorum. Bir santim bile. Olduğum yerde donup kaldım.

Nasırlı parmakları şakağımdaki deriyi okşuyor, platin sarısı saçımın asi bir tutamını nazikçe kavrayıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Sadece birkaç saniye oyalanıyor ama bu hareketten büyülendiğini bana göstermeye yetiyor. Onun görüntüsü göz bebeklerimle birlikte titriyor, bu samimi jest karşısında şaşkınlık beni sarıyor.

"Benden korkuyor musun?"

"Evet," diye susuyorum.

Ağzının köşesi seğiriyor. "Dürüstlük bugünlerde nadir bulunan bir özellik. Sana çok yakışıyor."

Sonunda elini geri çekiyor, ancak bu sayede yana doğru uzatabiliyor. Hemen ardından fedailerinden biri elinde düz bir kutuyla yaklaşıyor.

Kapak kaldırılıyor ve kan rengi değerli taşlar ortaya çıkıyor. Zümrüt şeklinde kesilmiş beş yakut, bir dizi berrak elmasla birbirine bağlanmış.

Wolfgang yavaş ve kasıtlı bir hareketle kutuyu alıyor, sonra etrafımda dönüyor ve ardında belli belirsiz bir sandal ağacı izi bırakıyor. Kolonya etrafımda dolanıyor, dallarını vücudumu sarmak için uzatıyor. Ciğerlerim tüm oksijeni dışarı atana ve hayatta kalmak için ona bel bağlayana kadar sıkmadan önce kaçamayacağım bir ağ gibi beni puslu havasında yakalıyor. Bu adamın kokusuna.

"Alabilir miyim?" Wolfgang'ın sesi -güzel ve şehvetli- kulağımın kabuğunu gıdıklıyor.

Odadaki her ses onun yakınlığının ağırlığı altında donuklaşıyor. Başımı hafifçe çeviriyorum, sadece ona bakacak kadar.

Bakışları benimkilerle buluşuyor. Sabit. Samimi. Şaşmaz.

Gülümseme yok. Sırıtmıyor. Sadece cevabı bilmediği sürece soru sormayan bir adamın dayanılmaz yoğunluğu. İzin beklemeyen bir adamın.

Nefesim kesiliyor. Omurgamın dibinde sıcak ve elektrikli bir şey kıvrılıyor.

Ve sonra hareket ediyorum.

İtaat etmek istediğim için değil. Karar verdiğim için değil. Ama bana öyle baktığı için. Çünkü bunu bekliyor. Çünkü içimdeki karanlık, korkunç bir parça böyle görülmek istiyor.

Parmaklarım yukarı uzanıyor ve saçlarımı yavaşça toplayıp bir omzumun üzerinden geçiriyorum. Açık havaya, ona maruz bıraktığımda ensem karıncalanıyor.

Başka tarafa bakmıyorum. Ama bakışları çıplak tenime iniyor. Orada maceracı olamayacak kadar uzun bir süre kalıyor, istese beni öldürmenin ne kadar kolay olacağını gösteriyor. Sonra mücevheri boynuma sarıyor, sıkıca, nabız gibi atan damarlarımın üzerine sabitliyor.

Taşlar tenime soğuk geliyor ve ilk içgüdümlü, takmasına izin vermeme rağmen kolyeyi çıkarmak oluyor. Ellerim tokaya uzanıyor... ama yarı yolda duruyorum. Şu anda yapmak istediğim son şey onu kızdırmak.

O gittiğinde, korkak bir ses kafamın içinde şöyle diyor. *O gittiğinde çıkaracağım.*

"Ne kadar da kıymetli bir şeysin sen," diye söyleniyor, yüzüme doğru dönüyor ve çenemi yukarı kaldırıyor. Beni bakışlarında boğmaya devam ediyor. "Şimdi, ne diyorsun?"

Kalabalıktan tek bir ses bile araya girmeye cesaret edemiyor. Ne kız kardeşim, ne annem, ne de kesinlikle babam. Neler olduğunu anlamıyorum ama omuzlarımı dikleştirip elimden geldiğince sakın davranmaya çalışıyorum.

Uzattığım elimi taşların üzerinde tutarak, "Teşekkür ederim. Çok güzel... Yapmak zorunda değildin."

Göğsünden alçak bir onay sesi yükseliyor. Söylediklerime değil de başka bir şeye, beni bu kadar yakından incelerken sadece zihninde görebildiği bir şeye yanıt verdiğini hissediyorum.

"Gerçekten çok güzel bir hediye," diye cıvıldıyor annem uzaktan. Wolfgang'ın gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Size bir içki hazırlayabilir miyiz? Lina," diye garsonlardan birini çağırıyor, "Bay Rykov'a buzlu viski getir-"

"Buna gerek yok," diyor, elini geri çektiğinde çenem bir santim düşüyor. "Benim olanı almak için buradayım."

Anya'nın iniltisi kulaklarıma ulaşıyor. "Baba?" diye sesleniyor.

Ona bakmak için yüzümü çeviriyorum ve babam hiç şu anki kadar küçük görünmemişti.

Kıkırdıyor, gerginliği purosunu tutuşundan belli oluyor. "Konuştuğumuz gibi seni haftalar önce bekliyorduk. Gelmeyince fikrini değiştirdiğini düşündük."

"Sadece senin gibi kibirli bir haşarat, yaptıklarından sonra *Pakhan*'ın seni hâlâ hoş gördüğünü düşünebilir. Artık buradayım. Ve hayır, fikrimi değiştirmedim."

Kız kardeşim ağlamaklı gözlerle babama bakarken dudakları titriyor. "Baba, lütfen..."

Bu ses babamızın kalbinde bir şeyleri yerinden oynatmışa benziyor, çünkü rahat tavırları kayboluyor, yerini ciddi bir ifade alıyor.

Kaşları birbirine yaklaşıır.

"Başka ne istersen. Başka ne istersen al ama Anya'mı rahat bırak. Lütfen."

"Ah, şimdiden yalvarıyor musun?" Wolfgang'ın göğsünden bir eğlence uğultusu yükseliyor. "Devam et. Bundan oldukça keyif alıyorum."

Kalabalığa bakıyorum ve babamın arkadaşlarının ona baktığını görüyorum. Ona acıyorlar. Wolfgang'ın herkesin önünde göstermeye bu kadar kararlı olduğu aşağılanma karşısında içimde bir öfke kabarıyor. Babamın acı çekmesini ve tüm dünyanın bu acıya kimin sebep olduğunu bilmesini istiyor. *Pakhan*'ın güvenine ihanet edersen böyle olur.

Yavaşça, acı verecek kadar yavaşça, babam dizlerinin üzerine çöküyor ve Wolfgang'ın bakışlarını hiç bırakmıyor. Bunu yaptığına inanamıyorum.

"Lütfen, sana yalvarıyorum-"

Wolfgang bir parmağını havaya kaldırarak babamı o garip pozisyonda sessizliğe gömüyor. Sonra pantolonunun cebinden telefonunu çıkararak, hemen açılan bir numarayı sorunsuzca çevirir.

"Haklıymışsın," diyor mikrofona. "Şu anda dizlerinin üzerinde."

Ona o kadar yakın duruyorum ki diğer hattaki kişiyi duyabiliyorum.

"Tabii ki öyle. Bana on dolar borçlusun."

On dolar. Lanet olası bir milyarder olduğu halde bunu on dolar için mi yaptı?

Ellerim yumruk oldu, burun deliklerim tüm aileme yaşattığı aşağılanma karşısında alevlendi. Tanıdığımız herkesin önünde bizimle alay ediyor. Daha sonra, bu boktan gösteri bittiğinde buna gülecek insanların önünde. Söyleyecekleri şeyleri hayal ettikçe ateş damarlarımı yalıyor.

Arama başladığı gibi aniden bitiyor. Wolfgang telefonunu cebine koyuyor, sonra bir elini çenesine götürmeden önce kollarını göğsünde kavuşturuyor. Sanki bundan sonra ne yapacağını düşünüyormuş gibi o gür, yontulmuş dudaklarına. Görünüşe bakılırsa hepsi numara.

Ne istediğini çoktan biliyor ve o konyak rengi gözbebeklerinde yüzen gölgeler bunu kanıtlıyor. Gözlerimi ondan ayırmak istiyorum ama tekrar konuştuğunda bakışlarımı geri çekiyor.

"Pekâlâ o zaman. Anya kalıyor."

Tüm oda rahatlamış gibi görünüyor. Ama ben değil. Bu kadar kolay olamaz - karşılığında isteyeceği şey çok daha kötü olacak.

Ve bana döndüğünde, yüzündeki ifade bunu doğruluyor.

"Ailenle vedalaş Victoria. Biz gidiyoruz."

Yüzümdeki kanın çekildiğini fiziksel olarak hissedebiliyorum.

Oda dönüyor, beyaz bir sis görüşümü kaplıyor, etrafımdaki herkesi ürkütücü hayaletlere dönüştürüyor. Artık tanıyamadığım silüetlere. Geri adım atıyorum ve sanki bir işaretmiş gibi Wolfgang elimi tutuyor.

Tenindeki yara izleri ve nasırlar bedenime yabancı geliyor ve bir çapa gibi zihnimin sürüklenmesini engellemeye yetiyor. Dokunuşu cızırdıyor, *yakıyor*, iptal edemediğim kötü niyetli bir büyü gibi beni kontrol altına alıyor.

Bu gerçekleşiyor olamaz. Olamaz. Olamaz.

"Kısa süre için özür dilerim aşkım," diye mırıldanıyor. "Ama bu gece benimle eve geliyorsun."

WOLFGANG

Bana teslim olmalı. Bu onun için daha kolay olurdu. Ama elini benden çekmeye çalışarak kendini desteklemesi, aklındakinin bu olmadığını açıkça gösteriyor.

Neredeyse işe yaramaz çabasına gülümseyecektim ama tepkilerimi şimdilik kendime saklıyorum. Onu elimden kurtarmam için yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını gösterecek pek çok fırsat olacak.

Victoria babasının ihanetinin bedeli, bedenden başka hiçbir şekilde ödenemeyecek bir borç.

Yaptığı şey yüzünden onu ve tüm ailesini öldürebilirdim ve bu da babamın dileğini gerçekleştirmiş olurdu ki bu da bana göre yetersiz bir plan çünkü bizim için çalışan adamlar yaklaşan ölüm düşüncesine alışkınlar.

Ayrıca, herkes öldürebilir... ama herkes düşmanını ölmek *isterler*.

Herkes, sahip oldukları her şeyi alıp dünyanın gözü önünde parya haline getirdiklerinde ölümü umutsuz adamların önünde bir ödül gibi sallandıramaz.

Bu bizim uzmanlık alanımız ve *Pakhan*'ı bu kadar güçlü yapan şey. Aslında, sovetnik-danışmanı *olarak*- onu bu şekilde

ve bunu tatlı Victoria yanımdayken yapmaya devam etmek niyetindeyim.

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma aşkım," diyorum titreyen elini sıkıca kavrayarak. "Her zaman sen olacaktın. Bunu biliyorsun."

Başını sallıyor, parlak bebek mavisi gözlerindeki korku inkar edilemez.

Başparmağımı titreyen dudaklarına götürüyorum, pembe renkleri ve dolgunlukları yaralı tenime yabancı. Sikim seğiriyor ama bu beni şaşırtmıyor. O çok güzel bir kadın ve evliliğimiz sadece bir son olsa bile, bu beni onu tamamlamaktan alıkoymayacak.

Geri adım atıyor, başı ve gözleri ailesine kayarken aramıza biraz mesafe koyuyor.

Hiçbiri başka bir ses çıkarmıyor çünkü... başka ne söyleyebilirler ki? Çıkarken kafalarına bir kurşun sıkmadığım için şanslılar. Ve açıkçası Nikolai'nin Anya'yı kurtarmaya çalışıp müstakbel karım için hiçbir şey yapmaması yine de bunu yapmak istememe neden oluyor. Görünüşe göre Victoria ve benim düşündüğümden çok daha fazla ortak noktamız var.

Çenemi sıkıyorum, aniden onu kendimden uzaklaştırma, çok iyi bildiğim terk edilme acısından koruma ihtiyacıyla dolup taşıyorum. Ama yapmadım. Benim hayatım boyunca yapmak zorunda kaldığım gibi, onun da bunun ne olduğunu görmesi daha iyi.

"Hoşça kal deyin ya da demeyin ama gidiyoruz. Şimdi Victoria."

Silahını çektiğini anlamak için sağ kolum Ivan'a bakmama gerek yoktu. Ona Victoria'nın bir seçeneği olduğunu hissetmesini istediğimi söyledim; ya benimle gelip ailesini kurtaracak ya da güzel ellerinin onların kanıyla lekelenmesini izleyecekti.

Gerçekte, bu evden her zaman kolumda, tasmalı ve olmak üzere olduğu iyi küçük eş gibi istekli bir şekilde ayrılacaktım.

Şu anda her şeyin intikamla ilgili olduğunu düşünüyor. Babasının ihanetinin bedelini ödemek, ona karşı kozumu kullanmakla ilgili. Öyle değil. Tam olarak değil. Ama yakında gerçek niyetimi öğrenecek.

Gözleri Ivan'ın silahını takip ediyor, ileri geri gidip geliyor... düşünüyor. Karar veriyor.

Ona bir an veriyorum ve tekrar bana döndüğünde, sanki tamamen farklı bir insana bakıyor gibiyim. Güzel yüzü gevşiyor, göğsü bir nefesle yükseliyor, omuzları nefes verirken gevşiyor. Elini tutuşum bile gevşiyor.

Aferin kızıma.

Bunun teslimiyet olduğunu anlıyorum. Bana çoktan kazandığımı söyleyen türden bir teslimiyet.

"Victoria..." diyor kız kardeşi sonradan aklına gelmiş gibi.

Victoria onu görmezden gelerek gözlerime bakmak için başını geriye eğiyor. "Toplanmam gerek."

Sanki. "İhtiyacınız olan her şey zaten evde sizi bekliyor."

"Telefonum-"

"Gerek yok. Hadi gidelim."

Elini bırakıyorum, sadece benimkini boynunun arkasına dolayarak onu kapılara doğru yönlendiriyorum.

Vücudu dokunuşumla sertleşiyor, nabızı uçuş modundaymış gibi atıyor ama topukları yere vuruyor. İçindeki mücadele gitmişti.

Onunla tanıştığım anda itaatkâr olduğunu anlamıştım, konuşurken takınmaya çalıştığı yüz ifadesinden bile.

Alay etti ve bana meydan okuduğunu düşünerek kollarını kavuşturdu. Ama ben biliyordum - o zaman bile, onun benim iyi kızım olacağını ve ben hain ailesini idam ederken beni memnun etmek için elinden geleni yapacağını biliyordum.

Yapacak işlerimiz var elbette, çünkü şu anda bana kızgın. Ama zamanla beni arzulayacak. Öyle bir hale getireceğim ki tek ihtiyacı ben olacağım. Ve sonra, ondan alınabilecek her şeyi aldığım da, hepsini öldürmeden önce onu ait olduğu yere geri getireceğim.

Arkasından yakın yürüyorum, kalabalığın arasından attığı her adımda kokusu gözeneklerime sızıyor.

Vadideki zambaklar gibi tatlı ve çiçeksi kokuyor - saf ve el değmemiş ve onun için sakladığım türden bir hayattan tamamen habersiz. Gözleri deliklerini doldurmam için bana yalvarırken, güzel ağzında tıkaçlarla elleri ve dizleri üzerinde süründüğü bir hayat.

Yeni kafesinin karanlığında güneşlenmeyi öğrenecek ve kırılmadan önce ne kadar zaman geçeceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Metalik kırmızı elbisesinin yumuşak kumaşı yere değene kadar yanlarından ve kışından dökülüyor. Ama sırtı tamamen çıplak, sadece boynuna taktığım tasma onu gizliyor. Benim güzel mücevherim.

Sadece on dakikadır buradayım ve şimdiden onunla evlenme kararımı pekiştiriyor.

Girişe doğru ilerliyoruz ve kimse planlarıma engel olacak bir şey söylemiyor. Aksine, hala nefeslerini tutmuş, gitmemi ve kendilerinin de hedef alınmadığından emin olmayı bekliyorlar.

Dışarıda hafif bir yağmur bahçedeki çiçeklerin yapraklarına sıçırıyor, araba yolunu koyu lekelerle ıslatıyor. Beraberinde gelen küçük ama keskin esinti Victoria'nın sırtında ve kollarında tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Kolumu sırtının alt kısmına koyarak onu vücudumla soğuktan koruyorum.

Resmi olarak karım olana kadar başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum.

Ön tarafa park edilmiş Rolls-Royce'un arka koltuk kapısını açıyorum ve o da elbisesini birkaç santim yukarı çektikten sonra hiç telaşlanmadan eğilerek içeri giriyor. Şoförüm Ilia, diğer taraftaki kapıyı benim için açmak üzere içeri giriyor. Ama ben elimi kaldırıp arabanın etrafından dolanıyorum ve Victoria'nın yanına oturuyorum.

Elleri kucağında, bakışlarını ahıra çevirmiş sessizliğini koruyor. Henüz ağlamadı ve elinden geldiğince dayanmaya çalıştığını söyleyebilirim, gözleri parlak ve uzak.

Koltuğumda arkama yaslanıyorum, içime memnuniyet yerleşirken başımı koltuk başlığına yaslıyorum. İstemiyorsa onu konuşmaya zorlamanın bir anlamı yok. En kötüsü henüz gelmedi.

Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve Ilia bizi götürürken arabanın hafif sarsıntısını hissediyorum.

VICTORIA

Araba camla kaplı bir binanın otoparkında durur. Burası da neresi? Beni evine geri götüreceğini sanıyordum. Benden ne istediğini bilmemek beni delirtiyor.

Her zaman sen olacaktın. Bunu biliyorsun.

Yanılıyor. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Neden fikrini değiştirdi? İlk anlaşmaya göre neden kız kardeşimi istemedi?

Birkaç ay önce yaptığımız kısa konuşmayı düşündüm. En küçük ayrıntısına kadar analiz ettim ama iki taraf da özellikle hoş bir şey söylemedi. Aksine, ona gitmesini, izinsiz girdiğini söyledim ve onu orada hiç istemediğimi açıkça gösterdim.

Yine de bekledi... beni seçmek için doğum günümü bekledi ve kimse hayatımı kurtarmak için parmağını bile kıpırdatmadı. Nefesimi tutup gözyaşlarımı yutuyorum çünkü içimi tekrar görmesine izin veremem. Ne kadar zayıflık gösterirsem, bundan o kadar faydalanacağı aşikâr. Ve buna izin vermeyi reddediyorum.

Arabadan önce o iniyor ve diğer taraftaki kapıyı benim için açıyor.

"Neredeyiz biz?" Bana doğru uzattığı eli görmezden gelerek soruyorum.

Tek başıma dışarı çıktım ve ailemin evinde yaptığı gibi ensemde tuttu. Dünyaya bana sahip olduğunu gösteriyor. Nabzım hızlanıyor ve belki o da bunu hissediyor çünkü sanki beni yatıştırmaya ya da ondan korkmakta haklı olduğumu söylemeye çalışıyormuş gibi başparmağını hafifçe tenimde gezdiriyor.

Titremesini engellemek için dudağımı ısıyorum ve onunla birlikte girişe doğru yürüyorum. İçeri girdiğimizde, daracık bir elbise giymiş uzun boylu esmer bir kadın, yüzüne yapışmış boğucu bir gülümsemeyle resepsiyonist masasının arkasından bizi -onu- karşıyor. Bana şöyle bir bakıyor, dudaklarını hafifçe büzdükten sonra tekrar yukarı dönüyor.

"Bay Rykov, hoş geldiniz," diyor. "Bugün nasılsınız? Dr. Stamos sizi bekliyor."

Şok içinde dönüp ona bakıyorum. "Doktor mu?"

Gözleri boyuma doğru alçalıyor, beni onaylıyor ama sonra görmezden gelmeyi tercih ediyor. Bu bende çılgılık atma isteği uyandırıyor.

"Teşekkür ederim," diyor ve eli hâlâ ensemde, beni sol koridora yönlendiriyor. Bekleme alanında oturan birkaç kişinin yanından geçiyoruz ama kimse bize bakmıyor. Ya telefonlarına bakıyorlar ya da kendi sorunlarıyla meşgul bir şekilde düşüncelere dalmışlar.

Sinirlerim karnıma hücum ediyor, sanki karıncalar damarlarımda geziniyormuş gibi bacaklarım karıncalanıyor. Wolfgang kapıyı çalmadan benim için başka bir kapı açıyor ve diğer tarafta beni neyin beklediğini görünce sertçe yutkunuyorum.

"Hayır," diyorum, geri adım atıyorum ve onun sert bedeniyle çarpışıyorum. "Oraya girmeyeceğim."

Beyazlar giymiş bir adam -Dr. Stamos olduğunu varsayıyorum- masasından kalkıp bize doğru yürüyor.

"Wolfgang. Tam zamanında. İçeri gelin," diyor gülümseyerek. "Sen Victoria olmalısın."

Topuklarımı yere vurarak kendimi Wolfgang'ın göğsüne daha da bastırıyorum, muhtemelen bundan kurtulamayacağımı çok iyi biliyorum. Tam olarak yapmayacağımı söylediğim şeyi yapmadan olmaz - ona ne kadar savunmasız olduğumu göstermeden.

"Bana bunu yaptıрма. Lütfen..."

Wolfgang'ın göğsü guruldayarak, "Yürümeye devam et, aşkım. İstersen bunu zor yoldan da yapabiliriz."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Doktor beklenti dolu bir gülümsemeye bize bakmaya devam ediyor ve Wolfgang'ın gözlerine bakmak için başımı arkaya eğdiğimde, beklentiyle sadece kaşlarını çatıyor.

Bu ya da zor yol. Bu ya da zor yol.

Korkakça yutkunuyorum ve utangaç bir adım atıyorum, gözlerim odanın en solundaki jinekolog koltuğunda. Dr. Stamos gülümsemeye devam ediyor ama bu sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Daha önce hiç pelvik muayene olmamış olmam bir yana, bunu Wolfgang'ın önünde mi yapmam gerekiyor? Odanın ortasında duruyorum, kapının arkamdan kapandığını duyduğumda ellerimi gevşekçe kendime sarıyorum.

"Oturabilirsiniz," diyor doktor.

Koltuk demek istiyor.

"Önce o gidebilir mi?" Wolfgang'ın tepkisine dönüp bakmaya cesaret edemeyerek soruyorum.

Elini çeneme dolayıp yüzümü onu görecektir şekilde çevirdiğinde hafifçe sarsılıyorum.

"Sandalyeye otur Victoria. Bir yere gitmiyorum. Ve doktor olsun ya da olmasın, başka bir adamın benim olanı görmesine izin vereceğimi bir an bile düşünme."

Kaşlarımı çatarak dokunuşundan uzaklaşıp doğruluyorum ve kendimi yukarı çekmeden önce sandalyeye yaklaşıyorum. Bakışlarımla Wolfgang'ı yere çivilediğimde çenesi sıkılmıştı ve beni boğacakmış gibi görünüyordu. Göğsümün içine bir gurur çekirdeği sızıyor. Bu adama karşı kazanabileceğim her küçük zaferi kabul edeceğim.

Ayaklarım yerden birkaç santim yukarıda, ellerim kucağımda, Wolfgang odada yokmuş gibi davranmak için elimden geleni yaparak oturuyorum. Görünüşe bakılırsa o da aynı şeyi yapıyor. Dolabın karşısında oturmuş, telefonunda biriyle mesajlaşıyor. Tüm bu durum karşısında vücudumda bir sıcaklık oluşuyor ve bana bunu yaptırdığı için ona lanet ediyorum.

Ondan o kadar nefret ediyorum ki.

Doktor dikkatimi çekerek, "Bu jinekoloğa ilk ziyaretiniz mi Victoria?" diye soruyor.

Rahatlamaya çalışarak nefes veriyorum. Ve başarısız oluyorum. "Evet."

"Tamam, biraz gergin olduğunuzu tahmin edebiliyorum." Masasına yaslanıyor. "Ama endişelenecek bir şey yok. Benim işim senin rahat etmeni sağlamak. Bugün sadece sağlığını gözden geçireceğiz, sorularınızı yanıtlayacağız ve tıbbi bir neden varsa meslektaşım Sabrina pelvik muayenenizi yapacak. Kulağa hoş geliyor mu?"

Sessiz bir rahatlama iç çekişi bedenimi terk ediyor. Bu aşamada muayeneye gerçekten ihtiyacım olmamalıydı, daha önce hiç kimseyle seks yapmamıştım bile.

"Evet. Teşekkür ederim."

Sonra bana regl dönemlerim hakkında sorular sormaya başlıyor - düzenli mi, ağır mı, ağrılı mı vb. Her soru yüzümün daha da yanmasına neden oluyor ve her seferinde ardından bir başkası gelerek kabusu uzatıyor.

Dr. Stamos'un beni rahat hissettirmek için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim ama nafile. Telefonuyla meşgul olsa bile Wolfgang'ın beni dinlediğini biliyorum ve sonunda beni buraya neden getirdiğini anlıyorum.

Onun *karısı* olacağım. Seks yapmamızı isteyecek. Tabii ki isteyecek, neden istemesin ki?

Ailemin tek kelime bile etmeden beni almasına izin verdiği düşüncesi tekrar aklıma geliyor ve gözlerimin arkası yaşlarla doluyor.

Wolfgang vicdanı olmayan bir canavar, sadece bir saat içinde bana ne kadar sahip olduğunu kanıtladı bile. Bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapacak, tam olarak istediği şekilde, her ne kadar sapkın bir intikam planı varsa gerçekleşene kadar. Ve ben bu konuda hiçbir şey yapamayacağım.

Belki de ilk fırsatta kaçmalıydım. Hâlâ kaçabilirim. Şu anda tuvalete gidip pencereden atlayabilirim... Bir otobüse binip... Bilmiyorum. Beni asla bulamayacağı bir yere giderim.

Ama ölecekler -kaçmayı başarsam bile ailem ölecek, Anya ölecek... *Sasha* ölebilir. Wolfgang niyetinin bu olduğunu açıkça belirtti.

Beni tuzağa düşürdü ve yanımda kesinlikle kimse yok.

Sasha kaçırıldığımı öğrendiğinde Wolfgang benimle çoktan evlenmiş ve beni evine hapsetmiş olacak. Ve tüm hayallerim... hedeflerim... her şey gitmiş olacak. Tek bir an içinde paramparça oldu - ortaya çıkıp beni lanet olası bir ödül gibi sahiplendiğinde.

Gözyaşlarımı bininci kez kırıştırıp dikkatimi tekrar bu garip randevuya odaklıyorum.

"Peki kaç cinsel partneriniz oldu?" diye soruyor doktor.

Başparmağımı sertçe çimdikliyorum. "Hiç... hiç."

Yanaklarım kıpkırmızı, dikkatini verip vermediğini anlamak için Wolfgang'a bakıyorum ama o telefonunda yaptığı konuşmaya dalmış durumda. *Güzel*.

Dr. Stamos'a döndüğümde, kolumdan birkaç santim uzakta bir iğne tutuyor.

"Bu biraz acıtacak."

Geri çekildim. "Bu da ne? Ne yapıyorsunuz?"

Wolfgang'ın kafası telefondan kalkıyor ve bana tehditkâr bir bakış fırlatıyor.

Kalacaksın, der gibi görünüyor.

Ona siktir olup gitmesini söyleyemeden, iğne derimi delip geçiyor ve Dr. Stamos içindeki serum her neyse onu koluma iterken beni sıkıştırıyor. En iyi tahminim bir çeşit doğum kontrol hâpi.

İşi bittiğinde bölgenin üzerine küçük bir yara bandı koyuyor ve bana işimizin bittiğini söylüyor.

"Gidelim," diyor Wolfgang, ayağa kalkarak.

Ayaklarımın yere değmesine izin veriyorum ve teşekkür etmeden ya da arkama bakmadan, Wolfgang enseme tekrar yakalamaya fırsat bulamadan ofisten çıkıyorum.

Ama o tam arkamda ve her adımımda onun varlığını hissedebiliyorum ve eğer isteseydi pençeleriyle bana uzanıp beni kendisine doğru sürükleyeceğini biliyorum.

Bu yüzden durmuyorum. Dönmüyorum. Sadece ilerlemeye devam ediyorum, dışarı çıkarken nabzım hızla atıyor.

Yağmurdan sonra hala devam eden serin hava, omurgamda sürünen sığağı soğutmak için hiçbir şey yapmıyor. Ön tarafa park edilmiş arabaya ulaşıyorum, biniyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Sonuçlara lanet olsun.

Yolun geri kalanı öncekiyle tamamen aynı, sessiz.

Pencereden, şehir ışıkları tamamen kaybolana ve yalnız bir orman yolu bizi yutana kadar bulanıklaşıyor. Alemont City'nin yaptığı şey bu: Bu ülkenin en azılı suçlularını, New York'a buradan iş yapabilecekleri kadar yakın ama radarın altında kalabilecekleri kadar uzak bir cennette saklamak.

Wolfgang'ın evi -bir *malikâne*- taş, cam ve gölgelerden oluşan üç katlı bir dev, iki kanadı onu gerçek bir kale gibi gösteriyor. Ailem zengin olabilir ama bu... bu tamamen farklı bir seviyede.

Uzun, dolambaçlı araba yolu, mekanik bir uğultuyla bize açılan iki demir kapının ötesinde yılan gibi kıvrılıyor - ürkütücü ve beni cehenneme davet eden bir hayalet kadar davetkâr. *Benim cehennemime*.

Araba duruyor ve şoför iniyor, ama ben de aynısını yapmadan önce bir an kendimi yere bırakıyorum.

"İki seçeneğin var," diyor Wolfgang ve bu sefer o unutulmaz gözlerle yüzleşmek için dönüyorum. "Bana yakın kalabilirsin, dediğimi yaparsın ve kimse sana zarar vermez. Ya da... yine o boku çeker ve vahşi bir kedi gibi benden uzaklaşırsın. Ama seni uyarıyorum Victoria, bu evdeki diğer insanlar sana zarar vermek isteyecektir."

Alay ediyorum ama tüylerim diken diken oluyor. Ondan daha kötü insanlar mı? Bundan   pheliyim.

Ama sonra tekrar.... Duyduğum korkunç söylentiler dışında kim oldukları ya da ailesinin nelerden oluştuğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yani doğruyu söylüyor olabilir... ya da beni manipüle etmeye çalışıyor olabilir.

Kapıya doğru eğilip arabadan çıkmadan önce "Burada bekle," diye emrediyor. İtiraz etmeye fırsatım olmuyor ama zaten o eve girmeye de pek hevesli değilim. Tek istediğim ondan uzak olmak.

Ama o gitmiyor. Gitmedi.

Orada öylece duruyor, kısa bir mesafede, gelişigüzel biriyle mesajla ıyor. Beni diken üstünde tutuyor, d n   n  ya da bir sonraki emrini merak etmeme izin veriyor.

Bundan nefret ediyorum.

Dakikalar geçiyor ve huzursuzluğum artıyor. Ellerimi kucağıma koyup oturuyorum, kendimi sakinle tirmek için her bir parmağımı bastırıyorum.

Bir şeye gülüyor -alçak sesle, boğuk bir kıkırdama- sonra bir telefon açıyor. Orada durup hiçbir şey yapmamasını izliyorum ve kanım kaynıyor, çünkü bekleme oyunu onun benim üzerimdeki hakimiyetini göstermesinin bir başka yolu gibi geliyor. Kontrolün kimde olduğunu bana göstermek için.

Burun deliklerim alevleniyor, kapıyı açıyorum ve arkamdan biraz fazla yüksek sesle çarparak dışarı  ıkıyorum. Korku bir an için g ğ  m  dövüyor ama duyduysa ne olmuş? Onun aptal oyunlarına maruz kalmayacağımı görsün.

Benimle yüzleşmek için dönmedi. Hemen değil. Yine de gözlerinin telefonun ekranından nasıl kalktığını fark etmekten geri kalmıyorum.

Kollarımı kavu turuyorum ve bir sonraki anda yüzümden sadece birkaç santim uzakta.

Eli boynuma dolanıp beni kendisine çektiği anda nefesim bedenimi terk ediyor. Sıcak parmakları tenime giriyor, ben gözlerimi açıp kendi elimi onunkine dolayana kadar biraz sıkıyor.

Durmasını istediğim için değil, dehşet içinde fark ediyorum. Ama içimden bir şey geçiyor, bir şok dalgası gibi, bir tür heyecan gibi. Ve o titreşimli sesiyle onaylayarak mırıldandığında -sanki bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi- başka, daha utanç verici bir parçam yanıt veriyor. Ve istiyor... istiyor... Ne olduğunu bilmiyorum ama şu anda hissedebildiğim tek şey bu.

Bu da ne böyle?

"Oh, aşkım..." Dehşet ya da ihtiyaç içinde, belki de her ikisi birden, elinin altında nabzım atarken kurnaz, bilmiş bir gülümseme yayıyor.

Vücudumun ona gösterdiği tepkiyi izliyor ve onun bakış açısından nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Ona bu kadar zayıf olduğumu göstermekten nefret ediyorum.

"Sana beklemeni söylemiştim, değil mi? Eylemlerin sonuçları vardır. Ve şu ana kadarki küçük patlamaların sana yardımcı olmuyor."

"*Patlamalarım* mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum, içimde öfke alevleniyor. "Ah, özür dilerim. Yaptıklarından sonra bunu senin için kolaylaştıracağımı mı sandın? Gerçeği hazmedemiyorsun diye senin yanında olmaktan hoşlanıyordum gibi mi davranmalıyım *Wolfgang*? Hem bu ne biçim bir isim böyle? Senin de diğerlerin gibi Rus olman gerekmiyor muydu-"

"İşte buradasın," diyor, biraz daha sıkarak. "Ben de ne zaman karşılık vereceğini merak ediyordum. Sana aramızdaki ilişkinin nasıl ilerleyeceğini anlatayım. Ve kendi iyiliğin için, umarım dikkatini veriyorsundur, çünkü kendimi tekrar etmeyeceğim. Anladın mı?"

Elimden geldiğince başımı sallıyorum, nabzım hızla atıyor.

"Şu anda hala hayatta olmanın tek nedeni buna izin vermem. Olduğun her şey ve bir gün olmanı umduğun her şey... hepsi benim. Burada olmaktan hoşlanıyormuş gibi davranmana ihtiyacım yok çünkü açıkçası umurumda bile değil. Burada kalacaksın, bana itaat edeceksin ve ben ölene kadar hayatın bu olacak."

Kavrayışı gevşiyor ve tekrar sıkmadan önce kısa bir nefes almama yetiyor. Aynı heyecan bedenimde dalgalanıyor. "Beni kızdırma Victoria, çünkü sana söz veriyorum, beni böyle görmeye hazır değilsin. Bana karşı kaybedeceksin. Hem de her seferinde. kaybedeceksin. Zaman. Anlaşıldı mı?"

Söylemek istediğim kelimeleri mırıldanıyorum ama zar zor çıkıyorlar. Elini geri çekiyor, ciğerlerime daha fazla hava çekerken boğulmama neden oluyor.

"Ne dedin aşkım?"

"Dedim ki..." Tekrar öksürüyorum. "Siktir. Seni."

Tozunu alıp bana bir kez daha bakmadan eve doğru dönerken alçak sesle kıkırdıyor ve sırtıyor.

"Seni kırmak eğlenceli olacak."

WOLFGANG

Victoria'nın hıçkırıkları, onu kilitlediğim yeni odanın kalın ahşap kapısından bile kulaklarıma ulaşıyor. Bunun olmasını bekliyordum ve aslında bundan çok daha erken kırılacağını düşünmüştüm. Ama o, sonunda olanların ağırlığını hissetmek için yalnız olduğunu düşünene kadar bekledi.

Ağlaması derin, kederli ve *acılıydı*. İyi bir adamın oraya girip onu kollarının arasına alarak durdurmak için elinden gelen her şeyi yapacağı türden bir ağlama.

Ama ben iyi bir adam değilim ve bunun beni etkilemesine izin vermeyeceğim.

Bu ailedeki konumumu korumak için çok çalıştım. Ve şimdi bile, mirasımızın sorumluluğunu omuzlarımda taşıırken, hala tek gözüm açık uyuyorum. Hayatımın geri kalanında da öyle olacak. Çünkü Victoria'ya bu evde canavarlarla çevrili olduğumuzu söylediğimde yalan söylemiyordum.

Hepsi benden bir şey istiyor ve artık o benim olduğuna göre, planlarımı bozmaya çalışacaklarını biliyorum.

Üvey kardeşim tacımı istiyor.

Annesi -annem öldükten sonra babamın evlendiği kadın- bunu gerçekleştirmeyi hayatının amacı haline getirdi. Her şey

Beş yaşıındaydım ve bana bir çocuğun kaldırabileceğinden daha fazla travma yaşattı.

Bugün bile uyandığımda kıyafetlerimi yırtıp atmak istediğim zamanlar oluyor çünkü bana yılanları, beni kilitlediği bodrumda gezinen fareleri hatırlatıyorlar.

Kimsenin bundan haberi yoktu. Ne özellikle annemin ölümünden sonra uzakta olan ya da müsait olmayan babam ne de Corinne işe alınmadan önceki eski hizmetçiler. O amcık, etrafta kimse yokken beni pusuya düşürmeyi ihmal etmezdi.

Yine de bir gün, iz bırakan bir yılan ısırığıyla sarsılarak babama anlattım. Çünkü o zamanlar pek bir şey bilmiyordum ama başıma gelenlerin normal olmadığını biliyordum.

Onun ise durumla ilgili başka düşünceleri vardı.

Ekaterina'nın bana öğrettiği disiplinin benim yaşımdaki bir çocuk için iyi olduğunu söyledi. Karanlığın beni daha güçlü yapacağını söyledi. Geleceğimde daha zor şeylerin olacağını ve hazırlıklı olmam gerektiğini söyledi.

Tüm bunları söylediğinde nabzımın kulak zarımda çıkardığı sesi asla unutmayacağım. O andan itibaren öfke bedenimde bir yuva kurdu. Yakıtım, yoldaşım oldu. Tek dostum oldu.

Beni şu an olduğum yere getirdi.

Uzun koridordan merdiven boşluğuna doğru yürürken Victoria'nın çığlıkları daha da sessizleşiyor.

Onu kimsenin rahatsız edemeyeceği benim kanadıma koydum, odası benimkinin tam karşısında. Ev, kendi başına dolaşmazsa kimseyle tanışmak zorunda kalmayacağı kadar büyük. Ama onu tanıyorsam, bu kaçınılmaz. Ve eğer tamamen dürüst olursam, benim olduğunu anlayana kadar onu disipline edebileceğim tüm yolları ona göstermekten çekinmem.

Maun zemin boyunca uzanan kırmızımsı bir parıltı izimi takip ediyor. Gün batımında ağaç dalları gölgelerini evin içine taşıyor, düşünmekten nefret ettiğim anıları saklayan duvarlarda geziniyor.

Bir kurşun annemin canını aldığında dört yaşındaydım ve tüm güzel anılarım -annemin burada olduğu anılar- kararmaya başladı.

Sadece adım sonsuza dek benimle kalacak. Wolfgang. Alman büyükbabası gibi, babam onun güzelliğini keşfedip Amerika'ya sürüklemekten önce Mittenwald'da onu büyüten adam gibi. Bu isimden nefret etmeliyim - tahtıma karşı duran bir başka yük.

Ama ondan bana kalan tek şey buyken nasıl edebilirim ki?

Merdivenlerden zemin kata indiğimde Corinne elinde paspasla bana gülümsüyor. Silmeyi bırakıyor, ağzı bir şey söylemek için açılıyor ama sonra tekrar kapanıyor. Victoria hakkında soru sormak istiyor, bunu söyleyebilirim.

Onu eve getirdiğimde görmek için burada olmamasına rağmen, Corinne'in her yerde gözleri ve kulakları var.

Baş hizmetçi olarak görev tanımının bir parçası değildi ve ondan bunu yapmasını hiç istemedim, ancak yıllar içinde bu evdeki güvenilir casusum haline geldi.

Maaşına yapılan tüm zamlardan sonra bile, ona burada olup biten her şeye katlanmasına yetecek kadar para ödediğimizi düşünmüyorum.

"Yukarıya biraz yiyecek göndereyim mi?" diye soruyor, soruyu dikkatlice çerçeveleyerek.

"Gerek yok. Birkaç saat içinde dönerim. Sadece onun için bir şeyler sakladığınızdan emin olun."

"Onun için..."

"Victoria." Başımı salladım. "Onun adı Victoria. Şimdilik kimsenin odasına fazla yaklaşmasına izin verme."

"Elbette," diyor ve tam olarak bunu yapacağını biliyorum. "Bay Rykov çalışma odasında, eğer onunla konuşmak istersen."

"İstiyorum. Teşekkür ederim, Corinne."

Bana son bir kez gülümseyerek işine devam ediyor ve ben de başka bir koridordan geçerek babamın ofisini buluyorum. Her zamanki gibi kapı ardına kadar açıldı, ben de içeri girdim.

Masasının üzerine eğilmiş, ne kadar sattığımızı ve ne kadar yıkadığımızı gösteren aylık raporlara bakıyor. Bunu yapmaktan nefret ediyor ama geçen yıl yaptığı dürüst bir hata yüzünden bize birkaç yüz bin vergiye mal olan muhasebecimize güvenmiyor - küçük bir miktar ama babam bugünlerde pek çok insana güvenmiyor. Ona yanlış yapıp yapmadıklarına bakmaksızın.

Önündeki belgelere dönmeden önce gözlüklerinin altından sadece gözlerini kaldırıp beni görüyor.

"Bitti mi?"

Karşısındaki sandalyeye oturup pencereden dışarı bakıyorum. "Bittiğini biliyorsun."

"Peki ya Nikolai?"

"Dizlerinin üzerine çöktü. Bir resim göndermeliydim."

"Evet," diyor gözlüklerini çıkarıp sonunda bana tam olarak bakarak. "Yapmalıydın. Ama bunu son kez yapmayacağından şüpheleniyorum. Lanet sıçan. Benim paramla parti veriyor..." dedi yavaşça.

gözlüğünü tutan elini havada sallıyor. "Şimdi de bir bokmuş gibi davranıyor."

"Para insana bunu yapar. İlk elden biliyorsun," diyorum karısını ima ederek.

Kaşlarını çatmak yerine iç geçiriyor, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Katy şimdi ne yaptı?"

Ona Ekaterina'nın kısaltması olan Katy diyor. Bana kalırsa bu sevimli bir lakaptan çok, onun maskaralıklarından bıktığının ve isminin tamamını kullanamayacak kadar yaşlandığının bir işareti. Ama bu sadece benim tahminim.

"Her zamanki hali dışında pek bir şey yok."

Başını sallıyor. "Kızla tanışmak isteyecektir. Mikhail de öyle."

Tabii ki isteyecekler. Ama söylemediği şey şu... Victoria'yı öldürme ve planlarımı bozma şansını elde etmek isteyecekler. Mikhail'e tahtımı ele geçirme şansı vermek için her şeyi yaparlar. Buna izin vermeyeceğim.

Bakışlarımla babamı yere yapıştırdım. "Yapacaklar. Ben karar verdiğimde."

Babam rolünün yıllar içinde, özellikle de ben işe girdiğimden beri değiştiğinin farkında.

Pek çok açıdan, artık geminin dümeninde ben varım ve bunu reşit olduğumdan beri yapıyorum. IQ'm 148 olarak doğmamın karşılığı buydu; bunun yanı sıra kaçırılmış bir çocukluk ve ellerimde son nefesimi verdiğim anda beni cehenneme göndermeye yetecek kadar kan var.

Şimdi, babam beni bu göreve atadığından beri rolüm daha aleni. *sovetnik*. Mikhail ve Ekaterina'yı kızdıran da tam olarak bu.

"Diğer bir haber de," diyorum, "İrlandalı başkan öldü. Az önce bir telefon aldım."

Babam bir parmağını masaya vuruyor. "Güzel. Doğu bölgelerini geri alabiliriz."

Güzel, dua falan göndermek yok.

Rykov Bratva fırsatını bulduğunda gücü ele geçirmekten başka bir şey düşünmez ve bu sefer de durum farklı değil. Bu yüzden bahsettiği bölgenin bizim elimize geçmesini sağlamak için şimdiden bir planım var.

"Mikhail'i de yanına al," diye ekliyor Peder, nereye gideceğimi tahmin ederek - Kovan'a. Anlaşma yapma ve insanları kendi tarafına çekme yeri. Birçok savaşın başladığı ve kan gölüne döndüğü yer. "Ona yapacak bir şeyler verin. Sıkıldığında nasıl olduğunu bilirsin."

Homurdanıyorum. "Çünkü bir engerek yılanına masada yer vermek daha önce hiç geri tepmemişti."

"Bu uzun zaman önceydi ve rolünü anlamak için çok gençti. Götürün onu. Artık ikinizi kavga ederken görmek istemiyorum."

Evet, doğru, sanki o kadar kolaymış gibi.

Annesi biz çocukken onu bana karşı zehirlemeyi ihmal etmedi.

Benden hiç hoşlanmadı ve şimdi onu yanıma almam bunu değiştirmeyecek. Henüz beni öldürmeye çalışmadığına şaşırdım.

Yine de babamın dediğini yapmak istememin bir nedeni var.

Müstakbel eşimle aynı çatı altında kalmaktansa Mikhail'in benimle gelmesini tercih ederim. Ve eğer tek yapmam gereken bu gece yapmayı planladığım ittifaka dahil olmasını önemsiyormuş gibi davranmaksa, o zaman tamam.

VICTORIA

Dağlar, arazinin etrafındaki ormanı delip geçiyor, gecenin sessizliğinde dimdik duruyor, nöbet tutuyor. Saatlerdir durmaksızın ağlamaktan şişmiş gözlerimle pencere çerçevesine tünemiş, artık hayatım olan hiçliği izliyorum.

Buraya nasıl geldim? Bir an Avrupa'ya uçak bileti almaya hazırlanıyordum, sonra bir çuval altın gibi alındım. Aslında altın bile değil, çünkü kimse beni elinde tutmaya çalışmadı.

Hepimizi öldürmesine izin vermeliydim. Bundan sonra intikamının neye benzeyeceğini ancak hayal edebilirim. Ve daha yeni başlıyor.

Daha iyi olmam gerektiğini biliyorum-Sasha bana mutsuzluğumun içinde paspas yapmaktan daha iyisini öğretti. *Her sorunun bir çözümü vardır*, derdi ve ben de buna inanırdım. Tanrım, eskiden her şeyin zirvesinde olduğumu düşünürdüm... bu şehri, bu ülkeyi terk edeceğimi ve aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğimi herkese göstereceğimi düşünürdüm.

Ama şu anda, ailemin ihaneti yüzünden kalbim kırık ve bu korkunç yeni dünyada tamamen yalnızken, Sasha'nın da hepimiz gibi ne kadar insan olduğunu anlamaya başlıyorum. Tüm cevaplara sahip değil... ve asla gerçekleşmeyecek şeyler için hâlâ umut besliyor.

Umut... tutunmak için ne kadar tehlikeli bir şey.

Avuç içlerimin topuklarını kapalı gözlerime bastırarak bu gece için kalan enerjimi dışarı veriyorum. Wolfgang beni buraya kilitlediğinden beri ışığı bile açmadım. Gecenin beni yutmasına izin vermeli, her şeyin sadece kötü bir rüya olduğunu hissettirmeliydim.

Ama saatlerce yalnız kaldıktan sonra midem gurulduyor ve korkum hüznün yerini almaya başlıyor. Çünkü bugün hissettiğim tek şey bu - korku ve hüznün- ve bu, doğum günümde yaşamayı umduğum şeyden çok uzak.

Pencere çerçevesini iterek, yeni hapishanemle ilk kez yüzleşmek için dönüyorum.

Duvara dayalı kral boy yatak odanın büyük bir kısmını dolduruyor. Etrafında giysi silüetlerini barındıran bir gömme dolap ve ayrıca çekmeceli bir makyaj masası ve bir sandalye var. Mekâna bitişik, henüz girmedığım bir ebeveyn banyosu var.

Kollarımı gevşekçe kavuşturarak odanın içinde amaçsızca birkaç adım atıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Burada temel ihtiyaçlardan başka bir şey yok.

Ne olur ne olmaz diye kapıya yaklaşıyorum ve hâlâ kilitli olup olmadığını anlamak için tokmağı çeviriyorum. Kilitli olduğunu görünce göğsümde bir endişe sarsıntısı oluyor ve birden karanlıktan korkarak en yakın duvardaki ışık düğmesine basıyorum. Ama bunun bir faydası olmuyor, hatta işleri daha da kötüleştiriyor çünkü kafesimi ışıktaki görmek her şeyi gerçek kılıyor.

Ve bu bende çılgılık atma isteği uyandırıyor.

Düğmeyi tekrar kapatıyorum ve çekmeceyi açarak makyaj masasına doğru ilerliyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım ama bir toka bulabilirsem belki kapıyı açabilirim.

Nereye gideceksin? Ne yapacaksın?

Sıkılmış dişlerimin arasından kendime "Kapa çeneni," diyorum.

Ellerim içerideki makyaj malzemelerini karıştırıyor, cam kaplara, fırçalara ve muhtemelen maskara ya da ruj tüplerine dokunuyor. Onları kenara fırlatıyorum, kazıyorum, her şeyin bu olmadığını umuyorum, ta ki alçak, uzun bir ıslık sesi beni durdurana kadar.

Yavaşça doğruluyorum, gözlerimi kocaman açıyorum ve olabildiğince sessiz oluyorum.

Yine o his -avlanma, gölgelerdeki bir yırtıcı tarafından bakılma hissi- hayatta kalma içgüdümü ele geçiriyor.

"Merhaba?" Sesim kuru ve ağlamaktan bitkin düşmüş bir halde "Merhaba" diyorum. "Kim var orada?"

Yine iki notalı ıslık sesi hapsedildiğim yerin sessizliğini bozuyor ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Her nasılsa, ses aynı anda hem etrafımdan hem de hiçbir yerden geliyormuş gibi geliyor. Geri adım atıyorum, arkamdaki duvardan tekrar duyuyorum.

Sana zarar vermek isteyecek başkaları da var.

Belki Wolfgang yalan söylemiyordu. Belki de bu gece kapımı kilitleyerek bana bir iyilik yaptı.

Uzun ve hayalet gibi bir ıslık daha kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Kalçalarım karyola çerçevesine değene kadar geriye doğru yürüyorum ve yorganı altımdan çekerken kendimi yukarı çekiyorum. Gözlerimi odanın boşluğundan bir an bile ayırmıyorum.

Kapı kilitli. Kapı kilitli ve sen ikinci kattasın, yatağa oturup kıvrılırken, ipeksi çarşafı başımın üzerine alırken kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum. Zengin ve temiz kokuyorlar.

İçime çekiyorum, kokuyu o anın içinde beni topraklamak için kullanıyorum. İşe yaramıyor. Islıklar, hafifçe eğleniyormuş gibi gelen bir sesle sorunsuzca akmaya devam ediyor.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca karanlıkta yatıyorum, dinliyorum ve tepki vermiyorum, bir kez daha tüm bunların sabah uyanacağım bir kabus olduğunu umuyorum.

WOLFGANG

Eve döndüğümde saat gece yarısını çoktan geçmişti.

Ev dışarıdan karanlık ve sessiz görünüyor ve gözlerim doğrudan Victoria'nın beklediği ikinci kata gidiyor. Düşünüyordu belki de.

Işığı kapalı ama perdeler çekili, bana etrafını incelediğini söylüyor. Şimdi nerede acaba? Huzur içinde uyuyor, şafağa kadar yeni gerçekliğinden kaçmaya mı çalışıyor? Yoksa hâlâ uyanık, yumruklarını muhafazasının kapısına mı vuruyor?

Dönüş yolunda ve Kovan'daki toplantılar sırasında düşünebildiğim tek şey oydu. Tanıştığımızdan beri, onun görüntüsü zihnimde orman yangını gibi yayılıyor, dokunulmadık köşe bırakmıyordu. Bunu bekliyordum. Ne de olsa o benim yeni oyuncağım. Benim yerimde kim olsa ona kafayı takardı.

İçeri girdim, odasına doğru ilerledim ve kapıyı açtım.

İçeri girdiğimde hafif bir zambak kokusuyla karşılaşıyorum, ona özgü tatlı ve kadınsı bir koku. Kendi kendime gülerek nefes alıyorum. Sadece birkaç saattir buradaydı ve bu lanetli

ev zaten onun varlığından etkilenmiş durumda. Koşullar farklı olsaydı, geri kalanımıza ne yapardı merak ediyorum.

Ayrıca bu gece amını çiğ çiğ sikersem ne yapacağını da merak ediyorum.

Bu düşünceyle sikim seğiriyor, sertleşiyor. İşte orada, yorganın altında kısmen gizlenmiş, bedeni yatağın ortasında küçük bir yumru gibi. Uyuyan figürüne yaklaştıkça, daha fazla parçası ortaya çıkıyor: kambur omuzları, sanki rüyalarında bile bir şeyden korkuyormuş gibi, kaşlarının arasındaki küçük kırıksıklık, somurtkan, ayrık dudaklar... Aralarında sikimle uyanmasını sağlayabilirim. Döllerimi pembe dudaklarına dudak kremi gibi sürebilirim.

Düşüncesi bile sarhoş edici.

Yatağıma, irademe, gücüme zincirlendi. İstedğim şey kolay olsaydı, onu şimdi mahvetmek kolay olurdu. Ama öyle değil.

Onu almam için bana yalvardığı anı istiyorum. Beni istediği için kendinden nefret etmesini istiyorum. Ve dünyanın bunun davranışlarına yansıdığını görmesini istiyorum - babasını mahveden adama ne kadar ihtiyacı olduğunu, iyi, itaatkâr bir kız gibi onu ne kadar arzuladığını.

İşte o zaman onu alacağım.

Evliliğimi tamamlamak asla planımda yoktu. Aslında *Victoria* hiç planımda yoktu. Onun kız kardeşini, Nikolai'nin altın neslini alacaktım. Ve onu gittiğim her yere yanımda götüreceğim, sahip olduğum bir şeymiş gibi gösterecek, belki de boynuna güzel bir tasma takacaktım. Ama hepsi bu kadardı.

Sonra *Victoria*'yla tanıştım. Ve onunla ilgili bir şey - belki çiğ, filtresiz dürüstlüğü, belki ikimizin de paylaşıyor gibi görüldüğü yara, belki de alingan ama tatlı tavrı - beni ona çekti. Nadir bir olay, çünkü bugünlerde hiçbir şey beni etkilemiyor.

Ortalama bir insanın yüz yaşamda deneyimleyebileceğinden daha fazlasını deneyimledim. Ayrıca istediğim kadar seviştim, ihtiyacım olan her şey avucumun içindeydi. Ama bu kadının doğum günü partisinde dokunuşuma karşılık verme şekli -korkak ama cüretkâr, meydan okuyan... Küçük meydan okuma hareketleriyle bana karşı koyma şekli... Beni öyle derin bir uykudan uyandırdı ki, geri dönüşü yok.

Ben de lanet planı değiştirdim.

Victoria'nın sadece benim kuklam olmasını istemiyorum. Bana boyun eğene kadar o alınganlığı bükmeyi kendime görev edindim. Beni yeni efendisi olarak tanıyana kadar, ona verebileceğim her şey için istekli ve yalvarıyor. Sabırsızlanıyorum.

Boynumdaki kasları çatlatıp gerginliğin bir kısmını serbest bırakıyorum, sonra onun gevşek bedeninin yanına oturuyorum. Bir rüyanın içine hapsolmuş gibi iniyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses.

Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırıyorum. Kıpırdanıyor ve ben ellerimin altında ne kadar yumuşak hissettiğine odaklanırken kirpikleri titriyor. Muhtemelen nerede olduğunu anlamaya çalışarak etrafına bakarken güzel yüzünde bir şaşkınlık beliriyor. Farkına vardığında nefesini içine çekiyor, bakışlarımı yakalıyor ve ayağa fırlıyor, kaçmaya çalışırken vücudunu kollarıyla destekliyor.

"Seni sadece öldürmek için almadım," diyorum. "Güvendesin."

Şimdilik.

Başını sallıyor, bebek mavisi gözlerinde biriken yaşları kırıpıştırarak uzaklaştırıyor. Bir tanesi hâlâ yanağına doğru kaçıyor. Aletimin daha da sertleşmesine neden oluyor ve elim içgüdüsel olarak onu silmek için uzanıyor. Onu yatıştırmak istediğim için değil, sonunda yapmasam bile dilimde tatmak istediğim için. Henüz ondan ne kadar çok şey almak istediğimi bilmesini istemiyorum.

Bırak merak etsin, bırak ihtiyaçlarımı, ruh halimi tahmin etmeye çalışsın. Bırakalım kendi sonuçlarına yavaş yavaş, zamanla varsın.

"Sendin. Değil mi?" diye soruyor, sesi yumuşak, ü r k e k , hala uykuyla karışık.

Kaşlarımı çattım. "Anlayamadım."

"Islık çalıyordun. Beni korkutmaya çalışıyordun." Bakışlarını benden ayırıp dizlerini göğsüne çekiyor. Kaşkorse askısı omzuna düşüyor - gelmeden önce şifonyerini doldurduğum pek çok askıdan biri- ve göğsünün üst kısmı ortaya çıkıyor. Ağzım sulandı.

"Seni korkutmak isteseydim, çok daha eğlenceli yöntemler kullanırdım. Ayrıca, bütün akşam dışarıdaydım."

"Bütün akşam mı? O zaman kim... kimdi o? Burası da ne böyle?!"

"Ne oldu Victoria? Neden bahsettiğini bilmezsem sana yardım edemem."

Sanki ona gerçekten yardım etmek istediğime inanmıyormuş gibi alay ediyor. Ama bu durumda, istiyorum. O artık benim malım. Benim malım. Benden başka kimse ona eziyet edemez.

"Bütün gece dışarıda biri ıslık çaldı. Ürkütücü ve gürültülüydü ve hiç durmadı. Ve düşündüm ki... Benimle uğraşmaya çalıştığını düşündüm."

Tabii ya. *Siktiğimin Mikhail'i.*

Bu yüzden onu Kovan'a götürecek bir yer bulamadım. Çoktan dışarı çıkmış gibi davranıyordu ama aslında buradaydı ve müstakbel eşimi avlamak için bekliyordu. Onu ve güdülerini tanıdığım için bunun eninde sonunda olacağını biliyordum. Ama bu daha ilk geceydi. Kendimi bu kadar çabuk kabul ettirmem gerekeceğini düşünmemiştim.

"Ben değıldim. Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm."

Başı inanmamış gibi sallanıyor. "Seni uyarmıştım, değil mi? Diğerleri hakkında."

"Beni buraya ilk getiren *sen olduğun* halde kendini bir kurtarıcı gibi gösterme-"

Elimi başının arkasına doluyorum, saçlarını tutuyorum ve biraz çekiyorum, böylece eğiliyor. Böylece bana bakıyor.

Nefesi kesiliyor. Ve daha önce, benim kesin emrime karşı arabadan indiğinde olduğu gibi aynı heyecan titreşimi içinden geçiyor. Bunu vücudunun gevşemesinden, nefes alış verişinin değişmesinden anlayabiliyorum. Eğer korksaydı, kaçmaya çalışırdı. Ama korkmuyor. Hayır... Sadece bu hareketin onu nasıl hissettirdiğini anlamıyor. Ona öğreteceğim çok lezzetli şeyler var.

"Burada güvenebileceğin tek kişi benim. Eğer akıllı olsaydın, savaşlarını dikkatli seçerdin. Ve sen *zekisin*, değil mi Victoria?"

Sessizliğini koruyor ama gözlerinde yüzen öfkeyi, meydan okumayı görebiliyorum.

Ağzımın kenarı kalktı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kendimi kalkmaya zorlayarak onu bırakıyorum. Her ne kadar gecenin geri kalanında onunla alay etmeye devam etmek istesem de, planın geri kalanına odaklanmam gerekiyor. Onunla başladı ve onunla bitecek, ama aradaki her şeyle ilgilenmek için açık bir zihne ihtiyacım var.

"Corinne sana yiyecek bir şeyler getirsin."

"Yemeğine ihtiyacım yok. Ya da sahip olduğun başka bir şeye."

Kaşlarımı çattım. "Bu sana aldığım kombinezonlardan biri değil mi?"

"Başka seçeneğim yoktu."

"ıplak uyumak bir seçimdi. Sen bunu yapmamayı seçtin."

"Bütün gece beni gzetleyebilesin diye mi? Hayır, teşekkürler."

"İstesem seni şu anda çırılçıplak dizlerinin üzerine ktrebilirim aşkım. O ince giysinin hiçbir anlamı yok. Eminim bunu zaten biliyorsundur."

İnanmadığım bir kahkaha atıyor. Kabul etmeyi reddetse de aramızdaki ilişki çok açık. Kararları ben veririm. O da benim istediğimi yapıyor.

"Yemeğini alacaksın ve yiyeceksin. Sabah hazır ol. Seni almak için burada olacağım."

Kaşları atıldı. "Ne? Beni nereye götürüyorsun?" Bir duraklama. "Her neredeyse, gelmek istemiyorum."

Buna cevap vermeye zahmet etmiyorum. Onun ne istediği önemli değil. Ayrıca, diğerleriyle tanışması için hiçbir zaman iyi bir zaman olmayacak, bu yüzden bunu yarın yapıp üstesinden gelebiliriz. Kapıyı arkamdan kilitleyerek odasından ıkıyorum. Onu tekrar kapana kısırmış olmanın keyfini ıkıyorum. Bundan sonra bana güveneceğini bilmek.

WOLFGANG

Evin her yerinde onu ararken Mikhail'e mesaj atıyorum. Diğer kanatta değil, odasında değil ve kimse onu görmüşe benzemiyor.

Yaptığı şey bu.

Gölgelerde gizlenmeyi, sizi peşinden koşturmayı sever. Bazen haftalarca ortadan kayboluyor, uyumsuzlar grubuyla takılıyor ve gittikleri her yerde kaos yaratıyor.

Sadece sıkıldığı zaman ortaya çıkar. Ortaya çıktığında da iki kat daha yıkıcı ve hizaya sokulması iki kat daha zor oluyor. Yıllar boyunca yüzüne ne kadar çok şey fırlatmış olursam olayım ya da ne kadar çok kavga etmiş olursak olalım, hiçbir şey onun sinirlerine dokunmuyor. Bunun yerine sırtıyor, etrafındaki dünyayla eğleniyor, sanki hepimiz onun kafasında yarattığı dünyanın kuklalarıymışız gibi.

O tehlikeli bir adam. Ve Victoria'ya karşı davranışlarının gözümden kaçmasına izin vermeyeceğim.

Telefonum elimde vızıldıyor ve dikkatimi çekiyor.

M: Tam arkanızdayken nasıl saklanıyor olabilirim?

Dönüyorum, onu görünce içimdeki öfke alevleniyor. Kollarını kavuşturmuş, kapı çerçevesine yaslanmış sırtıyordu.

Ona doğru ilerliyorum, kaşları saf bir zevkle kalkıyor. Bunu hiç düşünmedim. Kolumu geri çekip çenesine bir yumruk indiriyorum, darbeden sonra bir kıkırdama kopuyor.

"Ondan uzak dur. Onu rahat bırak, yoksa bir dahaki sefere senin aptal oyunların yüzünden üzüldüğünü duyarsam, bu tek bir yumrukla bitmez."

Çenesine dokunarak kendini düzeltiyor. "Seni kırbaçlanmış görmek çok eğlenceli."

"Onu sadece sikmek için mi aldığımı sanıyorsun?"

"Hayır. İkimiz de neden burada olduğunu biliyoruz. Ama bu kadını bundan daha fazlası için istiyorsun, değil mi? O güzel, damarlarında ateş var. Kim bilir, belki de seni mahvedecek kişi o olur ve benim yapmama gerek kalmaz."

Bir adım öne çıktım ama o geri çekilmedi. Bir yumruk daha yiyebilirmiş gibi görünüyor ve parmaklarım onun dileğini gerçekleştirmek için kaşınıyor.

"Beni mahvetmek mi istiyorsun, Mikhail? O zaman sıraya gir. Ya da daha iyisi..." Omuz silkiyorum. "Bu konuda bir şeyler yap. Çünkü şu anda görünen o ki, ben kazanıyorum. Sen lanet kalabalığının içinde kaybolmuşsun."

Bakışlarımla onu bir süre daha sıkıştırıyorum, sonra uzaklaşıyorum, sesi son bir kez daha bana ulaşıyor.

"Dikkatli ol kardeşim. Tehlike göz önünde saklanırken daha sert vurur."

Kanadıma döndüğümde, Victoria'nın yatak odasının kapısının önünden geçerken bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

Küçük tatlı tutsağım tekrar aklıma geliyor. Ve birden sikim pantolonumun içinde zonklamaya başlıyor, sert ve

Onu inkar ettiğim için çok kızgınım.

Ağlarkenki görüntüsü, omzundan düşen kaşkorse askısı... *Tanrım*. Güzel olmasını beklerdim ama bu şekilde değil. Soluk ay ışığı altında çok yumuşak, çok sakın görünüyordu ve bana göğüslerini gösteriyordu.

Büyüleyici derecede mükemmel ve başka hiçbir erkeğin ona dokunmamış olması beni daha da huzursuz ediyor. O benim ve onun masumiyetini lekeleyen ilk kişi, *tek* kişi ben olacağım.

Artık fazla olduğumu mu düşünüyor? Sikimin üzerinde zıplarken, iyi bir binici gibi bana binerken böyle düşünmeyecek.

Yakında bir gün, onun felaketi olacağım ve ben daha sormadan bana teklifte bulunmak için deliklerini açacak.

Koridorun karşısındaki odama dalıyorum, kapıyı arkamdan büyük bir gürültüyle kapatıyorum.

Avuç içim en yakın duvara çarpıyor ve yanağındaki gözyaşını silmek için kullandığım elimle sikimi çıkarmak için acele ediyorum. Keşke o zaman tadına baksaydım ama bakmadım, böylece bir şeyi kanıtlayabilecektim. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor ve tüm bunlardaki tek amacı benim-

Siktir!

Homurdanıyorum, sert, ani hareketlerle uzunluğumu okşuyorum, zevk dallarının omurgamdan aşağı süründüğünü ve horozuma fırladığını hissediyorum. Dilinin etrafıma sarıldığını, onu alabileceği tüm dölle doldururken bakire amının beni sıkıca kavradığını düşünüyorum.

Ne kadar iyi bir kız - benim için çok iyi bir kız olabilir. Alıngan da olabiliyor ve ben ikisini de seviyorum.

"Lanet olsun Victoria," diye mırıldanıyorum, sikimi daha sıkı kavrayıp hızımı artırıyorum. "Bak bana ne yaptırıyorsun."

Yeterince utanç verici bir şekilde, birkaç vuruş daha, spermin yumruğuma fışkırması, elimi kaplaması ve pantolonumun kasıklarına bulaşması için gereken tek şey. Zihnimi onun görüntüsünden tekrar kurtarmak için acele ederken göğsüm yorgun nefeslerle yükselip alçalıyor.

Ne baş belası.

Gömleğimin düğmelerini açıyorum ve en-suite banyoya giderken kıyafetlerimi çıkarıyorum. Duşu açtığımda su buz gibi soğuktu ve akıntının altına girmek için ısınmasını beklemedim. Göğsüm daha da genişliyor, sıcak tenimden aşağı dökülen serinlik nefesimi düzenlemek için hiçbir şey yapmıyor.

En azından tekrar düşünebiliyorum.

Dakikalar geçiyor ve cildim sıcaklığın şiddetinden karıncalanmaya başlıyor, bu da beni şimdiki zamana bağlı tutuyor. Sonunda, saçımdaki fazla suyu silkelemek için bir havlu kullanarak dışarı çıkıyorum.

Dakikalar önce yaslandığım duvarın görüntüsü kasıklarıma bir kan seli olarak geri dönüyor ve sikimin şişmesine neden oluyor. Çenemi sıkıp yatağa dönüyorum ve kendimi yorganın altına itiyorum. Umarım müstakbel eşimin anısı rüyalarımnda beni takip etmez.

Ertesi sabah Victoria'nın odasının kilidini açıyorum, onu ya yatağında ya da güne hazırlanırken görmeyi umuyorum. Ama yatak boştu, çarşaflar zar zor buruşmuştu, sanki gecenin bir yarısı uyanıp kaçmış gibiydi.

İmkansız tabii, çünkü onu kendim kilitledim. Kapıyı açık bırakıp bitişikteki banyoya bakıyorum ama ondan bir iz yok.

Ne oluyor lan?

Pencereler kapalı ve atlamasına imkan yok. *Atladıysa* da en azından omurgası, bacağı ya da kolu kırılmıştır.

Adamlarımdan biri onu görmeden ve gece beni uyarmadan mülkten çıkmasına imkan yok. Tek olası sonuç, ya birinin onu dışarı saldığı... ya da burada, göz önünde saklandığı.

Gülümsüyorum, ikincisinden oldukça eminim.

"Günaydın aşkım. Artık dışarı çıkabilirsin." Hala bir şey yok.

Odanın içinde dolaşıp yatağın altında, makyaj masasının arkasında, gömme dolapta saklanabileceğı yerler arıyorum.

"Bu tür oyunlar oynamak için biraz yaşlı değil misin? Çık ortaya, Victoria. Sen çocuk değilsin." İç çekiyorum, perdeleri yana çekip güneş ışığının içeri girmesini sağlıyorum.

Sıkışan çeneme sinirlenerek banyoya doğru yürüyorum ve oradaki dolabın arkasını kontrol ediyorum. Ama belki de gerçekten burada değildir. Belki Mikhail benimle oynadı ve bir şekilde Corinne'den anahtarı aldı, sonra da onu serbest bıraktı. Belki-

Keskin, neredeyse kör edici bir acı karnımın yan tarafını dürtüyor, bariz bir nefretle bükülüyor. Kan damlaları dışarı sızıyor ve gömleğimde sıcak bir nokta oluşturuyor. İrkilerek yere baktığımda derime saplanmış küçük ama parlak bir cam parçası görüyorum. Etrafında bir

İnce, manikürlü el, neredeyse bana çarptığı kadar hızlı bir şekilde geri çekilmeden önce görünür hale geliyor.

"Ben kimseye ait değilim," diyor Victoria, banyo kapısının arkasına saklandığı yerden öfkeyle. "Ve kazanacağım - sana karşı ya da herhangi birine karşı. *Adım* bunu kanıtlıyor, sik kafalı."

Ben tepki vermeye fırsat bulamadan, hızla yanımdan geçip gitti, aceleci adımlarıyla yatak odasını geçti ve açık bıraktığım kapıdan çıktı.

Yalnız ve şaşkın bir şekilde parçaya bakmaya devam ediyorum ve az önce ne olduğunu anladığımda göğsümün derinliklerinde bir yerden bir kahkaha patlıyor.

Beni bıçakladı. Beni bıçakladı.

Omuzlarımı her sallayışımda acı daha da artıyor ve keskinleşiyor. Bardağı hızlı bir hareketle yanımdan çekip çıkarıyorum ve beyaz banyo fayanslarına fırlatıyorum, kanımın bir kısmını çevresine serpiyorum.

"Birileri kötü bir ruh haliyle uyanmış," diye düşünüyorum.

Başımı sallayarak koridora çıktım ve hangi yöne kaçtığını bulmaya çalıştım. Ev o kadar büyük ki neredeyse bir labirent ve onu bulmam saatlerimi alacak... eğer yanımdaki duvarda solmuş, kanlı bir iz fark etmemiş olsaydım. O telaş içinde, hatasını fark etmiş olması pek mümkün değil. Bu yüzden ona doğru ilerliyorum, sabırlı ama kararlı bir şekilde çünkü çıkmaz bir sokağa doğru gittiğini biliyorum.

Önüme çıkan her kapıyı iterek açıyorum ve çoğunlukla boş yatak odaları çıkıyor karşıma. Ancak iki tanesi Corinne'in süitine açılıyor. Kahvaltı vakti olduğuna göre muhtemelen aşağıda, masayı hazırlıyor ve her sabah yaptığı gibi diğer personeli yönlendiriyordur. Bu da demek oluyor ki Victoria oraya kolayca sızmış ve onun tarafından yakalanmamış olabilir.

Kapıyı açıp içeri baktığımda, benim küçük savaş ödülüm kulağında bir telefonla yerde yatıyor ve yakalandığını fark edince dehşet içinde dönüyor.

"Yani ben sırtımdan bıçaklanıyorum ve başka biri tatlı bir telefon alıyor öyle mi? Duygularımı incitiyorsun Victoria," diyorum sahte bir sempati ile, telefonu elinden kapıp yanına koşarken.

"Siktir. Sen!" diye bağılıyor, ayağa kalkıyor ve tırnaklarıyla beni tırmalıyor.

Geri çekilip telefonu kulağıma götürüyorum ama diğer uçtan ses gelmiyor. "Kiminle konuştun?"

"Bilmek istemez misin!"

Minyon bedenine, güzel mavi gözlerinin nefret ve öfkeyle parlayışına bakarak homurdanıyorum. Nasıl olsa öğreneceğim. Ve bulduğumda, öldüklerinden emin olacağım.

Victoria yanımdan sıçrayarak geçti ama ben tam zamanında kolumu ona dolayarak onu yarı yolda yakaladım. Onu kendime çekiyorum, yaram kasılıyor ve vücudumun her yerine acı veriyor. Tırnaklarıyla kolumu oyuyor, derimi deliyor ve daha fazla kan çekiyor. Küçük zaferleriyle sırtıyor.

Kollarımda çırpınmaya devam ederken birkaç adım atıyorum, sonra onu yatağa atıyorum.

"Yeter artık."

Başının üstündeki iki bileğini kavrayarak onun üzerinde yükseliyorum. Diğer elimle boğazını sıkarak onu hareketsiz durmaya ve bana bakmaya zorluyorum. Çenesini sıkıyor, dişlerini sıkıyor, kalçalarını aniden yukarı itiyor, beni üzerinden atmaya çalışıyor. Ama ben hiçbir yere gitmiyorum.

Vücudu benimkine sürtünüyor, külotunun ince malzemesinden dolgun amını hissettiğimde benden derin bir inilti sürüklüyor. O

dünkü doğum günü elbisesini giyiyor, ama elbisesi yukarı kalkmış, onu bana gösteriyor.

Hiç düşünmeden ona doğru sallanmaya başladım, aletimi açılmış yarığına doğru kaydurdım. Kulağıma yumuşak bir inilti fısıldıyor ve yemin ederim içime doğru eğiliyor. Utangaç ve zar zor fark ediliyor, ama sikim onun tatlı amcığının her darbesini hissediyor.

"şimdiden pes mi ediyorsun? Kazanmanın senin adında olduğunu sanıyordum." Boynunun yan tarafını yalamak için başımı eğiyorum, nabzının dilime çarptığını hissediyorum. Çok kırılған.

Dudaklarımı yaklaştırıyorum, morluk bırakacağını bildiğim yumuşak bir ısırık bırakıyorum. Aletim sertleşiyor ve inleyerek ağırlığımın altında çırpınmaya devam ediyor. Hareket göğsünün genişlemesine neden oluyor ve göğüsleri bana sürtünüyor. Tekrar sarkıyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor, dizleri daha geniş açılarak bana daha fazla erişim sağlıyor.

"Külotunu yana çekip seni çiğ çiğ sikmek çok kolay olurdu. Amin güzel ve ıslak mı? Hmm?"

"Oh-" diye pantolonunu indiriyor, elleri artık benimkilere baskı yapmıyor.

Boğazını sıkıyorum, gözlerini amasına ve güzel amını kimin ovduğunu anlamasına yetecek kadar. Ben olduğumu bilmesini istiyorum. İstemesem bile ondan istediğim her şeyi almama izin verdiğini fark etmesini istiyorum.

"Wolfg-"

"Evet, benim Victoria. Ve seni boşaltacağım."

Boğazındaki tutuşumu gevşetip tatlı küçük inlemelerinin havayı doldurmasına izin verirken, kendi zevkimin -yaklaşan serbest bırakılmamın- çekiciliğini görmezden gelerek ona daha derin, daha uzun süre sallanıyorum. Onunla bir başka ortak noktamızın daha olduğunu fark ederek kendi kendime gülüyorum.

Çünkü ben buradayım, ona bastırđığım aletimle bıçaklanmış ve kanlar içindeyim ve o da burada, boynunda sahip olduğum şeyin izlerini taşıyan nefessiz bir halde. Acı insanları yakınlaştıırır ve görünüşe göre bizimki iki aşığın ilk kez birbirine kenetlenen parmakları gibi kıvrılmaya devam ediyor.

Sonra bacakları vücudumun etrafında seğiriyor ve hassas amcığı hareketsiz kalıyor, iyi bir oyuncak gibi darbelerimi alıyor. Yüzü buruşuyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor, sırtını altındaki şilteden uzaklaştıırırken kulağımda boğuk bir çığlık yankılanıyor. Bileklerindeki tutuşumu bırakıyorum, elimi aramıza sokuyorum, külotunu yana çekiyorum ve uyarılmışlığının kanıtına dokunuyorum. Daha yüksek sesle iniliyor, başı yana dönüyor, saçları her yöne dağılıyor. Şu anda o kadar erotik ki, elimle çözölüyor. Onu övmekten kendimi alamıyorum.

"Sen enfessin. Ve bu am-" Parmağımı girişine doğru itiyorum, "*Tanrım*. Elime yaptığın şu pislige bak."

Son sözlerim onu transından uyandırmış gibi görünüyor. Bir nefesle ellerini göğsüme bastırıyor ve ben de kalkabilmesi için yana doğru yuvarlanmasına izin veriyorum. Ayağa kalktığında bebek mavisi gözleri gök gürültüsü gibi parlıyordu - artık kapüşonlu değillerdi, daha birkaç dakika önce kendini kaybetmek için can attığı zevk perdesinin altında saklanmıyorlardı. Kızarmış, pembe yanaklar, şişmiş dudaklar ve her şey.

"Bu *hiçbir şeyi* değiştirmez." Düşmüş bir askıyı omzuna geri çekerek ofluyor.

Ayağa kalkıyorum, ona bakıp gülümserken üzerimin tozunu alıyorum. "Haklısın. Değişmez. Hâlâ benim karım olacaksın ve muhtaç küçük bir sürtük gibi parmaklarıma damlamaya devam edeceksin."

Karşılığında bana soğuk bir gülümseme fırlatıyor.

"Seni asla sevmeyeceğim kısmını unuttun."

"Hayatım boyunca nefret edildim, Victoria. Bildiğim şey bu. Aslında, gardımı indirebilmenin tek yolu, bir şekilde beni sevmiş olman."

Alay ediyor ve bu ihtiyacım olan tek onay.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi söyle bana aşkım... kimi aradın?"

VICTORIA

Bu adamı öldüreceğime dair kendime söz verdim. Belki bugün değil, belki yarın değil, ama bir gün, gardını düşürdüğünde, onu başka bir yerinden bıçaklayacağım -ölürken bile beni lanetleyebileceği bir yerinden.

Yarasına bakıyorum ama artık kan gelmiyor. Sanırım onu daha derine itecek kadar güçlü değildim.

Gözlerim tekrar ona kaydı. Bir dakika önce benimkinden sadece birkaç santim uzakta olan yüzündeki vahşi ifadeye. Yanaklarım anında ısınıyor, bana ne yaptığını hatırlıyorum... bana ne yapmasına *izin* verdiğimi.

Yutkunuyorum. "Hiç kimse. Ben aramadan önce geldin."

"Hiç kimse," diye yineliyor, o her zamanki ağırbaşlı gülümsemesiyle tüylerimi diken diken ediyor. "Bana doğruyu söylemen için sana bir şans daha vereceğim" dediğinde bir adım geri çekiliyorum. Çünkü Corinne'den telefonunun kilidini açmasını ve bana son aranan numarayı söylemesini istersem, sana söz veriyorum Victoria, diğer hattaki her kimse bir gün daha yaşamayacak."

"Nasıl olsa onları öldüreceksin! Sana

söylesem bile." "Bu değişir."

"Neye göre...?"

"Yapmamam için bana ne kadar tatlı yalvardığına."

Nefes veriyorum, zihnimin güvenliğine geri çekilirken yana bakıyorum. Sasha'yı aramak aptalcaydı, bunu artık biliyorum. Wolfgang'ın böyle bir şeyle tehdit edeceğini düşünmeyerek onun hayatını tehlikeye attım. Düşündüm ki... Acısını benden çıkaracağını düşündüm, ki bu benim için sorun olmazdı.

Dehşet beni sarıyor ve kollarımı gevşekçe belime dolamama neden oluyor. "Ona dokunma," diyorum, sesim neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü. "Lütfen."

Kaşlarını çatıyor. "O mu?"

"Binicilik eğitmenim..."

"Bir telefona erişimin vardı ve başka birini arayabilirdin, ama Sasha Kasparov'u mu seçtin? Neden, aşkım?"

Başımı sallıyorum. "Önemli değil. Sana gerçeği söyledim. Şimdi bana ona zarar vermeyeceğine dair söz ver."

"Sözüme güvenir misin?"

Hayır. Ama başka ne seçeneğim var ki?

"Peki... yapabilir miyim? Yoksa bu kavram senin gibi erkeklere tamamen yabancı mı?"

Öne doğru bir adım atıp çenemi baş ve işaret parmakları arasında kavırıyor. Tenindeki uyarılmışlığımın kokusunu alabiliyorum. Ve bana bakış şekli -gözlerinde dans eden eğlenceyle- bana bildiğini söylüyor.

"Evet, Victoria. Sana bir söz verdiğimde, sözümünden dönmeyeceğime güvenebilirsiniz. Sana söyledim, şu anda senin tek müttefikin benim. Buna ne kadar çabuk inanmaya başlarsan, senin için o kadar iyi olur."

Tenime dokunuşunun yakıcılığını görmezden gelmeye çalışarak bir kez başımı sallıyorum. "O zaman bana söz ver. Onu incitmeyeceğine ya da öldürmeyeceğine söz ver."

"Bu bir talep, rica değil."

"Kibarca sordum."

"Ben de yalvarırsan yapacağımı
söyledim." "Cehenneme kadar yolun
var."

Başını hafifçe eğerek sessizce bekler. Bu işin peşini bırakmayacak ama bu adamdan bir şey istemekten ne kadar nefret etsem de gururum yüzünden Sasha'nın incinmesine izin vermeyeceğim.

"Lütfen," diyorum gözlerimi kapatarak. "Lütfen bana söz ver."

Bir an daha sessizlik, o bunu düşünürken kortizolümün tavan yapması. Çenemi bırakıp beni izlerken gözlerimi açıyorum. "Hayır, Victoria. Korkarım bu yeterli değil. Dizlerinin üzerine çökmen gerekecek."

Dudaklarım aralandı. "Sen... sen gerçekten bir
pisliksin." "Elbiseyi çıkar," diye emrediyor.

Yanaklarıma daha fazla sıcaklık doluyor. "Ne?"

"Dedim ki... soyun. Dizlerinin üzerine çök. Sasha'nın yaşamasını mı istiyorsun? Benim olanı görmek istiyorum. İster yap, ister yapma, ama tekrar etmeyeceğim."

Şaşkın bir halde duruyorum ve bundan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. Wolfgang kendi boktan yöntemiyle bana bir seçenek sunuyor. Ya benim itibarım... ya da Sasha'nın hayatı. Sırf onu arayacak kadar aptal olduğum için. Ve belki de gücümün bir kısmını geri almak için çaresiz olduğumdan ya da benimle gerçekten bir keman gibi oynadığı için, omuzlarımı dikleştiriyorum ve elbisemin askılarını teker teker zorla aşağı çekiyorum. Bunu yaparken kaşlarımı çatarak onu izliyorum, ne kadar acınası olsa da bu kararı benim verdiğimi bilmesini istiyorum. Elbise vücudumdan aşağı kayıyor ve ben de bırakıyorum, ayaklarımla etrafında birikişin.

İşte yine buradayım, kollarımı kavuşturmuş ona bakıyorum, onunla tanıştığım günü anımsatıyor ama şimdi yalnızız, neredeyse çıplağım ve beni kurtaracak kimse yok. *Hiç olmadı*. Hâlâ çok daha uzun boylu ve beni nasıl analiz ettiğinin son derece farkındayım.

"Mutlu musun?" diye soruyorum.

Başını yavaşça sallıyor ve bana bir el uzatıyor.

Burun deliklerim alevleniyor, karşılığında ben de ona elimi uzatıyorum, çünkü beni ne kadar çabuk yalnız bırakırsa o kadar iyi. Dokunuşu yakıyor ve bir anlığına bana kim olduğumu ve onun kim olduğunu unutturuyor, sanki bir tür büyü o anı sarıyor. Ve bana bir şeyler hissettiriyor... reddetmem gereken şeyler, ama nedense hissetmiyorum. Utanç beni kucaklıyor.

Kolumu havaya kaldırdığını fark etmiyorum, ta ki aniden olduğum yerde dönmeye başlayana kadar... Sanki yavaş bir dansın ortasındayız ve müzik olarak sadece benim yüksek kalp atışlarım var.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor, her hecesi memnuniyetle damlıyor.

Bacaklarımın arasında bir yerde nabzımı taklit eden bir çarpıntı başlıyor. Bu istemek. İstemek... Ne olduğunu bilmiyorum ama her şeyin karşımdaki adamla ilgili olduğunu biliyorum. Ona sırtımı döndüğümde elimi bırakıyor ve elim yanıma düşüyor. Onunla ne yapacağımı bilemiyorum.

"Sen kime aitsin?" diye soruyor arkamdan.

"Hiç kimseye," diye mırıldanıyorum. "Ben sahip olabileceğin bir nesne ya da evcil hayvan değilim." "Bir evcil hayvan. Hmm, bunu sevdim."

Parmaklarını külotumun dantelinin arkasına geçiriyor ve ben de nefesimi içime çekiyorum.

"Siktir git, Wolfgang." "Ona

da geleceğiz."

Malzemeyi zalim bir incelikle çekiyor.

Ürperiyorum.

Sonra elleri üzerimde, kalçalarımda geziniyor ama kalçalarımın başka hiçbir şeye dokunmuyor, sonra baldırlarım, külotu aşağı indirirken.

Parmaklarının değdiği her yer tüylerimi diken diken ediyor. Külotum da ayaklarımın dibinde birikene kadar onun hareketini takip ediyor.

Zalim, çok zalim ve çok davetkâr bir dokunuş. İçimde bir şeyi uyandırıyor, daha önce hiç hissetmemiş olsam da tanıdığım bir şeyi. Ne kadar ilkel bir şey. Ne kadar ilkel, kötü bir şey.

Ayağa kalktığını hissediyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor, sesi üzerimde gürlüyor, ciddi ve sadece bir şeye sahip olmanın verebileceği türden bir güvenle dolu. "Sen kime aitsin?"

İşaret parmağı çıplak kalçamdan yukarı kayıyor ve tekrar ıslandığımı fark ederek gözlerimi kapatıyorum. Ve tam orada, en hassas yerimde, sürtünme için bana sessizce yalvaran o nokta.

"Hiç kimse."

Alçak, sabırlı bir hırıltı kulaklarımı gıdıklıyor. "İnanılmaz derecede inatçısın," diye homurdanıyor. "Yine de seni seçtim. Seni istedim."

Aklımda bir soru canlanıyor -neden sorusu- çünkü onun nedenlerini anlamıyorum. Ama ne kelimeleri uydurabiliyorum ne de düzgün düşünebiliyorum.

Tek yapabildiğim burada durmak ve sanki bir tür trans halindeymişim gibi yaralı elleriyle beni nasıl hissettiğini hissetmek. Kalçamı yavaşça, kasıtlı olarak okşaması bedenimi eritiyor ve içgüdüsel olarak ona doğru eğiliyorum. *Hay sikeyim.*

"Dizlerinin üzerine çök,

Victoria." "Bu kadarı yeterli

değil mi...?"

Vücudu benimkiyle çarpışıyor -onunki... giyinik, benimki... tamamen çıplak- ve pantolonundaki sert çıkıntının kış yanaklarıma baskı yaptığını hissediyorum.

Nasıl bir his? Bir an için merak ediyorum, sıcaklık amıma kadar iniyor. Ben... ıslağım. Bu adam için, bu yabancı için ıslağım ve kendimi savunacak hiçbir cephanem yok.

Ama dizini bükülene ve ben yere düşene kadar sırtıma bastırıldığında bu düşünceden hemen sıyrılıyorum. Wolfgang önüme geçiyor ve onu olduğu gibi görebilmek için boynumu tamamen açmam gerekiyor: hiç öyle görünmese de bir canavar.

Kolumla göğüslerimi örtüyorum, eli saçlarımı okşarken nefes veriyorum, yavaş, kasıtlı hareketlerle okşuyor. Diğeri çenemin altına geliyor, üstümde belirirken beni yerimde tutuyor.

"Eğer seni emmemi istersen, sikini ısırıp koparırım," derken buluyorum kendimi.

Kaşları kalkıyor. "Senin akıllı olduğuna karar vermemiş miydik? Yine de endişelenme. O güzel dudaklarını sikime doladığında, dilin dışarıda bana yalvarıyor olacaksın."

"İğrençsin. Ve eğer yapacağımı düşünüyorsan tamamen aklını kaçırmışsın-"

Hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağını ağızıma sokuyor ve bir anda onunla doluyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama omzuma bastırarak beni yerimde tutuyor. Parmakları daha derine, neredeyse boğazımın arkasına kadar kayıyor ve öğürmek istememe neden oluyor. Gerçekten yapmanın eşiğine geldiğimde, onları geri çekiyor, sonra hareketi tekrarlıyor.

"Ağızına hiç yarak aldın mı?" diye soruyor, sıkılmış bir sesle. "Şu haline bak, ağızından salyalar akıyor."

Boğazımdan tiz bir inilti kaçıyor ve kalçalarım sürtünme arayışıyla birbirine yaklaşıyor. Bana ne yapıyor? Ve neden bunu yapmaya devam etmesini istiyorum? Ona bakıyorum, ilgisiz ses tonuyla çelişen gözlerinin nasıl kapandığını fark ediyorum.

"Benim için ne kadar iyi bir kızsın," diyor ve ben ağızımı açmak zorunda kalana kadar parmaklarını dilimin tamamında gezdiriyor. Salyalar dudaklarımdan çeneme doğru kayıyor ve amımdan sızan uyarılmayı taklit ediyor.

Parmakları ağızımı tamamen terk ediyor ve ben tamamen ataletle öne doğru eğiliyorum. Az önce aramızda ne olmuştu?

"Sana söz veriyorum," diyor, büyü artık bozulmuştu. "Sasha'ya zarar vermeyeceğim."

Verdiği sözün kolaylığı ve istekliliği karşısında afallıyorum. Ama tabii ki kabul ediyorum. "Ne sana, ne ailene ne de senin için çalışan *herhangi birine*." demek için acele ediyorum.

Ağızı yukarı doğru seğiriyor. "Söz veriyorum."

Rahatlama, ayrılmış dudaklarımdan süzülüyor ve bana daha fazlasını zorlamak için cesaret veriyor.

"Beni neden aldınız? Burada bana ne olacak?"

"Ah," diyor. "Biraz açgözlüyüz, değil mi? Sana soru sorduğumda cevap vermiyorsun. Yine de sana karşı açık olmamı bekliyorsun."

Sanırım bu adil. Yine de hakkımda hiçbir şey bilmesini istemiyorum. Beni zaten çıplak gördü ve beni... boşalttı... ama en azından kim olduğum konusunda hâlâ söz sahibiyim. Ona kendimle ilgili neyi açıklayacağım konusunda. Ve belki bunu bir şekilde kendi avantajıma kullanabilirim.

Bakışları yarasına kayıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak elbisemi yerden alıp tekrar içine giriyorum. İşim bittiğinde gözlerimle onu takip ediyorum ve karnının yan tarafında parıldayan kan parçasını fark ediyorum.

"Bunu kontrol ettirmelisin," diyorum.

Beni izlerken duyduğu merak, muhtemelen umduğu gibi benden herhangi bir bilgi alamadığı için hayal kırıklığı ya da hüsrana gibi bir şeye dönüşüyor. Onda bu duyguyu uyandırmak göğsümün gururla çarpmasına neden oluyor.

İfadesi bir kez daha değişiyor ve her zaman yüzüne yapıştırdığı o rahat, kaygısız bakışını yüzüme vuruyor.

"Çok düşüncelisin. Ben de beni öldürmek istediğini düşünüyordum."

Alay ediyorum ve boynumun arkasını tutuyor, nazik ama baskın, evcil hayvanını odadan çıkaran bir efendi gibi. En mahrem yerlerime sıcaklık dalgaları doluyor ve bunun beni ne kadar etkilediğini görmemesi için dikkat ederek yutkunuyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir yere gitmiyoruz. Seni odana geri götüreceğim, sonra da halletmem gereken bir iş var."

Koridorda yürürken onu görebilmek için boynumu büküyorum. "Dün gece, bu sabah bir yere gideceğimizi söylemiştin. Artık o odaya tıklıp kalmak istemiyorum."

"Bu çok kötü, aşkım. Eğer vahşi bir kedi gibi davranacaksan, mırlamayı öğrenene kadar bir kafeste kilitli kalacaksın."

"Senin aptal oyununu oynayacağımı sanıyorsan hayal görüyorsun."

Beni odamın kapısının eşiğine kadar getiriyor, sonra boynumdaki tutuşu bırakıyor.

"Sen zaten benim oyunumdasın, Victoria. Ve fark etmediyseniz, tek yaptığınız kaybetmek."

Wolfgang sonraki bir buçuk hafta boyunca geri dönmedi ve beni dönüşü konusunda tedirgin etti.

Acaba yarayı dikti mi? Acaba ona hatırlayacağı bir yara izi bıraktı mı? Umarım bırakmıştır. Neredeyse her gece, gözlerim yorgunluktan kapanırken ısıklık sesi devam ediyor ve beni uyanık tutuyor. Sersem ve üzgün uyanıyorum, yeni gerçekliğim tuğla tuğla yerleşiyor. Ve bütün gün yapacak hiçbir şeyim yok - alçak herif bana okuyacak bir kitap ya da seyredecek bir televizyon bile bırakmamış.

Bu odada sıkışıp kaldım, uzaktaki dağları seyrediyorum. Ağaçlar yeşilleniyor, çimleniyor ve kuşların sesi yükseliyor.

Yaz neredeyse geldi ve ben dışarıda olmak, ağrıyan kalçalarım beni durmaya zorlayana kadar çayırılda at sürmek yerine bu odada sıkışıp kaldım. Bunu düşünmekten çok kaçındım çünkü bir daha asla ata binme şansım olmayacağını düşünmeyi reddettim. Ama sonra

Son birkaç gündür, durumun gerçekten böyle olabileceğine inanmaya başladım. Ve bunun beni ezmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Anahtar kapımda dönüyor ve yerdeki deve yogası pozumdan başımı kaldırıp önce bir tepsi yemeğin içeri girdiğini görüyorum.

"Günaydın," demek için acele ediyorum, artık aynada kendi yansımamdan başka birini görmek gibi en küçük şeylerden ne kadar heyecanlandığımdan utanıyorum. "Bugün nasılsınız?"

Corinne kapalı tepsiyi makyaj masamın üzerine koymadan önce bana doğru bakmıyor bile.

Kapağı çıkarmak da dört gözle beklediğim birkaç şeyden biri. Kahvaltıda ne yediğimi öğrenmenin heyecanı - bugün tatlı mı yiyeceğim yoksa sadece makrolarımı mı alacağım? Hiç cevap vermiyor. Aslında, son birkaç gündür bana adını söylemek dışında tek bir kelime bile etmedi.

Nazik birine benziyor, bu yüzden sadece emirlere uyduğunu düşünmek istiyorum. Eğer Wolfgang ona saldırdığım için beni cezalandırmak isteseydi bu mantıklı olurdu.

Bir bakıma bu durum bana evdeki hizmetçilerimizi ve onların kız kardeşimi memnun etmek için hazırladıkları yemekleri hatırlatıyor. O seçici bir yiyiciydi, ben değildim. Bize ne verirlerse alırdım ve asla şikayet etmezdim. Bu beni görünmez yaptı. Öyle ki, farklı bir şey istediğimde -pankeklerime yaban mersini reçeli yerine çilek-hayatlarını zorlaştırdığım için yüzüme karşı suçlamalarda bulundular.

O gece yorganımın altında ağladım, çünkü neyi yanlış yaptığımı anlayamıyordum. Ben bir çocuktum.

İç çekiyorum, yanımda taşıdığım o tanıdık hüzün göğsümde titreşiyor.

"Özür dilerim," diyorum, hızla bana baktığını fark edince. "Seni tanımaya çalışıyorum, biliyorsun, birbirimizi her gün görüyoruz. Ama belli ki benimle konuşmanı engelleyen bir şey var. Kendimi çok yalnız hissediyorum ve... her neyse, evet, özür dilerim ve bir daha olmayacak. Yemek için teşekkürler."

Kısa bir an için yüzü çekingen bir gülümsemeyle rahatlıyor ama kahveme süt koyarken sessizliğini koruyor.

Gözlerimin arkasında yaşlar oluşuyor, bu yüzden yerden kalkıp banyoya doğru yürüyorum. Kapıyı arkamdan kapatarak tekrar yere çöküyorum ve omuzlarım sessiz hıçkırıklarla titrerken avuçlarımla gözlerimi kapatıyorum.

Şu anda çok yalnızım. İnanılmaz derecede yalnızım.

Telefonda her şeyi kısaca açıklamama rağmen Sasha da dahil olmak üzere evde kimseden haber alamadım.

Meğer annemle babam ona söylememişler ve o da binicilik turnuvaları için seyahat ettiğinden başka kimseden haber alamamış. Ama bu konuda ne yapabilir ki? Tek başına Rykov Bratva ile baş edemez. Ve benim gibi, Sasha da neredeyse her zaman tek başına.

Avuçlarımda içine ağlıyorum, boğazım acıyla şişiyor, gözyaşlarımdaki tuz yüzünden gözlerim yanıyor. Corinne çoktan gitmiş olmalı, bu yüzden artık sesimi boğma zahmetine girmiyorum.

Orada, soğuk banyo zemininde, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre oturduktan sonra, gözlerim kuruyana ve vücudum normal nefes alma düzenine dönene kadar ara veriyorum.

Sonunda ayağa kalktığımda, yeni uyanmış olmama rağmen yatağa geri sürünüyorum.

Uyanık kalmanın ne anlamı var ki zaten?

WOLFGANG

Önümdeki dövmeli adam parmaklarını viski bardağına vuruyor. "Yüzde on," diyor, Arnavut aksanı dilinde keskinleşiyor.

Yavaşça, dalgınca başımı sallıyorum, önce yan tarafa, sonra tekrar ona bakıyorum. "Dediğim gibi, ya yüzde beş ya da hiç. Sen olmadan da ilerlemek için yeterince anlaşma sağladık zaten."

"İtalyanlardan daha fazlasını alamayacağımı kim söyleyebilir?"

"Deneyebilirsin. Ama sen onlarla görüşene kadar biz zaten bölgenin sahibi olacağız. Bu bilgiyle ne yapacaksan yap."

Arnavut Mafya lideri kararını düşünürken, omzunun arkasından içeri giren iki adama bakıyorum. Politikacılar.

Başkanlık için kampanya yürüten Senatör Maddox Thorne, Rowan King'in yanında duruyor. Orduda yüksek mevkide, her şey ters gittiğinde aradığınız adam. Son zamanlarda hükümetteki görevinden dolayı aldığı eleştirilerden rahatsız olmuşa benzemiyor. Bana göre, kararlarına sahip çıkan biri gibi görünüyor. Ve buna saygı duyabilirim.

Hive, benim ve Arnavut gibi birinin, onlar gibi insanlarla aynı çatı altında bulunabileceği tek yer.

New York'taki seçkin bir beyefendiler kulübü, pozisyonlarımızın bize katılmamız için bir davetiye vermekten başka bir önemi yok. İçeri girdiğinizde iş yapmak için buradasınızdır, bu yüzden tüm küçümsemeleriniz dışarıda kalır.

Telefonum cebimde titriyor ve Corinne'den gelen bir mesaj görerek onu çıkarıyorum.

Victoria ona zorluk çıkarırsa bana mesaj atmasını söylemiştim ama şu ana kadar ondan haber alamadım. Telefonumu masanın altında tutarak, ne gönderdiğini okumak için aşağıya bakıyorum.

C: rahatsız ettiğim için üzgünüm

C: bugün hiçbir şey yemedi

C: Bilmek isteyebileceğini düşündüm.

Kaşlarımı çatıyorum, dikkatim tamamen bu konuşmaya odaklanmış durumda.

Yazdığını bana bildiren baloncuk bana bakmaya devam ediyor ve huzursuzlandığımı hissediyorum.

C: Bu sabah iyi görünüyordu ama o zamandan beri yatağından çıktığını sanmıyorum

Alınan Victoria neden böyle bir şey yapsın ki? Onun hasta ya da yaralı olduğu düşüncesi içimde garip bir his uyandırıyor.

Onu umursamıyorum, hayır, öyle değil.

Ama O Benim,ve I al Bakım . ne ait için
Ben. Eğer onda bir sorun varsa, bunu düzeltmek benim işim.

Telefonumdan başımı kaldırıp karşımdaki öfkeli Arnavut'a bakıyorum.

"Zaman doldu," diyorum ayağa kalkarak. Ivan da beni takip ediyor.

Arnavut viskisinin geri kalanını içiyor. "Yüzde yedi. Ve bunu yapacağız."

"Altı," diye karşı çıkıyorum, diğer müttefiklerimizin her birinin yüzde altı alacağını çok iyi biliyorum.

Bu yeni bölgeyi güvence altına almak parayla ilgili değil. Daha çok *Pakhan*'ın nüfuzunu genişletmekle ilgili. Özellikle de İtalyanlar da aynısını yapmak isterken. Ve *özellikle* de Victoria'nın babası bazı varlıklarımıza el koymak için onlarla komplo kurduktan sonra.

"İyi," diyor, başlangıçta teklif edilenden daha fazlasını aldığı için gözle görülür bir şekilde memnun.

Telefonum elimde titriyor.

"Ivan size bir sonraki buluşmanın ne zaman ve nerede olacağını ayrıntılarını verecek. İyi akşamlar beyler."

Kulüpten çıkarken mesaja bakıyorum ve okuduklarım karşısında garip bir his göğsümü sıkıştırıyor.

C: İyi olduğunu ama yalnız kalmak istediğini söylüyor

C: ağlıyordu

İsteddiği kadar ağlayabilir. Bu onun için planlarımı değiştirmeyecek.

Ancak mesajı tekrar tekrar okuduğumda, mantığıma doğru yol alan ve mantığımın bir kısmını kaybedene kadar onu büken duyguyu, *suçluluğu* tanıyorum.

Kendimi Victoria'yı arayıp ona defolup gitmesini söylerken buluyorum ama ona bir telefon vermedim. Ona ulaşmamın hiçbir yolu yok. Ve bunun beni neden bu kadar sinirlendirdiğini anlamıyorum.

Neden ağlıyor? Bir şeyi kanıtlamak için onu yalnız bıraktım, ona bir ceza vermek için, evet. Ama aynı zamanda ona biraz huzur vermek için. Benden nefret ettiğini söylemedi mi? Etrafında olmamdan nefret ettiğini?

"Arabayı getir. Eve gidiyoruz," dedim Ivan'a.

"Sırp'ı arayayım mı? Bu gece artık buluşmayacağımızı söyleyeyim mi?"

"Evet. Yarın da kimseyle buluşmayacağım. Her şeyi birkaç gün erteliyoruz."

Ivan kaşlarını çatı. "Arnavut'u duydun. Daha fazla zamanları olduğunu duyarlarsa daha iyi bir anlaşma için Cosa Nostra'ya yalvarabilir."

"Bu arada ben de bir şeyler bulurum. Şu anda eve gitmem gerek."

Döndüğümde sabah olmuştu bile. Kilidi açıp Victoria'nın odasına sessizce giriyorum, eğer uyuyorsa onu uyandırmak istemiyorum.

Kalın perdeler pencereleri kapatıyor, güneşin içeri girmesini engelliyor, bu da sanki hala geceymiş gibi görünmesine neden oluyor. Hava sıkı ve ağır. Corinne'in her sabah odayı havalandırdığını ve ortalığı topladığını biliyorum ama sanki günlerdir bunu yapmamış gibi geliyor.

Victoria'nın zayıf bedeni buruşuk çarşafın altında yatıyor, yüzünün bir tarafı yastığına gömülmüş, kolları yastığın iki yanında dirseklerinden bükülmüş.

Çarşafı zar zor örtüyor ve krem rengi kısa geceliğinin içindeki yuvarlak poposunu mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor.

Bakışlarımı ondan ayırıp perdeleri ve pencereyi açarak içeri temiz hava ve güneş ışığı girmesini sağlıyorum. Yumuşakça inliyor, yüzünü yastığının derinliklerine gömüyor.

"Aç değilim," diye mırıldanıyor.

Başucuna yaklaştım, ona doğru yaklaştım. "Günaydın aşkım. Beni özledin mi?"

Gözleri irkilerek açılıyor, ama tam olarak uyanmıyor, onu korkuttuğumda genellikle yaptığı gibi hareket etmiyor. Bunun yerine diğer tarafa dönerek bana soğuk bir tavır takınıyor.

"Yemek yemediğini duydum. Neden şımarıklık yaptığını söylemek ister misin?"

Sessiz kaldığında, kanım kaynıyor. Bu hiç de onun yapacağı bir şey değil.

"Sana bir soru sordum. Aslında iki tane. Ya cevap ver ya da ne olacağını gör."

"Siktir git," diyor, yorganı boynuna kadar çekiyor, böylece artık onu göremiyorum.

İyi o zaman. Kollarımı ona doluyorum -biri dizlerinin altında, diğeri sırtında- ve o çığlık atarken onu kendime doğru çekiyorum. Onu yukarı kaldırıyorum, çarşafları ve her şeyiyle göğsümde kucaklıyorum. Kaçmaya çalışıyor, göğsümü itiyor, ama tutuşum sağlam ve gitmesine izin vermiyorum.

"Ne yapıyorsun sen?!" diye bağılıyor onu duşa yatırdığımda. "Beni rahat bırak!"

Suyun buz gibi olacağını çok iyi bildiğim için musluğa hafifçe vuruyorum. "Lanet olsun! Wolfgang, ne oluyor lan!"

Su zerine dklyy, arşıaflar vücuduna yapışıyor ve onu sırlsıklam ediyor.

"Oh, güzel, uyanmışsın," diyorum ona bakarak. Yüzündeki ifade ldrc. Gülmek istiyorum. Bana kızdığında o kadar güzel oluyor ki. "İyi bir kız ol ve gün için hazırlan. Yapacak işlerimiz var."

"Seninle hiçbir şey yapmayacağım!" diye kkryy, ayağa kalkıyor. "Geldiğin yere sürünerek geri dönebilirsin."

"Rica etmiyorum, Victoria. Eğer yapmayacaksan, seni kendim temizlerim."

Kaşılarını çatıyor ve ben de kaşılarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"ık dışarı."

"On dakikan var."

Odasına geri dönüyorum ve birden bana sapladığı cam parçasını hatırlıyorum. Nereden bulmuşt onu? Hiçbir ayna kırık değildi, bu yüzden cevap aramak için makyaj masasının çekmecesini açtım. Ve yeterince eminim ki, bir çeşit makyaj paletinin üzerinde paramparça bir ayna var. Zeki kız.

Böyle bir şeyi ondan uzak tutmak için aklıma bir not alıyorum ve sıcak sudan ıslanmış ve pembeleşmiş vücuduna sıkıca sarılmış bir havluyla duştan çıkana kadar bekliyorum.

Gömme dolaba girip kapıyı arkasından çarparak kaybolmadan önce bana bir bakış bile atmıyor.

Dakikalar sonra, üzerinde gövdesini saran ve beline kadar inen spagetti askılı sarı mini bir elbise ile geri geliyor. Ayaklarını düz sandaletler örtüyor ve kollarını kavuşturmuş bana bakarken kalçalarını birbirinden uzak tutuyor.

"Çok güzel," diyorum ve bunda ciddiğim. "Saçın mı?"

"Umurumda değil. Kuruyacak," diye cevap veriyor ses tonunda bir ısıklıkla.

Bir kez başımı sallıyorum ve elimi kapıya doğru uzatarak dışarı çıkmasını işaret ediyorum. Tereddütle kollarını açıyor ve koridora çıkıyor. Hemen arkasıdayım ve ona rehberlik etmek için elini tutuyorum. Bunu beklemiyordu.

Şu ana kadar onu boynundan tutuyordum, ona sahip olduğumu göstermek istiyordum. Ama bugün, onun rahat hissetmesini istiyorum. Onu eve getirdiğimden beri hapsoldüğü karanlık tünelde bir parça ışık.

Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyorum. Beni kızdırıyor ama bunu yapmamak da beni kızdırıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, sesi bu sefer daha yumuşak, meraklı.

"Senin için bir sürprizim var."

Merdivenlerin ortasında durdu. "Hayır, istemiyorum. Odama dönmeme izin ver."

Zavallı şey. Onu mezbahaya götüreceğimi sanıyor. Belki de onu çok korkuttum.

"Sen benimlesin. Kimse sana zarar vermeyecek. Aslında, bu hoşuna gidecek bir şey. Söz veriyorum."

Bana bakıyor ve ifadesi yumuşuyor - çok az ama yeterince belirgin. Bunu görünce göğsüm genişliyor çünkü bu bir şekilde bana az da olsa güvendiği anlamına geliyor. Güzel.

Onu aşağı indirip arka kapıdan bahçeye çıkarıyorum. Kesilmiş çalılar ve çiçek tarhları arasında dar, taşlı bir patikayı takip ediyoruz, ta ki sonunda onu görene kadar. Gözleri bana kayıyor, ama bu sefer cam gibiler, sanki karşımda ağlayacakmış gibi.

"Nedir bu?"

"Yaptığın şey için seni cezalandırmak zorundaydım, izinsiz bir arama yaptığın ve benden kaçtığın için. Ama cezan boyunca yerinde kaldın ve Corinne'e zorluk çıkarmadın. Bunun için seni ödüllendirmek istiyorum. Ve dediklerimi yaparsan sana karşı iyi olabileceğimi göstermek istiyorum."

Başını sallayarak derin bir nefes alıyor.

"Devam et," diyorum ona, başımı verandada onu bekleyen Sasha'ya doğru sallayarak. "Onunla konuş, sonra burada kahvaltı ederiz. Yemek yemen gerek."

Başını bir kez okşuyorum, yumuşak saçları onun alıngan doğasına rağmen ne kadar kırılgan olduğunu hatırlatıyor.

Bana bir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Bunun onun için ne anlama geldiğini anlayabiliyorum. Ve umarım bu ona böyle anların anahtarının sadece bende olduğunu öğretir.

VICTORIA

Wolfgang beni bırakarak elini sırtımın alt kısmına götürüyor ve yürümem için beni cesaretlendiriyor. İki kez sormasına gerek yok.

Sasha'nın yorgun gözleri, içlerinde parlayan bir gülümsemeyle beni izliyor. Burada olduğuna inanamıyorum... ve Wolfgang'ın söz verdiği gibi ona zarar vermediğine.

Ona doğru adım atarken soğukkanlılığımı koruyorum ama yaklaştığımda tamamen dağılıyor. Babam olarak gördüğüm adamın üzerine atlıyor, kollarımı gövdesine doluyor ve başımı göğsüne gömüyorum.

"Ağlama," diye mırıldanarak bana sarılıyor. "Seni zayıf görmesine izin verme."

Başımı sallıyorum, yüzünü görmek için göğsünü iterken gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Güzel. O zaman biraz sohbet edelim. Seni özledim."

"Ben de seni özledim," diyorum gülümseyerek. "Nasılsın burada?"

"Rykov Bratva kapını çalıp kafana silah dayadığında yapabileceğin pek bir şey yok diyelim. Beni mezara götüreceklerini sanıyordum."

Düşündükçe ürperiyorum.

Arkama baktığımda Wolfgang'ın dikkatli bakışları hâlâ orada, ama evin önünde, makul bir mesafede, bir sigara yakıyor. Etrafta olduğunu bilmeme izin veriyor ama meraklı değil, ki bu da isteyebileceğimden fazlası.

Sasha ve ben verandadaki sandalyelere oturduk. Onu son gördüğüm zamanki haliyle tamamen aynı görünüyor. Sakalları hâlâ beyaz, gözleri hâlâ çökük ama sıcaklığı ve gülümsemesi aynı. Bu garip, yalnız yerde bile evimdeymişim gibi hissettiriyor.

"Sana zarar verdi mi?" diye soruyor. *Nasılsın diye* değil. Muhtemelen cevabın *iyi olmadığını* biliyordur.

"Hayır. Şiddet yanlısı değil."

Sasha anlayışla mırıldanıyor. "Sana dokundu mu?"

Bana dokundu mu? Evet, ama onun sorduğu şekilde değil. Gerçek şu ki, bana dokunuldu... her yerde ve ben buna izin verdim, hatta bundan zevk aldım. Ama bunu ona söyleyemem. Benim hakkımda ne düşünüyor?

"Hayır. Öyle bir şey değil."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirir. "Güzel. Dün gece onu gördüğüme şaşırdım. Özellikle de birkaç gün önceki konuşmamızdan sonra. Sana zarar vereceğini ya da..."

Başımı sallıyorum, "Hayır, hayır, o öyle biri değil" derken kendimi şaşırtıyorum. Neden onu savunmaya çalışıyorum ki? Sasha'ya onun o kadar da kötü olmadığını göstermek için mi? Çünkü öyle. Korkunç biri ve ondan nefret ediyorum.

"Benden ne istediğini bilmiyorum, Sasha. Sen bir şey biliyor musun? Öğrenmeye çalıştın mı?"

"Denedim. Ama pek bir şey bulamadım. Planlarının kapsamı hakkında kimseye bir şey söylediğini sanmıyorum. Bildiğim tek şey senin için bir düşün planladığı. Her an olabilir."

Mantıklı. "Bunu halka duyurmak istiyor. Bizi daha da küçük düşürmek için."

"Evet. Ve ondan sonra ne olacağını bilmiyorum. Ama Victoria..." cümlesinin ortasında durdu ve kaşlarını endişeyle birbirine yaklaştı. "Baban geçen gün bana ulaştı ve söyledikleri hiç hoşuma gitmedi."

"Görmeliydin, Sasha... onun için dizlerinin üzerine çöktü..."

"Anya için mi?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımı büzerek yere bakıyorum ve nefes alıyorum.

"Özür dilerim." İç geçiriyor. "Ama ondan aksini beklememen gerektiğini çok iyi biliyorsun."

"Hâlâ acıyor."

Bir elini benimkinin üzerine koyuyor ve sıcaklığı sinirlerimi yatıştırıyor. "Biliyorum."

"Sana ne söyledi?" Diğer avucumla yüzümü hızlıca silerek soruyorum.

"*Pakhan*'ın planlarına müdahale etmeni istiyor. Hâlâ üste çıkabileceğini düşünüyor."

"Tanrım, ona inanamıyorum... Beni öldürtmeye mi çalışıyor? Hepimizi mi? Wolfgang onu ezip geçecek."

"Hâlâ Rykov'lara karşı savaşabileceğini gösterecek bir şey yaparsa İtalyanların onu destekleyeceğini düşünüyor. Onlar ezeli düşmanlar, hep öyleydiler."

"Ona yardım etmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, Victoria. Başka bir şekilde ulaşmaya çalışırsa onu görmezden gelmeni istiyorum. Onun hırsları uğruna kendini tehlikeye atma."

Sasha'nın söylediklerini dinliyorum, sabah güneşi ılık esintiyle birlikte gökyüzünden inerken tenimi okşuyor. Burayı seviyorum. Bu bahçede zaman durmuş gibi görünüyor.

Sadece ben ve eğitimcim varız ve bu, eskiden binicilik derslerimiz arasında verdiğimiz molaları anımsatıyor.

Wolfgang'ın bana bu mutluluğu tattırdığına inanamıyorum. Ama yaptığı her şeyi unutacak kadar saf değilim. Ona güvenilmez.

"Başka ne öğrendin?" diye sordum.

"*Pakhan*'ın karısı Ekaterina, Wolfgang'ın gerçek annesi değil ve üvey kardeşi Mikhail patron olmak istiyor. Örgütte bu kadar yüksek mevkide olduğu için Wolfgang'a kızıyor. Üçü sürekli savaş halindedir."

Sonunda bir anlam ifade etmeye başladı.

Wolfgang'ın Rus olmayan adı, bana bu evde dikkatli olmamı söylerken ima ettiği canavarlar...

"Bana dikkatli olacağına söz ver. Çünkü oraya geri döndüğünde-" başını eve doğru salladı "sahip olduğun tek şey sensin. Beni anlıyor musun?"

Elini benimkinden çekip gri saçlarının arasında gezdiriyor.

Bakışlarını tutuyorum, henüz gittiğini görmeye hazır değilim. Ama Sasha'nın gözleri omzumun üzerinden bana Wolfgang'ın geri döndüğünü haber veriyor. Nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum, zihinsel kalkanlarım yavaşça kendilerini yeniden bir araya getiriyor.

"Söz veriyorum."

Wolfgang ve ben ormana bakan terasta sessizce kahvaltı ediyoruz. Dehşet hissi hala benimle. Belki o kadar yaygın değil ama yine de burada. Bana Sasha ile ne konuştuğumuzu sormuyor, ben de ona soru sormuyorum.

Granolamı yavaşça yiyorum, doğada bana tanınan kısa zamanın tadını çıkarıyorum. Ona karşı çıkamadığım için kendimi zavallı hissediyorum ama her denemem onun lehine sonuçlandı. Ve üst kattaki hapisaneme geri götürülmeye hazır değilim.

Wolfgang'ın kahvesini yudumlayışını ve telefonundan biriyle mesajlaşmasını izliyorum.

Burada, çiçeklerin ve başımızın üstünde cıvıldaayan kuşların arasında, tuhaf biri gibi görünüyor. Sert yüz hatları, yara izleri ve dövmeleleri bunu kanıtlıyor. Bulutlar değiştiğinde ve yapraklarla kaplı dalların gölgeleri yüzüne uzandığında, ne kadar yakışıklı olduğunu görüp nefesimi tutuyorum. Yakışıklı ve zalim. Karşılaşacağımı hiç düşünmediğim ölümcül bir kombinasyon, özellikle de kocam olmak üzere olan birinde.

Altın rengi gözleri rüzgarla birlikte bana doğru kayıyor, saçları üzerlerinde usulca sallanıyor. Ve bunu yaptıklarında, içimde yine o elektrik pırıltısı dolaşıyor, sanki biri onu gökyüzünden aşağıya fırlatmış ve doğrudan bana nişan almış gibi.

Bir an için gözlerimi kaçırıyorum ve bakışlarım geri döndüğünde yine telefonuyla meşgul olduğunu görüyorum ama ağzının köşesi yukarı doğru eğilmiş.

Küstah herif.

Dudaklarımı ayırıyorum, böylece düşüncemin farkına varmasını sağlayabilirim, ama o benden önce davranıyor.

"Uslu dur," diyor.

"Neden öyle dedin-"

Çimenleri ve çakıl taşlarını ezen gergin ayak sesleri arkamdan geliyor. Boynumu birkaç santim sola çeviriyorum. Yüzünü görmeye fırsat bulamadan karanlık bir silüet yanımdan geçiyor. Yeni bir kolonya burun deliğimi gıdıklıyor, dumanlı ve sofistike.

"Gününüz güzel geçiyor mu?" diyor adam, dövmeli parmaklarıyla masadan bir yaban mersini almak için eğiliyor.

Doğrulduğunda bakışlarını üzerimde gezdiriyor ve gülümsüyor. Tabii ki bu gülümseme boş gözlerine ulaşmıyor. Hatta yüzünde, boynunun yan tarafında uzanan dövmenin yanında iğrenç görünüyor.

İçimden bir ürperti geçiyor ve bana burada ne tür insanlarla uğraştığımı hatırlatıyor. Soğukkanlı suçlular.

Wolfgang telefonunu masanın üzerine koyuyor ve parmaklarını kucağında birleştiriyor. "Aslında öyleydik. Beş saniye öncesine kadar. Senin için ne yapabilirim kardeşim?"

Kardeşim.

"Hmm, bilmiyorum. Beni küçük, güzel kız arkadaşınla tanıştırebilirsin," diyor, elleri ceplerinde. "Sonra... belki bana neden diğerleriyle buluşmak ve bizim olanı almak için yola çıkmadığınızı söyleyebilirsiniz."

Aralarında birkaç saniyelik bir sessizlik geçiyor, gerginlik yatışıyor.

"Victoria, lütfen kardeşim Mikhail ile tanış. Ve Mikhail..." Bakışlarını sabit tutar. "Onu güzel bir kız arkadaş sanma. O benim karım. Ve çok zariftir."

"Enfes, evet," diye yineliyor Mikhail, avuç içi yukarı bakacak şekilde bir elini önüne uzatarak. İçgüdüsel olarak gözlerim onay için Wolfgang'a kayıyor ve o da başını sallıyor. Birdenbire ona neden güvendiğimi bilmiyorum, ama bu

Tanıdığın bir canavarın etrafında olmak, henüz tanışmadığın birinden daha iyidir.

Mikhail'e elimi uzatıyorum, o da elimi tutuyor ve dudaklarını tenime değdirmek için eğiliyor.

"Seninle tanışmak çok güzel Victoria. Ama parmağında bir yüzük göremiyorum. Bu seni ne yapar biliyor musun...?"

Kaşlarımı çattım.

"...kapmak için hazır."

Elimi geri çektim, o da doğrulurken güldü. "Ben lanet bir oyuncak değilim," diye feryat ediyorum.

"Ne kadar alıngan! Bu yüzden mi onu seçtin?"

Bu yüzden mi? Cevap için Wolfgang'a dönüyorum ama cevap gelmiyor.

"Düğün bu Cumartesi," diyor Wolfgang, beni tamamen şaşırtarak. "Şimdi, ne istiyorsun Mikhail? Güneşimi elimden alıyorsun."

Mikhail'in yüzü kararıyor. Enerjisi değişiyor ve kendimi sırtımı koltuğuma yaslariken buluyorum.

"Planı değiştirdin." "Evet.

Ve?"

Yavaş, kasıtlı bir baş sallama. "İşte aramızdaki fark bu Wolfgang. Sen sadece kendini düşünüyorsun, yaptığımız planların kendi programına uymasını sağlıyorsun. Başkalarını düşünen hep ben oluyorum."

"Ne kadar düşüncelisin. Ama işte buradasın, kirli çamaşırlarımızı herkesin önünde ortaya döküyorsun-"

"Ne? Bir yabancı mı?" Mikhail'in kaşları kalktı. "Ben de burada... onun senin karın olduğunu düşünüyordum."

Bize sırtını dönerek eve doğru yoluna devam ediyor. O gittiğinde ve Wolfgang telefonunu kullanmaya devam ettiğinde bile, Sasha'nın söylediği her şeyi doğrulayan gerginlik devam ediyor.

Sadece birbirlerinden hoşlanmamakla kalmıyorlar... fırsat verilse birbirlerini parçalayacaklar. Ve Wolfgang benimle her ne yapmayı planlıyorsa, bir sonraki *Pakhan* olarak konumunu güvence altına almak için zararlı olmalı.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Neredeyse tüm kartlarını açık ettiğinin farkında mı?

VICTORIA

Gelinlik bir kadının hayatında giydiđi en güzel Őey olmalı. Ama kucađımda duran ellerime bakarken tek dűŐűnebildiđim iđimde hissettiđim űfke ve hiddet. Ve kendi isteđimle iđine girmek űzere olduđum, beni son iki haftadır tanıdıđım canavara zincirleyen kafes.

Ađtıđım avuđlarımdın űzerindeki beyaz űrtűler, parmaklarımdın arasında hafifđe kırışıyor.

Serin ve pűrűzsűz elbisemin kumaşı, benim ona sunduđum kadar bűyűk bir inančsızlıkla bana bakıyor. Hafif, sanki hiđ ađırlıđı yokmuŐ gibi. Gűđűslerime, gűvde mi ve kalčaları mı sarıyor, sonra ipek ve dantelden ince, narin dalgalar halinde akarak Wolfgang'ın arabasının arka koltuđundaki boŐluđu dolduruyor.

Beni henűz gűrmedi ve adamlarının beni Őu anda nereye gűtűrdűđűnű bile bilmiyorum. Rykov'lar dindar mı? Benimle kilisede mi evlenmek isteyecek?

Bu dűŐűnceye homurdanıyorum. Muhtemelen kutsal bir yere ayak bastıđı saniyeler iđinde diri diri yanardı.

Ama sűrpriz bir Őekilde, araba altın kubbeli bűyűk bir kilisenin űnűnde, dűzinelerce baŐka lűks arabanın yanından geđerek durdu.

Başparmağımı ipek ve dantelin üzerinde gezdiriyorum ve gözyaşlarımla içimden fıskırmak üzere olan acıyı engellemek için elimden geleni yaparken nefesim kesiliyor.

Ağlamayacağıma dair kendime söz verdim. Bugün olmaz. Herkes buna şahit olacakken olmaz. Bu lanet yakut kolyenin bana sürekli olarak hayallerimi hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi benden kopardığı günü hatırlattığı düşünülürse, zor bir görev. Bana onu tekrar taktırdı.

Sağ tarafımdaki kapı açılıyor ve sertçe yutkunuyorum.

"Bayan Romanov," diyor Ivan, elini bana uzatarak.

Görmezden gelerek elbisemin kenarlarını tutuyorum ve olabildiğince nazik bir şekilde dışarı çıkıyorum.

Başımı arkaya eğerek önümdeki binaya bakıyorum, sonra izlenip izlenmediğimi görmek için arkama bakıyorum. Ve eminim ki müstakbel kocamın adamları orada, benimle özgürlüğüm arasında aşılmaz bir duvar gibi, yürümemi bekliyorlar. Kimsenin beni koridordan geçirmeyeceği belli oldu.

Ne babam. Ne de Sasha.

Kendimi ona bir kurban gibi sunacağım.

"O seni bekliyor. Herkes bekliyor," diyor Ivan biraz nazikçe.

Titremesini engellemek için dudağımı ısırıyorum. "Sadece... bana bir dakika ver!"

Başını sallayarak geri çekiliyor ve bana izin veriyor. Ayaklarım kendiliğinden hareket etmeden ve kilisenin merhemleri ve tütsüleri beni içeri buyur etmeden önce kendime sadece derin bir nefes alma izni veriyorum.

WOLFGANG

Kaçmadı.

Porselen bir bebek gibi, kusursuz ve güzel yüzünde hiçbir duygu barındırmayan Victoria, ailesinin aşağılanması için tanıklık etmeleri için davet ettiğim insan denizinin arasında koridorda bana doğru yürüyor.

Babam ve ailemizin geri kalanı ön tarafta oturmuş, şahin gibi onu izliyorlardı. Onu ilk kez görüyorlardı.

Gözlerimi gelinimden ayırırsam, Ekaterina'nın yüzündeki hoşnutsuzluğu görebileceğimi biliyorum - o yeşil, uzun gözlerdeki nefret, dar ağzındaki sürekli yüz buruşturma.

Bu evliliğe karşı çıkan tek kişi oydu, her zaman yaptığım her şeye karşı çıktığı gibi.

Ama karım görülmeye değer bir manzara ve eminim bu onu o kadar sinirlendiriyor ki içi kaynıyordur. Üvey annemin mükemmel makyajı ve gergin vücuduna yapışan tasarım kıyafetleriyle orada durduğunu düşünmek beni neredeyse güldürüyor.

Tüm müttefiklerimiz de burada, sıraların çoğunu dolduruyorlar.

Ve orada, tek başına ve bize sadık herkes tarafından köşeye sıkıştırılmış bir halde Victoria'nın hain ailesi -Nikolai Romanov, karısı ve en büyük kızları- oturuyor. Her iki kadın da perişan görünüyor, her an gözyaşlarına boğulacaklarmış gibi. Güzel. Victoria'nın en çok ihtiyacı olduğu anda ona yardım etmek için parmaklarını bile kıpırdatmadılar, tabii ki bu sonucu değiştirmezdi. Ama şimdi, onları korumaya niyetim yok.

Uzun zamandır bekliyordum ve her şey hayal ettiğimden daha da tatmin edici.

Gözlerimi ileriye dikmiş, karımın elbisesinin kum saati figürüne nasıl uyum sağladığını ve kalçaları boyunca nasıl zarifçe aktığını görüyorum. Kolyesindeki kırmızı elmaslar pencerelerden sızan güneş ışığının altında parıldıyor. Onun için güzel, mükemmel bir yaka.

Victoria yaklaştığında, gözlerini kırpmadan önce gözlerinden dökülmek üzere olan yaşları görüyorum ve onlar yok oluyor. Elimi ona doğru uzatıyorum ve bilerek biraz sarsarak onu içeri çekiyorum. Bu düğünün ne olduğunu görmeleri gerekiyor - bunu sadece bir noktayı kanıtlamak için yapıyorum.

Rahiple yüzleşmek için dönüyorum ve onun da aynı şeyi yaparak yanıma doğru kaydığını hissediyorum.

"Bugün burada bu adamla bu kadının kutsal evlilik bağıyla birleşmesine tanıklık etmek için toplandık," diyor ve ardından havada haç işareti çiziyor. Bu töreni olması gerekenden daha fazla uzatmaması gerektiğini çok iyi biliyor. İşte bu yüzden ileriye atlayıp sorduğunda memnun oluyorum: "Wolfgang, Victoria'yı yasal eşin olarak kabul ediyor musun? Hastalıkta ve sağlıklıta, ikiniz de yaşadığınız sürece onu sevmeye, onurlandırmaya ve korumaya?"

"Kabul ediyorum."

"Ve sen, Victoria, Wolfgang'ı yasal kocan olarak kabul ediyor musun? Son nefesini verene kadar sevmeye ve itaat etmeye?"

Sesini temizler ama sessiz kalır. Bunu erteleyerek neyi başaracağını sanıyor? Teslimiyeti kaçınılmaz.

"Söylediklerimde ciddiydim," diye fısıldıyor sadece benim duyabileceğim şekilde. "Seni asla sevmeyeceğim Wolfgang. Ve sana edebileceğim tek yemin, bugünden pişmanlık duyacağındır."

Hayır, yapmayacağım.

"Victoria-"

"İstiyorum," diyor, yüksek sesle ve net. Sanki bunu tüm dünyaya duyurmaktan gurur duyuyormuş gibi. Ya da... sanki üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünüyor. Bu beni şaşırtmazdı.

Sasha'nın gelip onunla konuşmasına izin vermenin buna yol açacağını biliyordum. Ama bana karşı kazanma şansı olduğunu düşünüyorsa, çok yanılıyor.

Ivan yüzüklerle yaklaştı ve onları taktık. Tüm meydan okumasına rağmen ince eli hâlâ titriyor ve onu sakinleştirmek için elimi sıkıca tutuyorum.

Şimdiye kadar ona zarar vermeyeceğimi bilmesi gerekirdi. O bu oyunda sadece bir piyon ve artık benim adımı taşıdığına göre onu hayatım pahasına koruyacağım. Tıpkı ona sahip olan herkes için yapacağım gibi.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Ona doğru adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Elimi başının arkasına götürerek parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum ve boynunu ortaya çıkarıyorum, aşağıya bakıp hızla atan nabzının altında derisinin zonkladığını görürken onu yerinde tutuyorum. Sonra kendimi ona doğru alçaltıyorum ve herkesin görmesi için dudaklarını benimkilerle aralıyorum. O benim.

Dilim onunkini buluyor -tatlı, narin ve kadifemsi- ve inlememek için kendimi zor tutuyorum çünkü sikim çoktan sertleşmişti.

Göğsümü itiyor, kurtulmak istiyor. Ama o da bunları kendine saklaması gerektiğini fark etmeden önce çıkardığı küçük iniltileri fark etmeyi ihmal etmiyorum.

Geri çekildiğimde hareketsiz kalıyor, bana savaştırmayı bıraktığını gösteriyor. İstemiyorum, yemin ederim istemiyorum ama içimden bir ses onu övmem gerektiğini söylüyor. Ona daha fazla ne istediğimi öğretmek için. Parmaklarımı saçlarında tutuyorum ve kilisenin sessizliğini bozuyorum.

"İyi kız, Victoria. Seni daha sonra yatağımızda ödüllendireceğimden emin olabilirsin."

Elini tutuyorum, hafifçe soluyor ama bizi koridora geri götürürken başını dik tutuyor.

Tebrikler kulağıma ulaşıyor ama evliliğin kendisine yönelik değiller. Buradaki herkes bunu bir güç gösterisi olarak görüyor ve hepsi de sıralarda oturan ve bu arada diğerleri gibi bizi uğurlamak için ayağa kalkmayan hainler için en kötüsünün henüz gelmediğini biliyor.

Muhtemelen Victoria'yı bir daha görmek için son şansları olsa da bunun bir önemi yok.

Neredeyse çıkmak üzereydik ki aniden karımın eli gerildi ve arkamda tökezlediğini hissettim. Adamlarımızdan biri kolunu kavradı ve onu zorla yukarı çekti.

"Ayağa kalk, sürtük. Yürümeye devam et."

Öfke içimden lav gibi fışkırıyor. Çenemi sıkarak babamla kısa bir göz teması kuruyorum. Düşüncelerimi tahmin ederek başını bana doğru sallıyor. Kutsal bir yerde bir adamı öldürmek üzereyim.

Oda sessizliğe gömülüyor.

Victoria kolunu adamın elinden kurtarıyor ve yanıma geliyor, bakışlarımı kaçırıyor, sıkıntılı görünüyor.

Cildindeki kırmızı izler muhtemelen bir çürük oluşturacak. Bu yüzden ceketimin altından silahımı çıkarıp adamı yakasından tutarak kendime doğru çekiyorum ve kafasına ateş ediyorum.

Kan yüzüme sıçırıyor, metalik koku anında havayı dolduruyor. Kadınların soluk sesleri etrafta yankılanıyor ve rahibin karanlık figürü sunağın arkasına kaçıyor.

Cesedi üzerimden itiyorum. Bir gümbürtüyle yere düşüyor.

"Bu senin tek uyarın olsun," diyorum silahımı geri sokarak. "Kim olduğun ya da ne kadar önemli olduğunu düşündüğün umurumda değil. Eğer biri karıma dokunur ya da ona saygısızlık ederse, seni öldürürüm. Benim elimde ölürsün. Yap. Sen. Anladınız mı?"

Hepsini bakışlarımla kıstırdım, yüzlerinde herhangi bir anlaşmazlık belirtisi aradım. Hiçbiri yok.

"Oğlumun söylemek istediği," diye çınılıyor kilisenin diğer tarafından Peder'in sesi. "*Herhangi bir* Rykov'a yapılan saldırı Bratva'ya yapılmış demektir. Hepiniz hainlerle nasıl başa çıktığınızı çok iyi biliyorsunuz ve ben açık bir emir vermedikçe kimse yolumuza karışamaz." Victoria'nın ailesine bakar. "Nikolai'nin kızını aldım. Ve çok daha fazlasını almak üzereyim. Şimdi, sıradaki siz olmak istemiyorsanız, çenenizi kapalı tutmanızı ve lanet gününüzün geri kalanının tadını çıkarmanızı öneririm."

Babamın açıklamasına tepki vermedim ama az önce yaptığım şeyin sonunu asla duyamayacağımı biliyorum. Durumu kurtarmak için araya girdi ve başardı da ama en başta bunu yapmak zorunda kalmamalıydı.

Gözlerim, sanki düğüne değil de cenazeye gitmiş gibi siyahlar giymiş, şımarık Ekaterina'ya kayıyor. Kalabalığın içinde sırttan tek figür o. Tabii ki bunu bir zafer olarak kabul edecek.

Yine de yaptığımın arkasındayım.

Karıma benden başka kimse dokunamaz.

VICTORIA

Benim için öldürdü. Burada, odasının ortasında, gelinliği hâlâ üzerindeyken tek düşünebildiğim bu. Yüzüne sıçrayan kan. Metalin kemiği kırarken çıkardığı ses. Pis koku, ailem de dahil olmak üzere kilisedeki herkesin bize bakışları.

Bunun gerçek hayatta olduğunu hiç görmedim ve itiraf ediyorum, bu beni biraz sarstı, ki bu da benim açımdan bir başka hata. Çünkü Wolfgang'ınki gibi bir dünyada kendimi sarsılmış hissedemem. Eğer buna izin verirsem, çirkinlik beni kırar ve buna izin veremem.

Yine de beni savundu. Keşke savunmasaydı, çünkü şimdi kafam karıştı.

Bunu neden yaptı?

Temiz bir yüz ve yeni kıyafetlerle ebeveyn banyosundan çıkan kocamı gözlerimle takip ediyorum. İş kıyafeti, karınızla evde kalmak yerine dışarı çıkıyorsanız giyeceğiniz türden.

Ancak... bu bizim düğün gecemiz ve ben onun...

Odayı incelerken aklıma gelen düşünceyi öldürmek için nefesimi içime çekiyorum.

Kilitli kaldığım odadan daha büyük ve tasarımıyla erkeksi bir havası var. Dört direkli, kral boy bir yatak, koyu kömür rengine ipek çarşafarla siyah bir duvarın ortasında duruyor. Tavanın üzerinde kristal bir avize duruyor ve uzun pencerelerden gün batımının ışıklarını yakalıyor.

"Burada ne yapıyorum ben?" Her kelimemden yorgunluk damlayarak soruyorum.

Telefonu eline alıyor, cevap verirken birine mesaj atıyor. "Bundan sonra burada uyuyacaksın."

"Eğer sen *de* burada uyuyacaksan, cevabım

hayır." "Sormuyorum Victoria. Sana söylüyorum."

Homurdanıyorum ve yüzümü ondan çevirip bahçeye bakan pencerelere bakıyorum.

"Kolun nasıl?"

Başımı sallayıp tekrar ona dönüyorum. "O

adamı sen öldürdün."

"Bunu görmek zorunda

kaldığın için üzgünüm." "Ama

bunu yaptığın için değil."

"Olmamı mı bekliyorsun? Çünkü eğer ö y l e y s e , yeni hayatında büyük hayal kırıklığına uğrayacaksın, aşkım."

Midemde kelekler uçuşuyor ve nabzım yükselirken kaşlarımı çatıyorum. "Bana öyle deme."

Dudakları, beni açıkta hissettiren o zar zor fark edilen gülümsemesiyle kalkıyor. Yanaklarım ısınıyor. O kadar yakın ki, yalnızız ve artık onun karısıyım. Resmi olarak.

Ve o öpücük... kilisedeki o uzun, sahiplenici öpücük bana kendimle ilgili kabul etmeye hazır olmadığım şeyler hissettirdi.

Parmak eklemleri sıcak yüzümü okşuyor. "Corinne'den sana yemek getirmesini istedim. Uslu ol ve ye. Ve biraz dinlen. Törenin senin için kolay olmadığını biliyorum."

Haklıydı. Kolay değildi. Ailemi orada görmek, çaresiz ve aşağılanmış görünmek... Ona itiraf edebileceğimden çok daha fazla acı verdi.

"Ne zamandan beri nasıl hissettiğimi önemsiyorsun?"

"Senin iyiliğini her zaman önemsedim. Sana daha önce de söyledim, ben bana ait olanla ilgilenirim."

"Beni götürdün!" Patladım. "Hayatımı benden çaldın. Beni günlerce insan teması olmayan bir odaya kilitledin. Sana ait olanla böyle mi ilgileniyorsun?"

Benimkine kıyasla onun sesi sakın, neredeyse sevecen. "Eylemlerin sonuçları vardır Victoria. Bana itaat etmezsen cezalandırılacağını sana bildirdim. Ayrıca itaat edersen seni ödüllendireceğimi de söyledim. Yaptığın seçimler sana aittir. Sana ne olacağını sen belirlersin."

Kolunu tutup sıkıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Bakışları bedenlerimizin temas ettiği yere iniyor ve gülümsemesi yüzüne geri dönüyor.

"Beni bir daha *asla* bir odaya kilitleme," diyorum sesimi alçaltarak. "Eğer yaparsan, o kapıyı açtığın anda, sana söz veriyorum Wolfgang... Seni öldürürüm."

Bekliyor, aramızdaki sessizliğin güvenimin yok olmaya başlamasına yetecek kadar uzamasına izin veriyor. Dudakları ayrılıyor ve kolundaki elim gevşiyor. Vücudum tedirginlikle doluyor çünkü ilk tehdidimi savurduğumu biliyorum.

"Seni kontrol altında tutmak için bir odaya kilitlemememe gerek yok, aşkım. Bunu unutma."

Uzaklaşmak için dönüp kapıya yöneldi. "Sen...

gidiyor musun?"

"Bu gece halletmem gereken önemli bir işim var."

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Hiç haber vermeden gelip gidiyor gibi görünüyor. Bu onun için sadece büyük bir alışverişti. Evliliğimiz tam bir düzmece.

Kollarımı kavuşturup odanın derinliklerine doğru yürüyorum. Zaten *onun* arkadaşlığını istemiyorum. İstemiyorum. Atmak istediği ama atamadığı, bu yüzden de tavan arasına tıktığı ve bir daha görmek zorunda kalmamayı umduğu bir eşya muamelesi görmekten bıktım usandım.

Oturuyorum ve topuklularımı çıkarmak için eğilip ilkini yere düşürüyorum.

"Üzgünsün."

"Hayır. Artık gidebilirsin. Yalnız kalmak istiyorum." Doğrulduğum anda kollarını koltuğun iki yanına dayıyor ve nefesinin yüzümde yarattığı gıdıklanmayı hissedinceye kadar başını eğiyor.

"Düğün gecemizi birlikte geçireceğimizi mi umuyordun, aşkım? Öyle mi?"

Nefesimi içime çekiyorum, sırtımda ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

"Sıkıldım. Git başkasını rahatsız et."

"Hayır, hayır, hayır," diye fısıldar. "Sıkıldığın şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Bence mihrapta seni öptüğümde inledin. Sanırım sana sahipmişim gibi saçını çekmemden hoşlandın. Ve bence beni istedin

Seni bu yatağa atıp şafak sökene kadar seninle birlikte olmak istiyorum. Ne kadar uzaktayım?"

Dudakları dudaklarıma değiyor, bir öpücükle değil, ama asla yeterli olduğunu hissettirmeyen kışkırtıcı bir dokunuşla.

"Çok," diye mırıldanıyorum, nefesim aramızda titriyor. "Kuzey Kutbu'nu geçtik."

"Mmm. Bak, bununla ilgili sorun şu ki... Tahrik olmuş bir kadını gördüğümde tanırım. Ama seni temin ederim ki Victoria, geri döndüğümde seni ve amını keşfetmek için acele etmeyeceğim. Ve sen benim için defalarca boşalacaksın, istediğinin bu olmadığı konusunda kendine ne kadar yalan söylersen söyle."

Bariton sesi sinir uçlarımı dağılıyor ve beni kuru bir şekilde yutkunmaya zorluyor.

"Kendini kandırmaya devam et. Dediğim gibi, beni sıkıyorsun."

Bir yalan. Bariz bir yalan. Bunu ben de biliyorum, o da biliyor, ama işte buradayız, hâlâ oyunu oynuyoruz. Kaybettiğim bir oyun, tam da onun söylediği gibi.

"Oh, öyle mi?" diyor sahte bir pişmanlıkla.

Vücudunun ağırlığını bir koluyla destekleyerek diğer kolunu ayaklarıma indiriyor ve elbisemin altından yukarı çekerek kalçalarımın tepe noktasına ulaştığında duruyor.

"Wolfgang-"

"Ah, ama şu haline bak, aşkım, bacaklarının arası sıcacık." Bir parmağını külotuma bastırıyor, yavaş bir daire çizerek amımı okşuyor. Bacaklarım kendiliğinden daha da açılıyor. "Hâlâ seni sıkıyor muyum?"

Zonklamaya, gözeneklerime sızan kokusuna, teslimiyetimi ortaya çıkaran güçlü eline çok fazla odaklanmış durumdayım. Bedenim bana ihanet ediyor ve ben bu duygudan kurtulamıyorum. Beni ovmaya devam ediyor, yumuşak, acımasız ve çok lezzetli. Ve ben yapamıyorum, yapamıyorum.

"Victoria?"

"Evet."

"Elbiseni çıkar."

WOLFGANG

Karım elini sırtına götürüp elbisesinin fermuarını kendi isteğiyle açtığında, boğazımdan bir memnuniyet uğultusu çıkıyor.

Memnuniyet ve hiç şaşırmadım. Çünkü onu ilk gördüğüm andan itibaren Victoria'da gösterdiğinden daha fazlası olduğunu anlamıştım.

Alınan tavrının altında, teslimiyeti ortaya çıkmaya çalışıyor. İçimdeki en karanlık parçalara sesleniyor, alınmak, kullanılmak ve kontrolden çıkarılmak için yalvarıyor.

Düğün gecemizde onu asla yalnız bırakmayacaktım. Tek yaptığım seçimi önüne koymak ve vücudunun ona ihanet etmesini izlemektir. Biraz hayal kırıklığı. Biraz özlem. Bunu söylemeye hazır olmasa da kalmamı istiyordu. Emin değildim ama bundan sonra biliyorum. Ve buna bayıldım.

Ayağa kalkmasına yardım ettim ve narin, titreyen elleriyle askıları omuzlarından kaydırды, elbise yarı çıplak vücudunun altında ayaklarımızın dibinde birikti.

Ona baktığımda yuvarlak göğüsleri ve pembe, sivri meme uçları bana bakıyor. Tıraşlı amının, külotunun sırlıslıkla tabakasının arkasında nasıl zonkladığını hayal edebiliyorum. Karımı görünce, gerginliğinin nefes nefese gelen sesini duyunca sikim sertleşiyor. Neredeyse acı verici

bu noktada, ve geceyi onu çiğ çiğ sikerken kulağımda inlemesini duyarak geçirmememin imkanı yok.

"Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

Parmak uçlarımı karnında gezdiriyorum, gözlerimi benim olan her şeyin üzerinde gezdiriyorum. Dokunuşumun ardından tüyleri diken diken oluyor, bu da bana onu ne kadar etkilediğini gösteriyor.

"Tek yapman gereken, aşkım, sesimi dinlemek ve dediklerimi yapmak. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başını usulca sallıyor, ben de ona doğru bir adım atıyorum ve içgüdüsel olarak geri çekiliyor. Sonra bir adım daha, bir adım daha, ta ki kalçalarının arkası yatağın kenarıyla arpışana kadar.

Kaşlarını hafifçe çatarak içindeki küçük çatışmayı doğruluyor. Bunu istiyor ama aynı zamanda benden nefret etmeye de kararlı. Yeterince adil. Gerçi ben onun küçük tatlı amını okşarken benden nefret etmesi zor olacak.

Yine de oturuyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Şimdi arşafıların üzerinde, ben üzerine eğilirken bir kedi gibi arkasına doğru uzanıyor. Koyu renk yığını içindeki tek soluk şey o ve yumuşak, sıcak ve davetkâr görünüyor.

Daha da önemlisi, benimmiş gibi görünüyor.

"Bana ne yapacaksın?" Sesi ürkek, her zamanki ısırganlığından yoksun. Külotunun üzerinden klitorisini okşuyorum. "Ne istersem."

Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi ayrılıyor ama onun yerine nefes nefese bir inilti süzölüyor dudaklarından. Göz kapakları kapanıyor ve yanaklarında pembe bir renk açıyor. Onu okumanın bu kadar kolay olmasına bayılıyorum - bunu güzel yüzünün her yerinde görebiliyorum.

Parmaklarımı külotunun dikişinin arkasına geçirip yana doğru çekiyorum ve parlayan amcığı ortaya çıkıyor. *Tanrım*. Sırılsıklam olmuştu ve ben ona dokunmamıştım bile. Ağzım sulandı.

Başparmağımı yarığına bastırıyorum, fazla baskı uygulamadan yukarı aşağı kaydırıyorum. Sırtı kavisleniyor ve miyavlıyor, onu reddettiğim yüksekliğin peşinden koşuyor. Giderek daha fazla uyarılması tenimi kaplıyor, yumuşak etinin her tarafına sürdüğümde ıslak, tıkırdayan bir ses çıkarıyor.

Orta parmağım girişine doğru kayıyor ve ilk boğuma kadar kolayca giriyor. Onu orada tutuyorum, etrafıma sarılmış, nabzını ve sıkı kanalındaki sıcaklığını hissediyorum. Kıvranıyor, yavaşça ve kurnazca, ama yine de kıvranıyor, elinden geldiğince kendini bana sürüyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum.

"Kurt..."

"Biliyorum aşkım, biliyorum..."

Parmağımı onun daha fazla tahrik olmasıyla çekiyorum, külotunu önümde çıplak kalana kadar uyluklarından aşağı sürüklüyorum. Sonra avuç içlerimle amını açıyorum ve dilimi şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirmek için eğiliyorum.

Çıkardığı inilti sadece açgözlü olarak tanımlanabilir. Bacaklarının arasında hırıldamama neden oluyor. Tatlı tadı ağzımda orman yangını gibi yayılıyor. Bir hata yaptım. Bundan sonra başka bir şeyi nasıl arzulayabilirim ki?

Parmakları saçlarımın arasından geçerken kafa derimi acıtıyor, eğilmeye devam ederken çekiştiriyor, iyi bir kız gibi dil darbelerimi alıyor. Sikim seğiriyor, serbest bırakılmak ve amının içine gömülmek için yalvarıyor. Bu yüzden acele ediyorum, inlemeleri yoğunlaşana ve vücudu çözülürken gerilene kadar onu daha hızlı yalıyorum.

O kasıldıkça döllerini dilimin üzerine damlıyor ve ben de ziyan etmemeye dikkat ediyorum. Onu yalayarak bacaklarının spazm geçirmesine ve

gözleri geri dönüyor. Yüksekten indiğinde dik duruyorum ve pantolonumun kemerini çözüyorum.

"Sana karşı ağırdan alacağım, aşkım. Ama sadece bu ilk seferin olduğu için."

Başını sallıyor ama onu becermek üzere olduğumu anladığından emin değilim. Düşündüğü gibi onunla sevişmek değil.

Ama onu kullanacağım. Onu öv. Onu aşağıla. Ona sahiplenilmenin ne demek olduğunu gösterin.

VICTORIA

Kemerinin yere çarparken çıkardığı ses nabzımı hızlandırıyor.

Bakışlarım kasıklarına, becerikli parmaklarının pantolonunun düğmelerini açışına ve ardından sert, damarlı sikini çıkarışına sabitleniyor. *Tanrım*. Bu nasıl içime sığacak? Ama zonklayan amım bana cevap veriyor ve bana çenemi kapatmamı söylüyor.

Çünkü Tanrım, diliyle yaptığı şey? Seks hayatım olmadığı için ne kadar çok şey kaçırdığımı hiç fark etmemiştim. Ve şu anda, daha fazlasını istiyorum.

Üstüme eğildiğinde gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. Soyunmayacak. Tabii ki soyunmayacak.

Bu onun hakimiyetini göstermesinin başka bir yolu. Onun malı olduğumu ve tek yapması gerekenin sikini çıkarmak olduğunu. Ama eli benimkini tutup amıma götürdüğünde tüm düşüncelerim yok oluyor.

"Amını açmak için ellerini kullan. Bu acıtacak."

"Nazik olacağını söylemiştin," diyorum parmak uçlarımla ıslaklığımla hissederek.

"Yine de acıtacak. Amin çok sıkı. Sadece yap, aşkım."

Nefesimi içime çekerek bacaklarımı onun için daha geniş açıyorum ve söyleneni yaparak avuçlarımla amımı açıyorum. Odadaki hava vücut ısımdan daha soğuk ve girişimi okşayarak zonklamayı yoğunlaştırıyor.

Onun önünde teşhir edilmenin son derece erotik bir yanı var. Bu beni tahrik ediyor ve sadece onun sesini dinleyerek bir orgazm daha yaşayabileceğimi biliyorum.

"Aferin kızım," diyor, bir koluyla yanımdaki şiltede ağırlığını desteklerken, diğer koluyla sikini amıma doğru yönlendiriyor. Ve sonra... Onu hissediyorum.

Tepesindeki pürüzsüz deri. Ön sakız kendi uyarılmamla karışıyor. Girişimi, açık avuçlarımı itiyor ve bedenim zevkten titriyor. Tıpkı parmaklarıyla yaptığı gibi ama daha iyisi. Bu sefer çok, çok daha iyi. Amım onun etrafında sıkılaşıyor ve ellerimi omuzlarına koymak için yukarı kaldırıyorum.

"Oh..."

"Siktir, Victoria." İnliyor, kendini daha da içime itiyor. "Lanet olsun."

Gözlerimin açılması ve tüm vücudumun gerilmesi için tek gereken bir santim daha. Hiç bilmediğim bir acı, sanki parçalara ayrılıyormuşum gibi içimi parçalıyor. İçimden bir şey damlıyor, ama bu sefer tahrik olduğumdan emin değilim. Artık tahrik olmuyorum. Cehennem gibi acıyor.

Tırnaklarımı kaslarına geçiriyorum, ağırlığının altında inliyorum.

Bir iki santim daha mızraklıyor beni.

"İşte böyle, aşkım. İyi, itaatkar bir eş gibi sikimi al. Ah, siktir, çok sıkı..."

Ve birkaç tane

daha. "Kurt-"

Sözlerim, masumiyetimden geriye kalan her şeyi parçalayan son hamlesiyle durdu. Artık kabzasına kadar içime gömülmüş durumda ve gözyaşlarım çenemden aşağı akıyor. Elimde değil. Dudağım titriyor ve ağzımı gömleğinin içine gömüyorum, amım yanarken sessizce hıçkırıyorum.

"Acıyor..."

"Çok iyi gidiyorsun. Şu haline bak, sikimin her yeri kanıyor."

Biraz geri çekildi ve vücudum sarktı, bunun olduğunu düşündüm.

Sonra tekrar içime girdi ve o kadar yüksek bir çığlık attım ki kimin duyduğunu umursamadım. Acıyı durdurmak için sert göğsüne bastırıyorum.

Ama tekrar çekildiğinde, yanma hissi azalıyor ve bana çok ihtiyaç duyduğum bir mola veriyor. Sanki buna ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi benimle birlikte bekliyor. Ta ki kendimi içimin derinliklerine yerleşen yeni hisle inlerken bulana kadar.

"İşte buradasın," diye mırıldanıyor, dudaklarını açıkta kalan boynuma bastırarak. "İşte benim iyi kızım."

Kıvranıyorum, amımın onun sikinin etrafında sıkılaştığını hissediyorum, çekingen bir şekilde daha fazla sürtünme peşinde koşuyorum. Ve o da bana bunu veriyor. Kalçaları uzun, akıcı hareketlerle içime doğru sallanırken bedenlerimiz birbirine çarpıyor. Eli göğsümü kavıyor, ağzını göğsüme götürmeden önce hafifçe sıkıyor, dudaklarının arasında meme ucumu emiyor.

Hay sikeyim.

Gözlerimin kenarlarında yeni yaşlar oluşuyor. Ama bu sefer zevkten. Ve tek yapabildiğim burada uzanmak ve onu almak. Vücuduma verdiği her şeyi tam da söylediği gibi alıyorum - iyi, itaatkâr bir eş.

Tek düşünebildiğim o, tek bildiğim o ve her ne kadar yalan olduğunu bilsem de bu bana doğru geliyor.

Bu sefer tamamen geri çekildiğinde, uzun ve sert siki aramızda dimdik duruyor, kanım her tarafına bulaşmış. Gözleri beni bir çeşit yemekmişim gibi tararken birkaç kez yavaşça okşuyor.

Çarşaflarının üzerine seriliyorum, üzerimdeki iddiasının kanıtı kalçalarımına bulaşıyor. Utanç içimi yıkıyor ama umursadığını sanmıyorum. Çünkü gözleri daha da kararıyor ve beni biraz daha kullanmak için geriye doğru eğiliyor. Sertçe yutkunuyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Kocamın güçlü kolları kalçalarımı sarıyor. Hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni ters çeviriyor, yüzüm çarşaflarına gömülü, kığım havada. Alçak sesle mırıldanarak beni onaylıyor. Bir eli saçlarımı yumrukluyor, başımı yatağın daha derinlerine itiyor. Sonra sikini titreyen bacaklarımın arasına geri sokuyor.

Ciyaklıyorum, ses çarşafklar tarafından boğuluyor. Oksijenim tükeniyor. Bunu biliyor olmalı, çünkü başım geriye çekildi ve arkadan becermesi için simit gibi büküldüm.

"Kurt-Ah, Tanrım..."

"Nasıl hissediyorsun, aşkım? Sikimin amında olması."

Nefes alıp veriyorum, beni soktuğu pozisyonun acısını bastırmaya çalışıyorum.

"Cevap ver bana."

"Go-od... iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyorum. "Lütfen..."

"Şimdiden bana yalvarıyor musun, aşkım? Çok tatlısın." Başını kulağıma doğru eğiyor. "Tekrar yap."

Aleti içime giriyor, beni dolduruyor, zevk ve acının karışımı vücudumu aşağı yukarı sallıyor, altımdaki çarşafları karıştırıyor. Beni hızlı ve sert bir şekilde sikiyor ve içimden inilti patlıyor. Acıyor, sonra acımıyor. Daha önce hiç yaşamadığım bir dizi duygu.

"Lütfen. *Lütfen*," diyorum parçalanmış nefesler arasında, ama ne için yalvardığımdan emin değilim. Amım onun etrafında kenetleniyor, her darbeyi, duvarlarıma doğru kayan her damarı hissediyorum.

Zevkin her kıvılcımı içime işliyor. Ve parmağını el değmemiş deliğime götürdüğünde, birdenbire içime dolan uyarılma hissiyle gözlerim şok içinde açılıyor.

"Benim için gel, Victoria. Bu amcığın sikimin her yerine boşaldığını görmeme izin ver."

İki kere söylemesine gerek yok. Çünkü parmağını kıcıma bastırır bastırmaz orada paramparça oluyorum, inliyorum, kıvranıyorum. Beni sikerken kasılıyorum. Gözlerim geri dönüyor, onun aç bakışlarını baş aşağı karşılıyorum. Ve orgazm nefesimi kesecek kadar güçlü dalgalar halinde içimden akıp gidiyor.

"İşte bu. Parçalandığında çok güzel oluyorsun," diye övüyor beni iterek.

Bir an sessiz kalıyorum, sanki kendimden geçmişim ve ruhum bana yukarıdan bakıyormuş gibi hissediyorum. Kendime ancak kocamın hamleleri durduğunda ve amıma sıcak bir şey girdiğinde gelebiliyorum. Kocam inleyerek içime boşalıyor.

Çekip beni ters çeviriyor ve artık daha net bir şekilde onun bakışlarıyla buluşmak zorunda kalıyorum. Saçımı çektiği için kafa derim acıyor. Ve

amım yanıyormuş gibi hissediyorum. Sadece dölleri acımı biraz dindiriyor.

Büyü neredeyse bozuldu.

Neredeyse... çünkü az önce aramızda olanlara inanamıyorum.

"Victoria."

"Evet?"

"Yürüyebilir misin diye

sordum." "Bilmiyorum..."

Bilmiyorum."

Gülümsüyor ve beni vücuduna çekiyor.

"Buraya gel, aşkım." Beni kollarının arasında kaldırdı ve ebeveyn banyosuna götürdü. Beni duş tezgahına yatırıp suyu açıyor, ben kanlı kıyafetlerine bakıyorum. Benim kanıma.

Bu kez soyunuyor, kendini bana gösterirken üzerindeki her katmanı soyuyor.

Bir eliyle gömleğinin eteklerini kavırıyor, kumaşın yavaşça sürüklenmesi gergin, yontulmuş karın kaslarını ortaya çıkarıyor, her çıkıntı belirgin, bazıları damarlarla süslü, özellikle dövmeli kollarında. Ne anlama geldiklerini bilmiyorum. Sadece karmaşık desenler ve çok küçük karalanmış bazı yabancı kelimeler.

Pantolonunu çıkarıp biraz yana eğildiğinde, onu bıçakladığım yerle birlikte sırtındaki kesik ve yara izlerini de görüyorum.

"Merak etme," diyor benimle birlikte duşa girerken. "Değildim," diye yalan söyledim.

Ayağa kalkmama yardım ediyor ve sıcak su bedenlerimizden aşağı akararak kanı ve gözyaşlarını yıkıyor. Suyun boşa akmasını izliyorum ama o bakışlarımı tekrar yukarı kaldırıyor ve parmak eklemeni çenemin altına getiriyor.

"Seni son kez boşalttığımda ne dediğini hatırlıyor musun? Hiçbir şeyi değiştirmediyi?"

Başımı sallıyorum.

"Şimdi bir şeyleri değiştiriyor. Çünkü bu am," diyor parmağını yarığima götürerek. "Benim. Ve onu çok kullanacağım Victoria. Amin, götün ve gırtlığın beni her santimiyle tanıyacak. Ve zamanla, sikim için yalvarmayı ve sürünmeyi öğreneceksin. Çünkü neden?"

Sertçe yutkunuyorum, şu anda omurgamı korumak için elimden geleni yapıyorum, ama kelimeler utangaç bir bakışın arkasından çıkıyor. "Bana sahip olduğun için mi?"

Gülümsüyor. "Çünkü ben sana sahibim, aşkım. Ve sikimi ilk kez bu kadar iyi aldığın için seni ödüllendirmek için, seni tekrar dilimin üzerine boşaltacağım." Başını duş bankına doğru salladı. "Otur ve bacaklarını aç."

WOLFGANG

Yanımda kıvrılmış uyuyan Victoria'nın yanında uyandım. Yuvarlak poposu çarşafımdan altından görünüyor ve eğer bu gece ilk kez olmasaydı, kulağımda inlemesini duymak için yine bacaklarının arasına giriyor olurum.

Onun acısı benim için önemli olmamalı, gerçekten değil. Ama yarın uyandığında onu daha çok isteyeceğim ve beni hissedemeyecek kadar acı çekerse aynı şey olmayacak.

Bu da beni meraklandırıyor... neden hala onunla yataktayım? Bu saatte uyanık olduğumda ne olursa olsun uyuyamayacağımı çok iyi biliyorum. Unutmak için çok uzun zamandır uykusuzlukla uğraşıyorum.

Neyse ki telefonum komodinin üzerinde titriyor ve elime aldığımda ayağa kalkıyorum. Arayan Ivan'dı. Ve bahse girerim İrlanda topraklarındaki hamlenin işe yarayıp yaramadığını söylemek için mesaj atıyordu.

Telefonumun kilidini açıyorum ve kısa mesaj dizisini okuyorum.

Temiz.

I: küçük bir sorun

Patron bana mesaj attı.

Ona ne diyeceğim?

Hay sikeyim. Babam son durumu öğrenmek için ona doğrudan mesaj attıysa, şu anda öfkeden kuduruyor olmalı. Ve bunun kilisede sebep olduğum olay yüzünden olduğunu bilmek için dahi olmaya gerek yok.

Törenden sonra onunla bir daha görüşmediğime göre, sanırım bu benim bildiğimden emin olmak için dolaylı bir yol.

Ivan'a bir mesaj atıp yerinde kalmasını söylüyorum ve üzerime bir tişört ve pantolon geçiriyorum. Victoria gürültüden biraz kıpırdıyor ama onun dışında uyumaya devam ediyor. *Güzel.*

Koridora çıkıp kapıyı arkamdan kilitliyorum, ben yokken biri içeri girerse diye. Karım çarşafLARımın altında çıplak uyurken herhangi bir risk almayacağım.

Diğer kanada geçtiğimde ışıklar kapalı ama havada uçuşan duman bana babamın burada olduğunu söylüyor. Ve birbirine çarpan bardakların sesi sessizliği bozduğunda, beni çoktan fark ettiğini anlıyorum.

"Sabah seni bilgilendireceğimi çok iyi bildiğin halde arkamdan adamıma gitmen hiç hoşuma gitmedi."

Kolu ay ışığına doğru uzanıyor, elinde boş bir viski bardağı var. "Belki de adamını kovmalıyım o zaman. Görünüşe göre gerçekte kimin için çalıştığını unutmuş."

Ona doğru bir adım atıyorum. "Ivan benim için çalışıyor. Unuttuysan söyleyeyim, ona kendi paramla ödeme yapıyorum."

"Otur, Wolfgang."

Viski şişeden iki bardağa süzülüyor, bir parmak derinliğinde.

"Tebrikler," diyor babam bana bir bardak uzatarak. Onu yüzüstü bırakasım geliyor ama yine de içiyorum. "Planın yolunda gidiyor. Kızı kaptın."

"Ve sonra, parayı alacağım. Nereye varmaya

çalışıyorsun?" "Bir baba oğlunu düğün gecesinde tebrik

edemez mi?" Gözlerimi deviriyorum, o da kıkırdıyor.

"Biliyorsun," diyor içkisinden bir yudum almadan önce. "IQ'su dahi olan biri için sen bile bunun olacağını tahmin edemedin. Ve sen genellikle geri kalanımızın göremediği şeyleri gören kişisin."

"Sen neden bahsediyorsun be?"

Parmağıyla bana doğru işaret ediyor, sesi ciddi bir ton alıyor. "Bugün ne yaptığını biliyorsun Wolfgang."

Koltuğumda öne doğru eğilip bakışlarımla onu yere sabitliyorum. "Bize saygısızlık ettiği için bir adam öldürdüm. Yaptığımız şey bu. Bize öğrettiğin şey buydu."

"Hayır. Bir adamı öldürdün çünkü duygularının yoluna çıkmasına izin verdin." "Affedersiniz?"

"Ne? Orada oturup birkaç dakika önce taşakların onun amına girmemiş gibi mi davranacaksın? Hadi ama evlat. Dürüstlük her zaman senin en güçlü yönlerinden biri olmuştur."

Ateş damarlarımı yalıyor, yumruklarımdan dışarı fırlamakla tehdit ediyor. Burun deliklerim genişliyor, havayı zorla içeri çekiyorum ama aynı şekilde çıkıyorum. Babamla yıllar boyunca anlaşmazlıklarımız oldu, ama şimdi önerdiği şey...

"Haddini aşıyorsun," dedim ona. "Karımla ne yaptığım ya da yapmadığım seni ilgilendirmez. Ve bu planla ilgili hiçbir şeyi değiştirmez."

İç geçirdi. "İhanetlerini öğrendiğim anda Romanovların her birini kafasından vurabilirdim. Ama beni bunu yapmamaya ikna eden *sendin*. Sen dedin ki..."

"Bu bizi çok daha iyi bir konuma getirecekti. Evet, ne dediğimi hatırlıyorum."

"O zaman neyin tehlikede olduğunu da hatırlıyorsun."

Tahtım.

Bakışlarımı onun üzerinde tutuyorum.

"Bunu başaramazsan Mikhail'in ilerleme fırsatını kaçırmayacağını biliyorsun. Katy de onu destekleyecektir. Ve her ne kadar sana izin vermek istesem de, bu aileyi parçalamayacağım. Bunun ne anlamı olur ki?"

Ne anlamı olurdu? Ne *anlamı* olabilir ki?

Bu lanet aile zaten mahvolmuş durumda. Annem öldüğünden beri öyle ve o da bunu biliyor. Ekaterina'nın gerçek yüzünü gördüğü anda ondan boşanmalıydı ama bunun yerine görmezden gelmeyi seçti.

Ne isterse yapmasına izin vermeyi seçti, bu her fırsatta beni kırması anlamına gelse bile. Bana borçlu ve bunu biliyor. Ama yine de, aslında benim için karısıyla ve diğer oğluyla ters düşmeyeceğini söylüyor.

"Bak. Annen olmadan büyümenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum..."

"Onu bu işe karıştırma," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Ben de onu seviyordum!" diye bağılıyor, sesi duvarların arasında yankılanıyor.

Sessizlik.

Bir süre sonra boğazını temizler.

"Söylemek istediğim şu ki, çok fazla savaşmak zorunda kaldığını biliyorum. Mikhail'le. Katy ile. Kolay değildi ve bunun için üzgünüm. Ama... eğer tahtını istiyorsan, seni bu ailenin bir parçası olarak görmelerini istiyorsan, aklını başına toplaman gerekecek. Ve yapılması gerekeni yapmalısın."

Başımı salladım ve ayağa kalktım. Onunla aynı fikirde olmak için değil ama bir pislik gibi davrandığını düşünerek.

"Bilginiz olsun, İrlanda toprakları güvence altına alındı. Ve planım o kadar iyi işledi ki, bunu yapmak için parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmadı. Bir dahaki sefere beni işleri berbat etmekle suçladığınızda, hayal gücünüze başvurmak yerine gerçeklere bir göz atmanızı öneririm. Çünkü gerçek şu ki... Bu gemiyi kabul etmek isteyeceğinizden çok daha uzun süredir ben yönetiyorum. *Ben*. Sen değil. Ve eğer istediğimi elde edemezsem, sana söz veriyorum, lanet olası Titanik'ten daha hızlı batacaksın."

Babam ayağa kalktı ve viskisinin kalanını yudumlayarak bana baktı.

Bardağını benimkinin yanına koyarken gözleri yükseliyor. "Güzel. O zaman aynı şeyi istiyoruz. Öyleyse al. Bitir. Tamamdır."

VICTORIA

Yatak yanımda soğuk ve boş, daha gözlerimi açmadan yokluk tenime baskı yapıyor. Hala uzanırken, sabah ışığının gözlerimdeki uykuyu silmesine izin vererek odaya bakıyorum. Gerçekten yalnızım.

Ama dirseklerimin üzerine kalkıp arşaflları kenara ittiğimde, Wolfgang'ın kokusu bir rüzgar gibi üzerime yayılıyor.

Ve dün geceki her dokunuşun anısı geri geliyor, ağrıyan amıma kelekler gönderiyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, dik oturup avuçlarımla yüzümü ovuyorum.

Beni duşta tekrar boşalttıktan sonra yatağına geri götürdü ve parmaklarıyla tekrar yaptı.

Neredeyse durmasını isteyecektim çünkü bir orgazmı daha kaldıracıleceğimi sanmıyordum. Ama sanırım adrenalin beni ayakta tuttu ve sonunda onun yatağında uyuyakaldım. Kanadığım yatak, şimdi bakıyorum da.

Ayağına kalktım ve harap olmuş arşaflları kollarımda parçalanana kadar çektim.

Ya biri görürse? Ya temizlikçi daha önce bulursa?

Onlarla ne halt edeceğimi bilmiyorum ama bana ne yaptığını kimsenin bilmesine izin veremem. Utançtan ölürüm. Bu yüzden banyoya girip onları atabileceğim bir çamaşır sepeti arıyorum. Ve hiçbirini bulamadım.

Bununla birlikte, tüm banyo malzemelerimin burada, belirlenmiş iki rafta olduğunu fark ediyorum ve yeni gerekliğimi daha da gerçek hale getiriyorum. *Ugh!* Bu konuda nasıl hissetmem gerekiyor? Artık onunla evliyim ve seks yaptık. Hayır, onu geç. *Seviştik.*

Beni becerdi ve bundan o kadar zevk aldım ki yalvardım, onun için inledim. Sikiinin her yerine boşaldım, tam istediğı gibi.

Benim neyim var böyle? Benden neler aldığını bile bile nasıl böyle hissedebildim?

Utanmak istiyorum ama çirkin gerçek şu ki, utanmıyorum. Çünkü ne zaman ona ait bir şey görsem -şampuanı, dün gece amıma bastırıldığı duş bonesi ve parmağımdaki alyans- kalbim sanki liseye dönmüşüm de ilk aşkıma yaşıyormuşum gibi çarpıyor.

Bu aptalca ve böyle bir şey olamaz. Olamayacağını biliyorum.

Bu yüzden tek başıma değil de keşke onun yanında uyansaydım diye düşünmeye devam etmek yerine dişlerimi fırçalıyorum, duşa giriyorum ve çarşafı banyonun bir köşesine bıraktıktan sonra güne hazırlanıyorum.

Tıpkı banyo malzemelerim gibi, biri diğer yatak odasından kıyafetlerimi de getirmiş. Sandaletimin son kayışını da bağladığım sırada kapı açılıyor ve düşüncelerim kayboluyor.

Corinne'in yüzü beni gülümseyerek karşılıyor.

"Günaydın, Bayan Rykov," diyor, odanın derinliklerine doğru yürürken.

Bayan Rykov. Beni kastediyor.

"Ben Victoria."

Pencereleri ve perdeleri açarak günü içeri davet ediyor, sonra yatağı yapmak için geri geliyor.

Bana çarşafı soracağını düşünerek nefesimi tutuyorum ama sanki eksik bir şey görmemiş gibi yastık kılıflarını çıkarıyor.

"Kahvaltıda ona katılmak isterseniz Bay Rykov zaten aşağıda."

"Ben... Yani odadan tek başıma çıkabilir miyim?"

Kıkırdıyor. "Elbette çıkabilirsin. Burası artık senin de evin."

Sanki. Yine de, kendi başıma dolaşabileceğim gerçeği göğsüme umut getiriyor.

"Tamam. Ama Corinne..." Yanaklarımdaki sıcaklığın geri döndüğünü hissederek söylüyorum. "Evet?"

"Yatak çarşafı..."

Göğsündeki yastık kılıflarını kucaklıyor ve bana bilmiş bir gülümseme fırlatıyor.

"Bunun için endişelenme Victoria. Başka kimse görmeyecek. Ve... sen yapman gerekeni yaptın."

Yapmak istediğimi yaptım ama tabii ki bunu ona söylemedim. Bunun yerine ona teşekkür edip aşağıya iniyorum, kahvaltı masasını kendi başıma keşfetmeye ve bulmaya hevesliyim. *Ve onu tekrar görmek için*, diyor küçük bir ses zihnimin arkasından, elimden geldiğince susturmaya çalışıyorum.

Koridorlarda ilerlerken ev ürkütücü bir şekilde sessiz, sandaletlerim cilalı zeminlere vuruyor. Dikkatli yürüyorum, nereye gittiğimi ya da kimi görebileceğimi bilmiyorum. Burada yaşayan herkesi tanımiyorum bile.

Sanki bana geri dönmemi söylüyormuş gibi bir huzursuzluk hissi etrafımda dolaşıyor. Başımdan savmaya çalışıyorum, çünkü artık bir odada sıkışıp kalmak istemiyorum.

Ama dakikalar sonra, koridorun sonunda bana bakan bir figür gördüğümde, bu hissin sezgilerim olduğunu anlıyorum. Ve onu dinlemeliydim.

Bu Wolfgang'ın babasıydı.

Bir yere gidiyormuş gibi görünüyordu ama beni görmek için orada durdu.

Nasıl tepki vereceğimi bilemeden ben de durdum. Tek bildiğim ensemdeki tüylerin diken diken olduğu. Gitmesini istiyorum, soğuk gözleri beni dehşete düşürüyor.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca üzerimde kalıyorlar ve kıpırdamadan durup beni analiz edişini izliyorum.

O gözden kaybolana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmiyorum ve ciğerlerimdeki tüm hava beni tamamen terk ediyor.

Yemek odasının nerede olduğunu bulduğumda hâlâ biraz sarsılmış durumdayım.

Hafif bir çatal bıçak ve hareket mırıltısı beni büyük bir açık kapıya doğru yönlendiriyor ve içeri adım attığımda taze kahve ve tereyağlı tost kokusu havayı dolduruyor.

Ve sonra onu görüyorum.

Kocam büyük bir yemek masasında oturuyor, geniş omuzları rahatlamış bir şekilde telefonuna bakıyor ve kahvesini yudumluyor, fincanı ağzına götürdüğünde pazuları lezzetli bir şekilde esniyor. Açlıktan ölüyormuş gibi amımı yalayan ağzı.

Tanrım, Victoria. Kendine gel lan.

Ama onu görmek içimi ısıtıyor - ta ki sonunda başını kaldırıp altın rengi gözleri benimkilere kilitlenene kadar.

"Bugün Pazar. Hiç uyumak diye bir şey duydun mu?" Diyorum.

Masaya yaklaşıp kendim için bir sandalye çekiyorum ve oturuyorum. Hemen ardından başka bir hizmetçi kahve getirip önüme koyuyor.

"Teşekkür ederim."

Bekliyorum, kocamı izliyorum, her zamanki gibi alaycı ya da kibirli bir açıklama bekliyorum.

Ama Wolfgang hiçbir şey söylemiyor.

Göğsümdeki sıcaklık azalıyor ve sinirlerim karnıma hücum ediyor, ama bu duyguyu bir kenara itiyorum. Belki de beni duymamıştır. İçimi çekerek kahveme süt döküp karıştırıyorum.

"Sanırım pek de sabah insanı değilsin." Hâlâ bir şey yok.

Çay kaşığımı bırakıp ona bakıyorum, yavaş yavaş farkına varıyorum, içim içimi yiyor ve midem huzursuzlukla çalkalanıyor.

Beni duymuştu. Sadece beni görmezden gelmeyi tercih ediyor. "Seninle konuşuyorum," diye bağıryorum.

"Ben de günümün tek boş anını sessizlik içinde geçirmeye çalışıyorum. Senin için ne yapabilirim, Victoria?"

Ne *yapabilir*... benim için ne *yapabilir*?

Bu soru yüzüme kocaman bir 'siktir git' tokadı gibi çarpıyor ve aramızda olanları ne kadar az önemsedliğini gösteriyor.

Boğazım acıyla şişiyor ama içimi görmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde yutkunuyorum.

"Ah, anlıyorum," diyorum ses tonumu eğlenerek koruyarak. "Sen de o adamlardan birisin, ertesi sabah hayalet moduna geçenlerden. Pek orijinal değil."

"Biz seviştik Victoria. Sana aşık olmamı mı bekliyordun?"

"Aşık olsan bile umursamamı mı bekliyordun?"

Kahvesinin kalanını yudumluyor. "İnan bana aşkım, söz konusu sen olduğunda hiçbir beklentim yok. Şimdi, bunu garip bir hale getirmeyelim. Kahvaltını sessizce yap ya da kendine başka bir yer bul."

Gözlerimi kırptırdım, tavrındaki değişiklik beni gerçekten şaşırtmıştı. Eskiden benimle alay eder, dalga geçer, şakalaşırdı. Ama bana karşı asla kaba davranmazdı. Onu bıçakladığımda bile.

Belki de başından beri planı buydu. Onun yanındayken gardımı düşürmek... sonra da bana bok gibi davranmak, böylece içimdeki başka bir şeyi daha kırabilecekti.

Ve eğer bu doğruysa, lanet bir aptal gibi tuzağına düştüm.

Ağlamamak için elimden geleni yaparak ona "Sen lanet olası bir pisliksin," dedim.

Ayağa kalkıyor, telefonunu bir kenara koyuyor. "Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?"

Sonra bana sırtını dönüp uzaklaşıyor ve ilk gözyaşım yanağımdan aşağı yuvarlandığında buna izin veriyorum.

Bir an sonra, onu silmemi sağlayan tek şey topuklu ayakkabıların yere vurma sesi oluyor.

"Erkekler bazen çok acımasız olabiliyor, değil mi?" diye yaklaşıyor bir kadın sesi. "Ama benim üvey oğlum... O tamamen farklı bir seviyede. Merhaba Victoria. Sonunda sizinle tanışmak çok güzel."

VICTORIA

Ekaterina Rykov'un elli küsur yaşında bir kadın olması gerekiyor. Ve onun yaşındaki her kadın gibi, en azından birkaç silik çizginin yüzünü oyması, iyi yaşanmış bir hayatın hikayesini anlatması gerekir. Ama durum böyle değil.

Yüz hatları gergin, sanki cildi h i ç olgunlaşmamış gibi geriye çekilmiş. Ya da sanki kolajen kaybının doğal ilerleyişini her takip etmeye çalıştığında, Ekaterina onu parlak tutmanın bir yolunu bulmuş gibi.

Bu, kulaklarından ve boynundan sarkan mücevherler ve Louis Vuitton pileli elbisesiyle birlikte, onu tam da olduğu gibi, ülkenin en güçlü suçlusunun karısı gibi gösteriyor.

Düğün töreninde onu kısa bir süre görmüştüm ama onu tam olarak algılayamayacak kadar stresliydim. Ama şimdi burada, beyaz kaplamalarıyla bana gülümsüyor, onu görmezden gelmem mümkün değil.

"Bunun seni etkilemesine izin verme. Tamamen alakasız bir şey onu rahatsız ettiğinde böyle yapar..." İç çekerek yanıma oturuyor. Onun için taze kahve getiriliyor ve yemin ederim personel bu sefer daha da hızlı.

"Bunun beni etkilemesine izin verdiğimi kim söyledi?"

"Sevgilim, çok iyi bir yalancı değilsin. Yüzün bana kelimelerinden daha fazlasını söylüyor."

Ona başka ne söyleyeceğimi bilemeden acı acı başımı sallıyorum. Midem bulanıyor ve şu anda bir şey yemeyi hayal bile edemiyorum. Ama gidecek başka bir yerim de yok.

Sıcak bir el benimkine dokunuyor ve bu tuhaf hisle biraz sarsılıyorum. Buraya geldiğimden beri kimse bana şefkatle dokunmamıştı. En azından dürüstçe.

"İyi olacaksın."

Cam gibi gözlerle ona bakıyorum, ona inanmak istiyorum.

"Bana güvenmek için bir nedenin olmadığını biliyorum ama ben de senin yerindeydim."

"Sen... zorla mı evlendirildin?"

Eli geri çekiliyor ve dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Zorla. Kullanıldım. Manipüle edildim. Yukarıdakilerin hepsi. Ve sana şunu söyleyeyim sevgilim, biz daha iyisini hak ediyorduk."

"Ve sen hâlâ burada mısın? Bunca yıldan sonra, sen..."

"Ne? Sol mu?" Kısa, eğlenceli bir kahkaha atıyor. "Bir Rykov adamını terk etmek diye bir şey yoktur. Sizi avlayacak ve ait olduğunuz yere geri sürükleyecektir, ölümden bile. Ama..." Sırıttırıyor. "Zayıf noktalarını öğrenirsen onu bir enstrüman gibi çalabilirsin."

"Wolfgang'ın zayıf noktası olduğundan şüpheliyim. Aksine, başından beri benimle oynayan oydu." Başımı sallıyorum. "Hem bunu bana neden anlatıyorsun ki?"

Ekaterina dilini şaklatarak kahve fincanını dudaklarına götürüyor. "Her erkeğin bir tane vardır. Ve bu genellikle senin şu anda üzüldüğün şeyin ta kendisidir." Kahvesini yudumluyor ve ben de eğlenerek homurdanıyorum.

"O zaman tüm konuşmanın üstünden geçtin."

"Özür dilerim. Böyle olsun istememiştim."

Omuz silkiyorum ve sessiz kalıyorum, ön bahçeye bakan büyük pencerelerden bakarken düşüncelere dalıyorum. İki silahlı adam etrafı kolaçan ediyor. Tüm bu mülk o kadar büyük ki etrafta nadiren birilerini görüyorum. Ama burası, bu kanat, her şeyin olup bittiğı yer gibi görünüyor.

"Bak ne diyeceğim," diyor Ekaterina, dikkatimi çekerek. "Neden bugün benimle alışverişe gelmiyorsun? Bu evden biraz uzaklaşmaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Alışverişe mi? Yani... alışveriş merkezine mi?"

Kaşlarım kalktı. "Genelde kıyafetler orada olur, evet."

Wolfgang'ın onunla evden çıkmama izin vermesine imkân yok. Mülkün dört bir yanına dağıttığı o fedailer beni hemen geri sürükler.

"Artık bir Rykov'sun," diyor Ekaterina aklımdan geçenleri okuyarak. "Ve bu sana pek çok hak veriyor. Daha önce bir hainin kızıydın ve bu sana sadece kapısında kilit olan bir oda sağlıyordu."

Bu da bu sabah neden kendi halime bırakıldığımı açıklıyor. Özgürlüklerimi bana geri veren şeyin isim değışikliğı olmasından nefret ediyorum. Ama en azından artık onlara sahibim.

Başımı sallıyorum ve Ekaterina kahvesini bırakıp omzunun üzerinden birine sesleniyor. Birkaç dakika sonra arkasında bir adam - başka bir serseri- belirdi.

"İyi bir adam ol ve arabayı getir. Victoria ve ben dışarı çıkıyoruz."

Sandalyesini geriye itiyor, bana coşkulu bir gülümseme atarken inleyerek yerde sürükleniyor. Elimi yüzümü yıkamak için masadan kalkıyorum,

Gözlerimin altındaki muhtemelen bulaşmış maskarayı temizliyorum.

Merdivenlere geri dönmek için köşeyi döndüğümde Mikhail orada, yolumu kesiyor.

Duruyorum, neredeyse sarsılıyorum, enerjideki değişimi hissediyorum. Sol gözündeki yara izinden ve karanlık, belki de trajik bir geçmişe işaret eden tüm dövmelerinden yayılan tehlikeyi hissediyorum.

Onun burada ne işi var? Beni mi gözetliyordu? Konuştuklarımızı mı? Bu ev ne kadar büyük olursa olsun, fazla mahremiyet yok gibi görünüyor.

Nefes alarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve korkmadığımı bilmesini isteyerek yanından geçmek için hareket ediyorum. Eğer içimi görebiliyorsa bile bunu belli etmiyor. Yine de, bir kez daha yer değiştirip yolumu kesiyor.

"Her neyse, seninle konuşmak istemiyorum," diyorum.

"Çok kötü. Çünkü hala duyacaksın. Annem..." Gözleri kısıldı. "Ondan uzak dur. O senin arkadaşın değil."

"Nedir bu? Bir uyarı mı? Yoksa bir tehdit mi?"

"Bunu bir öneri olarak düşün." Son kelimedede omuzları yükseliyor.

"Doğru. Bir öneri... senden. Sanırım pas geçeceğim, ama teşekkürler."

Kenara çekiliyorum ve o da aramıza bir elini uzatarak beni durduruyor. Yere bakıyorum, sonra gözlerinin içine bakmaya cesaret ediyorum.

"Ne istiyorsan onu yap. Ama bunu görmezden gelecekseniz, en azından arkanızı kollayabilirsiniz."

WOLFGANG

Çekip gitmeliyim.

Onu buraya ilk getirdiğimde Victoria'nın mükemmel vücuduna gözlerimi diktiğim gece olduğu gibi, sırtımı dönüp yumruğumu sikerek gerginliğimi atmalıydım.

Gözlerimi ödülünden ayırmamam gerekiyor - babam birkaç gece önce beni uyardığı için değil, düğünde o pisliği vurmamın nedeni konusunda tamamen haksız olmadığını bildiğim için. Bundan nefret ediyorum.

Yine de karımla olan ilişkiyi bırakma şeklim bana doğru gelmiyor.

Nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım, o aklımdan çıkmıyor. Varlığı aklımdan çıkmıyor. Bedenim ona tekrar sokulmam, onu tatmam ve benim olduğunu hatırlatmam için yalvarıyorum.

Uzak durmak sadece onun bana sahipmiş gibi görünmesine neden oluyor, tam tersi değil. Bu yüzden şu anda onun odasına gelmemin "hislerimle" hiçbir ilgisi yok - bu, kayıtları yeniden düzeltmekle ilgili.

Onun odası, evet. Çünkü son birkaç gecedir ayrı yatıyoruz.

Eşyalarını benim odamdan aldı ve kendi isteğiyle hapishanesine geri döndü. İlk başta kanımı kaynattı. Gitmesine izin vermek, onu yatağıma bağlayıp kıvrınmasını seyretmemek için her şeyimi verdim. Ama son zamanlarda dikkatimi dağıtıyordu ve ona izin vermemeliydim.

İçeri girdiğimde, Ekaterina ile yaptığı alışverişten getirdiği tüm kıyafetleri ve tuvalet malzemelerini inceliyorum.

Gözlerim kalçalarını örten büyük boy tişörtün altındaki çıplak kalçalarında geziniyor. Dışarı o kadar sıcak ki çıplak uyumamasına şaşıyorum.

Başucuna yaklaşıyorum, göğsünün sessiz nefeslerle inip kalktığını görüyorum. Bir tutam saç dolgun dudaklarının arasında uzanıyor ve elimi yüzüne götürüp nazikçe itiyorum.

Şu anda çok huzurlu görünüyor.

Aslında benden nefret ettiğini hatırlamak zor. Sorun değil. Benim hakkımdaki fikrini değiştirmeyi planlamıyorum, ama yine de uyandığında dilimi tatlı amına kadar sokmuş olabilir.

Yanımda getirdiklerimi yatağın üzerine koyarak, her iki bileğini de tutup başının üzerinde sabitliyorum. Biraz kıpırdanıyor ama bu onu uyandırmıyor. Kemerimi bileklerine doladığımda ve uzunluğunu yatağa ve benimkine takılı kancalara sabitlediğimde bile uyanmıyor.

Dizlerimle bacaklarını açıyorum, kapatamayacağından emin oluyorum. Külotunu kenara çekerken, bir popo tıkacı alıyorum. Onu güzel yarığında yukarı ve aşağı kaydırıyorum, amının girişinde uyarılma boncukları parlayana kadar onu nazikçe okşuyorum. Sonra, sadece duvarlarının arasına itiyorum ve içeri ve dışarı kaydırmaya başlıyorum.

Metal kayganlaşıyor, amcığı onu yutuyor. Karımın göğsünden küçük bir inilti çıkıyor, yüzü buruşuyor.

Gülümsüyorum, nasıl bir rüya gördüğünü hayal ediyorum. Acaba sikimin üzerinde zıplıyor ve beni affetmesi için yalvarmamı mı istiyor?

Eğer isteseydi, isterdim.

Tıkaç yeterince ıslandığında, onu amından çıkarıyorum ve mermi vibratörünü alıp yarığına getiriyorum. En düşük seviyede açıyorum ve külotunu üzerine geri çekerek sabitliyorum.

Yumuşak bir vızıltı sesi odayı dolduruyor ve Victoria'nın başı diğer tarafa doğru hareket ederek bu sefer daha fazla kıpırdanıyor.

Islak tıkacı tekrar elime alarak külotunu uzaklaştırıyorum, vibratörün yerinde kalması için sadece göt deliğinin üzerinde. Hareketi izleyerek santim santim içeri itiyorum. Yeni hissin etkisiyle yüzü biraz daha buruşuyor, kalçaları nesneye doğru sallanıyor.

Sikim zonkluyor, onu istiyor. Bu gece olmayacak ama onu götten sikkemek için sabırsızlanıyorum.

Tekrar ona baktığımda, mavi gözleri derin bir kaş çatmayla ardına kadar açılmıştı.

"Sen," diye feryat ediyor, sesi saf nefretle ve ona verdiğim zevkin bir ipucuyla dolu.

Gülümsüyorum, güzel yüzüne yayılan çatışmayı seviyorum.

"Evet, aşkım," diyorum fişi kıcının derinliklerine iterek. "Umarım başka birini beklemiyordun."

Nefesini içine çekiyor ve ellerini çekiyor, bağlı olduğunu fark ediyor.

"Belki de bekliyordum. Belki de Mikhail ve ben biraz yalnız zaman geçirmeyi planlıyorduk."

Dudaklarından başka bir adamın adını duymak çenemde bir kasın kasılmasına neden oluyor.

Bunu hak ediyor muyum? Belki de hak ediyorum. Ama bunu itiraf etmeyeceğim.

Tıkacı sonuna kadar itiyorum, sonra külotuyla kapatıyorum. Altımda kıpırdanıyor, sanki kendini zevkten mahrum bırakmaya çalışıyormuş gibi usulca kıvranıyor. Üstüne eğilip yüzümü onunkine yaklaştırıyorum.

"Ah, biliyorum. Ben bir pisliğim. Ve seni incittim."

İnleyerek ve bağlarını aşağı çekerek kelimeleri dilinden dökmekte zorlanıyor: "Beni incitmedin. Beni kızdırdın. Arada fark var."

"O zaman bunu telafi etmeme izin ver," diye fısıldıyorum dudaklarına, kendi dudaklarımla dokunmak için can atıyorum.

"Yaptığın şeyden sonra beni hak etmiyorsun."

"İstemiyorum. Ama şu anda iyi hissetmeyi hak ediyorsun. Bana yanıldığımı söyle."

Elimi aramıza sokup amına ve götüne bastırdığım nesneleri okşuyorum. Göğsünden bir inilti yükseliyor ve vücudu sarkıyor, artık kısıtlamalara direnmiyor. *Hay sikeyim*. Parçalandığında o kadar mükemmel oluyor ki.

"Bu da ne..." diye nefes alıyor. "Ne yaptın sen?"

"Bu mu? Kıçına soktuğum küçük bir tıkaç. Ve bu." Elim daha yukarı kaldırıyorum. "Bunun ne olduğunu biliyorsun. Daha önce kullanmadın mı?"

Başını sallıyor, tüm vücudu parmak uçlarımda altında ısınıyor. Ona her şeyin nasıl olduğunu anlattığımda utanmasına bayılıyorum. Dudaklarının üstünden gülümsüyorum, ona kendi vücudu hakkında her şeyi öğretebildiğim için memnunum. Kendini boşaltmak için ihtiyaç duyacağı tek kişi benim.

"Bana bu amcığa elin dışında başka bir şeyle hiç dokunmadığını mı söylüyorsun?"

"Dokunmadıysam ne olmuş? "Böyle şeylerle ilgilenmedim" diye inliyor.

Aman Tanrım.

Kendimi daha fazla tutamayarak dudaklarımı onun yumuşak ağzına bastırıyorum, dilim onunkini bulmak için dışarı fırlıyor. Şaşırtıcı bir şekilde önce o benimkini buluyor ve ben de kilisede tattığım o zarif ve tatlı tadı hissederek inliyorum.

Onu nazikçe, dalgalar halinde okşuyorum, bacaklarının arasından öpüyor olsaydım amına uygulayacağım hareketi taklit ediyorum. Sırtı kavisleniyor ve altımda paramparça olması uzun sürmüyor. Vücudu titriyor, orgazm onu gafil avlarken bacakları seğiriyor.

Elimi tişörtünün eteklerine götürüyorum, altından geçirip yuvarlak göğsünü avuçluyorum. Meme ucu sertleşiyor ve ağzım sulanıyor, onu dişlerimin arasına almak istiyorum. Onun her şeyini tatmak istiyorum. Tatmin olana kadar onu hissetmek istiyorum. Ama onun kaç parçasına sahip olursam olayım, bu hissin asla gelmeyeceğine inanmaya başlıyorum.

O benim ve başka hiçbir şeyin önemi olmamalı. Olmamalı ama oluyor.

Ve eğer biraz aklım olsaydı, bunu şimdi durdururdum... çok ileri gitmeden önce.

VICTORIA

Sert, kaslı kolların beni sardığını **görerek uyandım**; yarısı vücudumda, yarısı çarşafın üzerindeydi. Kömürlü çarşaf. Bu da Wolfgang'ın dün gece beni yatak odasına taşıdığı anlamına geliyor.

Bunu neden yapsın ki? Beni umursamadığını açıkça belirttikten sonra, bu hiç mantıklı değil. Ama yine de güçlü ve sahiplenici bir tutuşu var. Sanki o uyurken bir yere gitmediğimden emin olmak istiyordu.

Yer değiştirmeye, arkamı dönmeye çalışıyorum ama beni daha sıkı tutuyor, vücuduna daha da yaklaşıyor.

Göğsünden uykulu bir inilti yükseliyor. "Sanırım bir şeyin peşindesin aşkım," diyor. "Uyumak, hava hâlâ karanlıkken uyanmaktan çok daha iyi."

Onu affetmedim. Affetmek isterdim ama özür bile dilemediğine göre, muhtemelen düğün gecemizden sonra söylediği her kelimedede ciddiye. Bu yüzden aramızdaki buzları eritmek için gösterdiği çabayı görsem de bunu kabul etmeyeceğim.

Eğer bir buzdağını kırmak istiyorsan, kazmadan daha fazlasıyla hazırlıklı gelsen iyi olur.

"Senin aşağıda tek başına boş zamanının tadını çıkarıyor olman gerekmiyor mu?"

"Mmm. Normalde yapardım. Ama bu -seninle, yatağımızda- bin kat daha iyi" diyor ve sıcak elini tişörtümün altından geçirip karnımda gezdiriyor. Dokunuşunun altında kelebekler canlanıyor. Bundan nefret ediyorum, bu yüzden onu itmeye çalışıyorum.

"Belki senin için. Kenara çekil, Wolfgang. Ben kalkıyorum." "Victoria..."

"Hayır, hayır *Victoria*. Haklıydın, dün gece iyi hissetmeyi hak ettim ve bana öyle dokunmana izin verdim. Ama hata yapma, seni hiç istemedim ve hâlâ da istemiyorum. Aslında, seninle birlikte olmamın tek nedeni başka seçeneğimin olmaması. Bunu hatırlaman akıllıca olur."

Bir an için beni tutuşu gevşiyor, ama sadece beni sırtüstü çevirmesine ve eli boğazımda, üzerimde yükselmesine yetecek kadar.

Sıkmasını, söylediklerimden pişman olmamı sağlamasını bekliyorum. Bir yanımda bunu istiyor. Ama gözleri benimkilere kayıyor, yakışıklı yüz hatları sabah ışığının altında parlıyor.

"Eğer bir özür istiyorsan..." Sesi alçak, uykuyla karışık. Sesinin sertliği kalçalarımı birbirine bastırmama neden oluyor. "Ben bunu yapmam." Çenesinde bir kas kıpırdıyor. "Ama o sabah pişman olduğum için gittiğimi düşünüyorsan yanılıyorsun. Bu konuda bir pislik gibi davranmamalıydım."

Homurdanıyorum, yana ve ona bakıyorum.

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek. Çekil üstümden," diyorum elimi boynumdaki elinin etrafına dolayarak. "Kahveye ihtiyacım var."

Bir süre daha beni izliyor, sanki hala kendine söyletemediği kelimeler varmış gibi. Sessizce bekliyoruz, gözlerimiz kilitli, ta ki şaşkınlık ve hayal kırıklığı içinde beni bırakana kadar. Ben de kalktım.

Siyah cilalı ayakkabılar içeri girerken kütüphane zemini gıcırıyor.

Gözlerim yukarı doğru kayıyor, Mikhail'in silüetini yakalıyorum, sonra elimdeki *Suç ve Ceza*'ya dönüyorum. Ekaterina'nın ev turu sırasında bana gösterdiği divan kanepeye kıvrılmış durumdayım.

Sayfayı çevirmek dışında ani bir hareket yapmıyorum. Wolfgang'ın bizi tanıştırdığı günden beri onunla pek görüşmedim ve aynı odada yalnız olmak beni huzursuz ediyor.

Meğer buraya geldiğimde geceleri aptal ısıklarıyla beni korkutmaya çalışan oymuş.

Ağzı ince bir sırıtışla seğiriyor. "Demek aile hazinesini buldun. O kitabı hiç sevmemiştin."

"Suçluluk duygusu içindeki katille ilişki kurmakta zorlanıyorum sanırım." İlgisiz görünürsem gideceğini umarak okumaya devam ediyorum.

Odanın içinde biraz daha ilerliyor, rastgele bir raftaki kitapları gözleriyle tarıyor. "Her erkeğin bir vicdanı vardır, kardeşim. Sadece bazıları onu görmezden gelmekte diğerlerinden daha iyidir."

"Bana öyle deme."

Sırıtarak bir kitap aldı ve bana uzattı. "Al bakalım. Kocan bundan hoşlanabilir. Çok fazla tereddüt eden ve her şeyini kaybeden bir adam hakkında."

Kapağına baktım, *Hamlet*. Ne piç ama. Elinden almayı reddediyorum.

Onu asılı bıraktığımda, önümdeki masanın üzerine koyuyor ve kıkırıyor - kırılmış, bilmiş bir kahkaha. "Sanırsın ki onun gibi biri

pozisyonu biraz daha fazla denemeli. Ama ben kimim ki yargılayayım..."

"Peki bu hangi pozisyon Mikhail?" Kitabımı yüzüstü kucağıma koyuyorum.

Ellerini ceplerine sokarak omuzlarını dikleştiriyor, boynunu kırarak baskın bir duruş sergiliyor.

"Asla oturamayacağı bir taht için savaşıyor bir adam. Çünkü biz ona tahammül ediyor olabiliriz..." Başını umursamazca sallıyor, "Bu ailede kimse onu gerçekten burada istemiyor."

Bu benim kavgam değil, benim sorunum değil, ama sözleri yine de içimde bir şeylere çarpıyor.

Isı boynumdan yukarı ve kaburgalarımın arkasına tırmanıyor, burun deliklerim sıkı, acı bir gülümsemenin üzerinde alevleniyor. Parmaklarım sinirden kaşınıyor, kitabımın kenarlarını pençe gibi sıkıyor.

Evet, bu duyguyu çok iyi hatırlıyorum.

İstenmemek. Kendin tarafından önemsizmişsin gibi bir kenara atılmak. Belki de kocamla düşündüğümde daha fazla ortak noktamız vardır.

"Şu anda ne görüyorum biliyor musun Mikhail?" Ayağa kalkıyorum. "Kardeşinin sahip olduğu şeyi o kadar çok isteyen kıskanç, aşağılık bir adam ki ne kadar zavallı olduğunun farkında bile değil. Wolfgang'la benim de sorunlarım olabilir ama en azından o, ailesinin arkasından kötü konuşmayacak kadar erkek."

"Küçük bir adam..." Mikhail yineliyor, herhangi bir şekilde üzgün görünmüyor, aksine eğleniyor. "Yine de senin için dayak yedim. Sen onun karısı olmadan önce bile kardeşimin sana ne kadar değer verdiğini görmek ilginçti..." diye devam ediyor. "Belki de boğazıma atlamak yerine, gerçekte neler olduğuna daha yakından dikkat etmelisin. Her şeyini kaybetmek üzere. Ve hepsi senin suçun olacak."

Gölüyor ve ben şaşkınlıktan ne diyeceğimi şaşııyorum. Benim için dayak mı yedi? Bu da ne demek oluyor?

Wolfgang neden böyle bir şey yapsın ki?

Mikhail'in varlığı beni tedirgin ediyor, bu yüzden merakıma rağmen cevaplar için onu sorgulamak için etrafta kalmıyorum. Bunun yerine, korkumu değil öfkemi görmesini umarak hışımla dışarı çıkıyorum. Ama daha birkaç adım atmıştım ki sert bir göğse çarptım ve beni olduğum yerde durdurdu.

"Siktir, özür dilerim, ben-"

"Neden kaçıyorsun?" Wolfgang bana bakarak soruyor. "Ben sadece..."

"Sorun ne aşkım?"

Arkamda kütüphanenin kapıları açılıyor ve Mikhail dışarı çıkıyor. Wolfgang'ın gözleri benimkilerden ayrılıp başımın üstüne bakıyor. Çenesi sıkılıyor ve koruyucu bir el belime dolanarak beni kendine çekiyor.

"Ne yaptı?" diye soruyor, sesi gürleyerek.

Provoke etmek istemediğim bir kavgayı sezerek başımı sallıyorum. "Yok bir şey. Sadece konuşuyorduk."

"Konuşuyorduk," diye yineliyor, sanki buna hiç inanmıyormuş gibi.

Yaralı elini tutuyorum, onu da kendimle birlikte çekmek istiyorum. Ama o kımıldamıyor.

"Gel hadi. Yürüyüşe çıkmak istiyorum."

"Karımın neden üzgün olduğunu söylemek ister misin?" diye soruyor

Mikhail'e ters ters bakarak. "Sanırım ona sevmediği bir kitabı tavsiye ettim," diyor Mikhail.

Dönüp ikisinin arasına bakıyorum, gerginlik o kadar yoğun ki adrenalin bir yay gibi içimden fırlıyor. Wolfgang'ın bu gibi durumlarla nasıl başa çıktığını biliyorum, kilisede bizzat gördüm. Yine de, bu onun kardeşi ve bunun bir anlamı olmalı... değil mi?

Zaman sonsuzmuş gibi uzuyor, ikisi de geri adım atmaya niyetli değil. Wolfgang koluyla beni yerimde tutuyor, ben de kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Pes edeceğini umarak.

Sonunda "Bir dahaki sefere daha iyi bir kitap seç," dedi ve beni yanına çekti.

WOLFGANG

Çalışıyor olmam gerekiyordu ama onun yerine kendimi dizüstü bilgisayarına bakarken buluyorum. Kendime sadece yorgun olduğumu ve işte olup bitenlerden dolayı dikkatimin dağıldığını söylüyorum - Nikolai'nin varlıklarını ele geçirmek, şu anda sahip olduğumuz İrlanda topraklarında operasyonlar düzenlemek ve her zamanki şeyleri denetlemek.

Ama içten içe bunun işle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Ve her şeyin karımla ilgisi var.

Çünkü o... beni savundu.

Mikhail yalnız olduğunu bildiği halde onu kütüphanede pusuya düşürdü ve bana karşı zehirlemeye çalıştı.

Yapması gerektiği gibi onunla aynı fikirde olmak yerine, kafasını kopardı. Ona ne gösterdiğini tam olarak gördü. Kıskançlığı. Kızgınlığı. Hakkım olanı alabilmek için beni ezip geçmeye hazır olduğu sınırları.

Ama Victoria onun sandığından daha zeki. Ve düşün gecemizden sonra ona o saçmalığı söyledikten sonra bile beni savundu.

Telefonumu elime aldım ve Corinne'e karımı soran bir mesaj attım. Birkaç dakika sonra cevap veriyor.

C: Meşgul olduğunu ve onu çağırmadığınızı söylüyor

C: Üzgünüm, ne yapacağımdan emin değilim

Gülümsüyorum, hâlâ bana meydan okuması beni tahrik ediyor. Bu kadın onu buraya getirdiğimden beri beni her gün test ediyor ve bu onu daha çok istememe neden oluyor.

Bunu hiç anlamıyorum ama eğer böyle oynamak istiyorsa, onu şımartmaktan mutluluk duyarım.

Sonra rehberime geçip Ivan'ın numarasını çeviriyorum ve ona iki dakika dolduğunda karımı bulmasını söylüyorum.

Çünkü Victoria'yı tanıyorum. Tehdidim umurunda bile olmaz.

Yapmam gereken işe geri döndüm. Az sonra koridordan tedirgin sesi yaklaştı. Ivan ona çalışma odamın kapısını açıyor, dudaklarını ince bir çizgiye bastırıyor, sanki "iyi şanslar" der gibi.

Gözlerim tozunu alan ve kollarını göğsünde kavuşturarak içeri adım atan Victoria'ya kayıyor. Ivan ayrılıyor ve ben masamda oturup onu izliyorum.

"Meşgulüm'ün neresini anlamadın?" diye alay ediyor.

"Buraya gel, Victoria."

Hayal kırıklığıyla ofluyor, ama aksi halde odanın derinliklerine doğru yürüyor.

"Ne istiyorsun?"

Masamın üstüne vuruyorum, nereye oturmasını istediğimi anladığında kaşlarını çatmasına bayılıyorum.

"Hayır. Sana daha önce de söyledim, artık benden bir şey alamayacaksın. Eğer sevişmek istiyorsan, kendine bir fahişe bul."

"Aşkım... bu son kez kibarca soruyorum. İyi bir kız ol ve masama otur. Şimdi."

Bana ölümcül bir bakış fırlattı ama yine de itaat etti.

Yavaş ve zarif hareketlerle öne doğru ilerliyor, masamın etrafından dolaşarak kişisel alanıma giriyor ve bacaklarımın arasındaki maun ağacına tırmanıyor. Bakışlarım, sadece güzel bir sundress'in kısa, ince tabakasıyla örtülü çıplak kalçalarına iniyor. Onları birbirine bastırma şeklini fark etmemek mümkün değil.

"Sana bir şey söyleyeyim," diyorum. "Adamlarımdan birinden elma istesem, bana getirirler. Eğer karımı istersem, *seni* de aynı şekilde bana getirirler. Ve eğer o güzel bacaklarını açmış, amcığını ıslatmış ve hazır haldeyken seni bu masanın üzerine yatırmak istersem, bu evde beni durdurmaya cesaret edebilecek tek bir kişi bile yoktur. Çünkü neden?"

Üst dudağı kıvrılıyor. "Çünkü bana sahiptin?"

"Çünkü ben sana sahibim Victoria," diyorum iki elimi de kalçalarına koyarak.

Ağzı aralanıyor, sessiz bir soluk dudaklarını zorluyor.

"Ve eğer bir fahişe tutmak isteseydim, bunu çoktan yapardım. Ve sen de bunu bilirdin."

"Lütfen... sanki benimle değilken başka kadınlarla yatmıyormuşsun gibi." Gözlerini deviriyor.

Ona yapmadığımı söylemek istiyorum ama bu konuyu açmış olması onun için önemli olduğu anlamına geliyor. Bu yüzden cevap vermekten kaçınıyorum, sadece bunun onun içinde mayalanıp mayalanmayacağını görmek için. İleride bu konuda benimle yüzleşip yüzleşmeyeceğini görmek için.

"Birkaç gün önce ne dediğini duydum. Kütüphanedeyken."

Kaşlarının arasına bir kırıışıklık yerleşti. "Beni mi gözetliyorsun?"

"Gerek yok. Buralarda duvarların kulakları var. Ve hepsi bana rapor verir."

Beni izlemeye devam ediyor, muhtemelen bunun nereye gittiğini merak ediyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyorum. Tek bildiğim beni savundu ve ben bunu hak etmedim. Ondan değil.

"Bunu neden yaptın?"

Başka tarafa bakıyor, ne sorduğumu çok iyi biliyor. Elimi pürüzsüz kalçalarında gezdirip göğsünden derin bir nefes çekiyorum.

"Neden beni savundun, aşkım? Kendin söyledin... Seni hak etmiyorum."

"Bunun bir önemi yok. Eğer gerçekten senin karın olsaydım, yapacağım şey bu olurdu. Kendim gibi olanları savunurum..."

"Kilisede seni savunduğum gibi mi?"

Sessiz, ama bundan daha fazla cevap vermesine ihtiyacım yok. Göğsümde bir şey sıkışıyor, nefesim onunkini taklit ediyor. Daha önce kimse benim için bunu yapmamıştı. Hiç kimse karşılığında bir şey istemeden benim tarafımı tutmamıştı.

"Mikhail senden neden bu kadar nefret ediyor?"

"Bu uzun bir hikâye. Sen ne yapıyordun?"

"Ne mi yapıyordum?"

"Meşgul olduğunu söylediğinde. Ne yapıyordun?" Omuz

silkti. "Mutfakta yardım ediyordum."

İtiraf karşısında kaşlarım kalktı. Bu evde kimseye yardım etmek istemesini beklemiyordum.

"Yapacak başka bir şey bul. Seni orada istemiyorum."

"Seni zehirleyeceğimden mi korkuyorsun?" Sırıttıyor ama şaka yapacak havada değilim.

Çalışanlarıma istediklerinden üç kat daha fazla ödeme yapıyorum ve evin bakımı için ihtiyaç duydukları tüm yardımı aldıklarından emin oluyorum. Karım çalışmamalı, özellikle de bedavaya. Aslına bakarsanız, çalışıyor olması beni gerçekten çok rahatsız ediyor.

"Artık oraya gitme dedim. Al." Siyah Amex kartımı çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. "Kendini meşgul etmek için ne istersen al."

"Vay canına. Gerçekten aptal olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" Başını arkaya atıp biraz güldü. Hiç şüphesiz hayatımda duyduğum en güzel kahkahaydı bu; sıcak, samimi ve hayat dolu. "Hayır, teşekkürler. Ben kimseden para almam, hele düşmanımdan hiç almam. Borcumu ödemek için kendimi nelere bulaştıracığımı Tanrı bilir."

Onun gülüşü geçene kadar gülümsediğimi fark etmiyorum. Ve bunu tekrar yapmasını sağlamak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek beni sinirlendiriyor. Çünkü benden nefret ediyor.

"Düşmanın olduğumu düşünmekte haklısın, bunu inkar etmeyeceğim. Ama aynı zamanda senin kocanım. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu artık senin de paran." Bakışlarım onun tertemiz teninde takılı kalıyor, parmaklarım

kalçalarının derinliklerine. "Demek ki meşgul değildin. Sadece bana gelmek istemedin."

"Neden geleyim ki Wolfgang? Tek yaptığın beni aşağılamak. Beni tehdit ettin..."

"Tüm yaptığım bu mu, aşkım? Gerçekten başka bir şey yok muydu?"

Başka tarafa bakıyor, kalçaları birbirine daha çok bastırıyor. Acaba bunu yaptığının farkında mı? Sundress'ini bir iki santim yukarı çekme, parmaklarımı külotunun arkasına bağlama ve çıplak amını bana gösterme düşüncesiyle sikim sertleşiyor. Sulanan ağzıma.

"Bana hiçbir şey söylemeyeceksin bile." İç

çekti. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Sana neden kız kardeşimi değil de beni seçtiğini sordum. Mikhail'in senden neden bu kadar nefret ettiğini sordum. Benimle ne yapmayı planladığını... Devam edeyim mi?"

"Öp beni," dedim, ikimizi de şaşırtarak. "Öp beni, sana ne istersen söyleyeyim."

"Wolfgang..."

Başımın arkasından göğsüme, oradan da sikime kadar vücudumda bir sıcaklık dalgası dolaşıyor. Karıma bakmak bile tüm duyularımı harekete geçiriyor, etrafımdaki diğer her şeyi susturuyor. Ve bu sadece güzel olduğu için değil. O olduğu için. Parmağında benim yüzüğümü ve elmas yakamı taktığı ve bana öyle baktığı için.

Nefesimi içime çekiyorum, nefes verirken istemeden inliyorum.

"Sana söyledim Victoria, sana asla yalan söylemeyeceğim. Eğer cevaplarını istiyorsan, şimdi yap, aşkım, çünkü içim yanıyor. Bunu istiyorum.

güzel ağzın benimkinde."

Gözleri yüzümde geziniyor, bana tam olarak inanmıyor ama inanmak istiyor. Biraz daha ileri gidiyor, sonra biraz daha eğiliyor, ellerini yüzüme yerleştiriyor, nefesi dudaklarımı gıcıklayana ve kalp atışlarım hızlanana kadar.

"Tamam. Ama bunu olduğundan daha fazlası sanma," diye

fısıldıyor. "Buna asla cesaret edemem."

Sonra dudakları benimkilerin üzerinde, çok yumuşak, sıcak ve mükemmel. Dilimi dışarı çıkarıp ağzının dikişine doğru itiyorum, ta ki o açıp beni iyi bir kız gibi içeri davet edene kadar.

Dili benimkiyle buluşuyor ve tadının ne kadar tatlı olduğunu görünce homurdanıyorum. Elleri saçlarıma gidiyor, narin parmakları saçlarıma gömülüyor, çekiştiriyor ve nefes alış verişimi tamamen bozuyor. Olduğum her şeyin.

Onu kucağıma çekip parmaklarımı onun uyarılmışlığıyla ıslatmak üzereydim ki-

"Sana istediğini verdim," diye fısıldıyor, geri çekilerek. "Şimdi bana ne istediğimi söyle."

Vücudu eğiliyor, dudaklarını kendine saklarken elleri saçlarımdan ayrılıyor. Orada oturuyorum, gözlerim kapalı, az önce benimle oynamasının şaşkınlığı içindeyim. Şaşkın, eğlenmiş ve az önce yaptıklarından daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum, tıpkı havaya ihtiyaç duyduğum gibi.

Ama ben sözümün eri bir adam değilim. Bu yüzden gözlerimi açtım.

"Hikâyem hiç hoş değil. Şimdi duymak istediğine emin misin?"

"Evet. Bilmek istiyorum."

Sandalyemde arkama yaslanıp boynumu kırıyorum. "Annem ben dört yaşındayken öldü. O sıralarda babam işe başlamıştı, bu yüzden hızla düşman kazanıyordu. Ama mutluyduk... ve ben çok küçüktüm." Nefes alıyorum, geçmişimden kesitler gözümün önünden geçiyor. "Doğum gününde öldü. Bir kurşun canını aldı."

"Aman Tanrım," diyor Victoria.

"İki yıl sonra babam Ekaterina'yla -Katy diyor ona- evlendi ve Mikhail dünyaya geldi. Ama gelenek..."

"İlk oğul bir sonraki *Pakhan* olur," diyor, dudakları oraya doluşan kan yüzünden biraz şişmiş.

Bir kez başımı salladım. "Alışılmadık derecede yüksek bir IQ ile doğmuşum. Bu, aile işimiz için bir kazanç oldu ve babamın yerini almak için bir neden daha. Ama Mikhail bunu görmüyor. Ona göre ben iğrenç biriyim. Bir Rus ismim bile yok ve diğer şeylerin yanı sıra bu da beni doğuştan hakkım olsa bile babamın yerini almaya uygun kılmıyor."

Aramıza küçük bir duraklama giriyor ve ilk kez birlikte sessizce oturuyoruz. Sanki ikimizin de içinden bir çeşit karşılıklı anlayış geçiyor.

Ne kadar tuhaf. Ve böyle hissetmek ne kadar kolay.

"Bu yüzden seni savundum," diyor. "Nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Yani, gördünüz... doğum günü partimde ailem... beni öylece bıraktılar. Parmaklarını bile kıpırdatmadılar-" Uzaklara bakıyor, gözleri cam gibi.

Elimi yüzünde gezdiriyorum, az önce ortaya çıkardığım şey yerine tüm dikkatimi ona veriyorum. Neden bilmiyorum ama Victoria için üzülüyorum. O gün olanlar çok yanılttı ve ona nasıl davrandıklarını gördükten sonra ailesini utandırdığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Aynı zamanda bu yüzden seni seçtim,"

diyorum onu yankılayarak. O da bana

bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Kız kardeşinle evlenmek benim için en iyisi olurdu. Çünkü o isteniyordu ve sen... istenmiyordun." İrkildi. "Benim işim babanın en çok değer verdiği şeyi almaktı. Ama sonra seni gördüm, seninle konuştum ve bunun sen olman gerektiğini anladım. Mantıklı geldi. Bana mantıklı geldin."

Sessizliğini koruyor ve ben de onun da aynı şekilde hissettiğini düşünerek kendimi kandırıyorum. Ama hissetmediğini biliyorum, hissetmesi için bir neden yok. Belki de sadece rüyalarımda beni tekrar öpecek. Ancak orada benim onu arzuladığım kadar o da beni arzuladığını gösterebilir.

VICTORIA

Gitmeliyim, biliyorum gitmeliyim. Ama tek odaklanabildiğim, kocamın kalçalarındaki elleri, sıkıyor, sonra bırakıyor, sanki bana ne yapacağı konusunda kendisiyle savaşıyor.

Ve elimde değil - amım sıkılıyor, aklında ne varsa yapmasını istiyorum. Dokunuşu hassas tenimde cızırdıyor ve bana bakışı tüm vücuduma karıncalanmalar gönderiyor.

Üzerimdeki etkisinin farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Beni ailemin evinden dışarı sürüklediğinde, zalim olmasını, bana her türlü korkunç şeyi yapmasını bekliyordum. Ama bunu? Bunu hiç beklemiyordum ve bundan gizliden gizliye zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Bana sahip olmasından zevk alıyorum.

Sessiz kalırsam, beni kızdırdığını anlayacak. Konuşmaya başlarsam, konuyu saptırdığımı anlayacak. Ama bir şey seçmezsem ve hızlı seçmezsem, bacaklarımı açacak ve onun huzurunda olmaktan başka hiçbir sebep yokken ne kadar ıslak olduğumu görecektir.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diyorum saçlarımı kulağımın arkasına atarak. "Şimdi, izin verirsiniz, yapmam gereken..."

Hiçbir şey. Yapacak hiçbir şeyim yok ve beni izleyişine bakılırsa - gözlerinde belli belirsiz bir eğlence- bunu biliyor.

Ellerini yukarı kaldırarak elbisemi külotumu örtmeyecek hale getirene kadar yukarı kaldırıyor. Bir nefes çekiyorum, başparmaklarının uyluklarımın tepesinde beni nazik bir okşamayla gıdıkladığını hissediyorum.

Göğsünden bir inilti yükseliyor ve ben istemsiz bir inilti çıkarıyorum. Uyarılmamın dantelin arkasına bulaştığını hissedebiliyorum ve eğer mürekkepli parmaklarını girişime dokundurursa, onları parıldayarak geri çekerdi.

"Sanırım senin muhtaç amcığın sık için hazır Victoria. Sence de öyle değil mi?"

İçimdeki hormonlar yüzünden zihnim bulanıklaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum, onun için çıplak kalana kadar külotumun kenarlarını çektiğinde nefesim titriyor.

Kendimi toparlamak için ellerimi bileklerine koyuyorum. Orası o kadar sert ki, sanki tüm gücünü orada tutuyor. Teni sıcak -sıcak, neredeyse benim onun için yandığım gibi onun da benim için yandığını düşünüyor. Ama öyle olmadığını biliyorum.

Onun için sadece bir malım, başka bir şey değilim. Bekaretimi kaybettiğimin ertesi günü bunu açıkça belirtti. Ve yine de... işte buradayım, vermeye istekli olduğu kırıntılardan daha fazlasını istiyorum. Ne kadar acınası. Onu istememin ne kadar yanlış olduğunun farkındayım ama elimde değil.

Bacaklarımı açıyorum, bunun benim ondan alacağım bir şey olduğunu, tersi olmadığını düşünerek kendimi kandırıyorum. Kocam arkasına yaslanmış, dizlerini ayırmış, sanki o da bu hareketime inanamıyormuş gibi başını yavaşça sallıyor.

Sol ayağımı alıp sandalyesinin sol tarafına yerleştiriyor, ardından aynısını sağ ayağıma yapıyor. Yerine sabitledikten sonra ellerini tekrar kucağına götürüyor ve kemerini çözüyor.

İzliyorum, büyülenmiş gibiyim, olduğum yerde donup kalmışım. Şu anda dünyanın sonu gelse yine de bu masadan kalkmazdım. Onun gözünün önünden ayrılmazdım. Dizlerimi bir araya getirmiyor. Hayır.

Şimdi, sert aleti serbest kaldığında ve elini bana doğru uzatarak beni vücuduna, sunacağını bildiğim zevke davet ettiğinde.

Onu aldığımda neredeyse hiç tereddüt etmiyor ve beni içine çekiyor, dikilmiş ayaklarım ereksiyonunun tam üzerinde durana kadar bana yardım ediyor.

"Sen bir binicisin," diyor, saçlarımı okşuyor, kulağıma mırıldanıyor. "O yüzden sikimi en çok ihtiyacın olan yere koy... ve bana bin."

Nabzım kulaklarımda atıyor.

Ona bu kadar yakın, bu kadar içten olmak kendimi sorgulamama neden oluyor. Tereddütle başımı sallıyorum ve kendimi yavaşça kucağına bırakıyorum, kolumu boynuna dolayarak kendimi destekliyorum, ta ki sıcak siki girişime bastırana kadar. Nefes veriyorum, aramızdaki mesafeye bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. Ama bunu yaptığımda, o gitmişti. Gözleri kapalıydı, nefesi benimkiyle birlikte akıyordu -dağınık ve düzensiz- sabırsızlığı yüzünün keskin kenarlarından belli oluyordu.

"Benimle oyun oynama, aşkım." Bir elini saçlarımda yumruk yapıp diğeriyle belimi sararken göğsünden alçak bir mırıltı yükseliyor. Ben onun her yerinde, o da benim her yerimde olana kadar beni yakın, daha yakın, daha yakın tutuyor.

Yağlanmış başı girişimi itiyor ve açıklığımla onu karşılamak için geriliyor.

"İşte benim iyi kızım," diye fısıldıyor, "işte buradasın. Kendine bir bak, beni çok iyi alıyorsun."

İçimde kelebekler uçuşuyor. Dudağımı ısıyorum, yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum, tanıdık kolonyası beni karşılıyor. Onu içime çekiyorum, amım kocamın sikinin üzerinde kayarken inliyorum. Aşağı, aşağı, aşağı ta ki ben onun kucağına oturana ve o da içime girene kadar... Tamamı değil ama havada asılı kalmayı bırakabileceğim kadar. Kendimi toparlamak için bir saniye ayırıp arkama yaslanıyorum ve bu sefer onun açık gözleriyle karşılaşıyorum. Beni izliyor. Özdenetimi orada yüzüyor, altın renginde

ve biliyorum ki kontrolü ele alması an meselesi. Ben de kendimi yukarı kaldırdım, zevkimizi dışarı çektim, sonra yavaşça sikini tekrar içeri aldım.

"Ahhh..." İnliyorum, başımı arkaya eğiyorum, gözlerimi kapatıyorum, güçlü vücudu beni birden fazla yerden tutuyor. Kulağıma kıkırdıyor - sadece iniltileriyle bölünen zalim ama keyifli bir kahkaha.

Yavaş yavaş kendimi o anın içinde kaybediyorum, birbirimize karşı kim olduğumuzu ve neler yaptığımızı unutuyorum... İsteddiği gibi sikini sürerken kalçalarımın hareketi hatırlamasına izin veriyorum. Onu dar merkezime sokup çıkarıyorum, karıncalanmalar amımdan vücudumun geri kalanına yayılıp beni zevkle doldurana kadar kucağında kayıyorum.

Wolfgang beni göğsüne doğru çekiyor. Elleri hâlâ saçlarımda, beni olduğu yerde tutuyor.

"Lanet olsun, aşkım," diyor, bana vuruyor, kontrolü paramparça oluyor.

"Oh, Tanrım..."

Tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum, o da benimle birlikte ayağa kalkıyor ve beni masasının üzerine yatırıyor. Sağlam olduğu için tahta da bizimle birlikte hareket ediyor, onun güçlü hamleleriyle yere çarparak gıcırıyor.

Bir el boynuma sarılıp sıkıyor ve yemin ederim içimde yeni bir şey uyanıyor. Masanın içinde eriyorum, her şeyi amımda hissediyorum, zihnim bana neler olduğunu anlamakta zorlanıyor.

İstemsizce ellerimi bileğine götürüyorum, hayatta kalma içgüdüm devreye giriyor. Aynı anda dizlerimin bağı çözülse bile.

"Çıkmak istiyorsan koluma dokun."

Bunu yapıyorum ve beni hemen serbest bırakıyor. İçime çektiğim havayla boğuluyorum, başım dönüyor, düşüncelerim boşalıyor. Öyle ki, beni topraklayan tek şey sikinin itme şekli.

Giriş yerimde daha fazla ısı birikiyor ve zevk birikiyor, birikiyor ve birikiyor, beni gölgesinin altında kıvranıyor.

"Lütfen," diye inliyorum, vücudum yazlık elbisemin altında hafif bir ter damlasıyla kayganlaşıyor.

"Lütfen, ne, Victoria? Kelimelerini kullan."

Ama kelimelerimi kullanamıyorum. Yapamam, çünkü tek hissettiğim o. Tek bildiğim o. Ve istediğim şey daha fazlası, zaten her yerde olmasına rağmen.

"Tekrar," diyorum, ikimizi de şaşırtarak.

Havam bir kez daha kesiliyor ve bu sefer sersemlemiş bir halde onun sikinin üzerine boşalıyorum. Sanki uçuruma düşüyormuşum gibi hissediyorum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Karanlık beni ele geçiriyor. Kukum sıkılıyor, hala iten sert horozu sıkıyor ve alabileceğinden daha fazla cum ile dolduruyor. İç kalçalarımın dışarı fışkırıyor.

Hava bir kez daha ciğerlerime doluyor, görüşüm yavaş yavaş geri geliyor. Ve döndüğünde, kocamın yüzü üstümde, yaralı eli yanağımda, gözyaşlarımı siliyor.

"İyisin, aşkım. Ben yanımdayım."

Birdenbire içimden bir gözyaşı kuyusu fışkırdı. Hiç düşünmeden kollarımı yukarı uzatıp ona uzanıyorum ve o da beni yukarı çekip göğsüne bastırıyor.

Bana sarılırken dudakları alnıma değiyor. Ve ben ona yapışıyorum, gömleğini yumrukluyorum, ağlıyorum, altında yatan nedeni kavrayamıyorum. Beni o kadar sert becerdi ki neredeyse bayılacaktım ve vücudum buna bayıldı.

"Çok iyi yaptın, aşkım. İzin ver seninle ilgileneyim," diye fısıldıyor başımın üstünü okşayarak.

Sesi yumuşak, sevecen ama güçlü ve varlığından haberdar olmadığım yanlarımı rahatlatıyor.

Bir kez olsun onunla dövüşmek istemiyorum. Kaçmak istemiyorum.

Bu yüzden onun kollarına daha da gömülüyorum, amım onun dölüne ve içimdeki sikiinin kalıcı hissine tutunurken nadir ve nazik dokunuşların tadını çıkarıyorum.

WOLFGANG

Külotunu ayak bileklerine kadar indiren karım, aitmiş gibi göğsüme sokuluyor. Çünkü öyle. Dizlerini kolumla büküyorum, bu da onun hırpalanmış küçük amcığının dölleriyle damladığını görmemi sağlıyor.

Elimi oraya götürüp bir parmağımla tekrar içeri itiyorum. İnliyor. Ve elimde olmadan birkaç kez daha içine sokup çıkarıyorum.

O kadar ıslak ve yumuşak ki. Sikim tekrar uzuyor. O her yerde, evimde, tenimde, kafamın içinde. Ve onun başka bir yerde olmasını istediğimi hiç sanmıyorum.

Ağlıyor, bana ihtiyacı var ve ben kendimi onu tekrar uzaklaştırmaya zorlayamıyorum. Bu şekilde olmaz. Bir suçlu olabilirim. Bir katil. Bir serseri. Ama benim olanla ilgilenirim. Ve hiç kimse onun şu an olduğu gibi benim olmamıştı. O kadar çığ, o kadar savunmasız... Sanki onu buna zorlayan canavar değil de kurtarıcısıymışım gibi kendini bana açıyor.

Başka bir hayatta, belki her şey *farklı* olabilirdi, farklı olabilirdim. Belki o zaman onu hak ederdim... ve o da şu anda olduğu gibi kendini bana isteyerek teslim ederdi.

"Buna alt-düşme deniyor," diye açıklıyorum, yaralı ellerimin altında saten gibi duran saçlarını okşayarak. "Bir itaatkârın yoğun seksten aşağı inmesidir."

Yüzünü gizleyerek boğuk bir sesle, "Peki buna ne deniyor?" diye soruyor.

"Hangi kısım, aşkım?"

"Bu. Şu anda yaptığımız şey." Burnunu çekiyor, avuçlarıyla gözlerini ovuşturuyor.

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor. "Bakım sonrası."

İç çekiyor, gözyaşlarının kalanıyla birlikte nefesi titriyor. "Umurunda değil sanıyordum."

Külotunu yukarı çekiyorum ve yerine oturması için kalçalarını biraz kaldırıyor. Anında, onun uyarılmasından ve benim dölümden ıslak bir nokta beliriyor. İçinden amına masaj yaparak-

"Sanırım ikimiz de bunun tam tersi olduğunu biliyoruz."

Ona dokunduğum için herkesin önünde bir adamı öldürdüm. Bu yüzden onu göstermekten başka bir şey istemediğim halde henüz evden dışarı çıkarmaya cesaret edemiyorum. Ama babamın uyarısından sonra, bu kadın için başka neler yapabileceğim konusunda endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Aklıma gelen hemen her şey planlarımı mahvedebilir.

Göğsümü itiyor, ayağa kalkarken bakışlarımdan kaçıyor. "Her neyse...

için teşekkürler," diyor, yanakları kızarıyor, yumuşak pembe.

Bunu daha fazla görmek istiyorum, bu yüzden bu kadar kolay kurtulmasına izin vermiyorum. "Ne iyi bir kız. Küçük amını siktiğim için bana teşekkür ediyor."

Dudaklarını yalıyor, bana dilini gösteriyor ve başka tek bir kelime etmeden arkasını dönüp çalışma odamdan çıkıyor.

O uzaklaşırken döllerim kalçasından aşağı damlıyor, tatmin duygusu içimde kabarıırken sikim sertleşiyor.

VICTORIA

Gözlerim açılmadan önce, yatağın diğer tarafının boş olduğunu söyleyebilirim. Bir kez daha. Bir, çünkü artık Wolf'un sert göğsüne değil, yumuşak bir yastığa yaslanıyorum. İkincisi, odada bir şey -ya da biri- hareket ediyor ve sesi bedenimi yeniden hayata döndürüyor.

Bir an için hâlâ uyuyormuşum gibi davranmayı düşünüyorum. Çünkü yaptığım şeyin anısı aklıma geliyor ve henüz kocamla yüzleşmeye hazır olmadığımı fark ediyorum. Hazır değilim.

Yaptığımız gibi sevişmek başka bir şey... onun kollarında parçalanmak başka bir şey. Her zaman gardımı almam gereken tek adama ruhumu açmak.

Çalışma odasında olanlardan sonra odama geri döndüm. Kısa bir süre sonra beni yatak odasına götürmeye geldi ve orada beni çarşaflarının üzerine yatırıp parmaklarıyla okşadı.

Bana verdiği her şeyi kabul ettim, çünkü buna ihtiyacım vardı ve sanırım o da bunu biliyordu. Sanırım bunu bu yüzden yaptı, ancak benim çöküşüm hakkında tek bir kelime bile etmedi. Ve ben de söylemedim.

Kirpiklerim dikkatlice kırpışıyor ve karanlık beni karşılıyor, beni şaşırtıyor. Henüz sabah değil.

Saat kaç oldu? Ve ben neden uyanıyorum?

Wolf'un uzun silueti, saatini koluna takmış, yola çıkacakmış gibi giyinmiş bir halde beliriyor.

Birkaç kez gözlerimi kırpttırıp gözlerimdeki uykunun tozunu alıyorum.

"Saat kaç?" O kadar sessiz fısıldıyorum ki beni duyduğundan bile emin değilim.

Ama bakışlarını bileğinden kaldırıp beni gördüğünde duyduğunu anlıyorum. Yatağın benim tarafıma doğru ilerliyor ve parmak eklemleriyle yüzümü okşuyor. Sadece basit bir dokunuşla üzerimde yarattığı etkiden ürperiyorum.

"Uyumaya devam et, Victoria. Geç oldu."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Hayal kırıklığına uğramış. "Neden gidiyorsun?" "Her saygıdeğer kötü adam gecenin bu saatinde işe gider."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Öyle mi? Gündemde ne var?" Esniyorum, birden kendimi çok daha rahatlamış hissediyorum. "Dünya hakimiyeti mi? Noel Baba'yı soymak mı?"

"Daha da kötüsü. Ama bunu benim söylememe gerek yok."

Hayır, gerek yok. Zaten düğün günümüzde öldürdüğü adamın kanlı cesedini hayal ediyorum ve bilmem gereken tek şey de bu. Yine de aklıma takılan bir soru var. Ve her ne sebeple olursa olsun, cevap vermesine ihtiyacım var.

"Sen..." *Güvende olmak mı?* Sormak istiyorum ama kelimeler dilimden dökülmeyi reddediyor. "Tehlikeli mi?"

Başparmağı alt dudağımın üzerinde kayıyor, aşağı çekiyor, kasıtlı, dairesel bir hareketle sallıyor. Birkaç saniye boyunca sessiz kalıyor, sadece beni izliyor. Zamanı uzatıyor. Nefesimi kesiyor.

Sonra eğiliyor, ağzını benimkine bastırıyor ve sırtım sanki onu bekliyormuş gibi yükseliyor. Her zaman onu bekliyordu. Gözlerim dalgalanıyor, inerken kapanıyor, kalması için sessiz bir yalvarış.

Dili benimkini okşuyor ve ben onun özünde, onun tadında boğuluyorum. Ama kısa sürdü. Ve ben ona bu sefer can yeleğine ihtiyacım olmadığını söyleyemeden mırıldanıyor-

"Mne stalo trudno pomnit', zachem ya vse eto nachal... Chto mne s toboy delat', lyubov'?"

Rusça sesini duyunca gözlerim açılıyor.

Daha da önemlisi, az önce söylediği her bir kelimeyi tanıdığım için gözlerim açılıyor. Büyükanнем ve büyükbabamın dilinde çok fazla konuşamıyor olabilirim ama yeterince iyi anlıyorum.

Bununla birlikte Wolf doğruldu ve kapıya doğru yürüdü, yatak odasından çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Bu sırada ben hâlâ burada, yalnız ve kıpırtısız, olanları sindirmeye çalışıyorum.

Tüm bunlara neden başladığımı hatırlamak zorlaşıyor... Seninle ne yapacağım, aşkım?

WOLFGANG

Evden çıkarken suçluluk duygusu zihnime doğru yol alıyor. Karanlık beni karşılıyor ve onu içime çekerek gözeneklerime sızmasına izin veriyorum. Bu boku her gün yapıyorum. Şimdi farklı hissetmem için bir neden yok.

Ayakkabılarım çakılların arasında çıtırdıyor. Yalnız bir baykuş, ön tarafa park etmiş üç arabanın üzerinde uçarak araziye çevreleyen ormanı inceliyor.

Ivan ve küçük bir grup adamımız ben yaklaşırken beni görüyor ve kollarını açıyor. "Hâlâ Kiril'i bekliyoruz. Ormanın kenarında bir şey gördüğünü sanmış. Bakmak için oraya gitti."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırıyorum, çünkü kimse arazinin etrafında gizlenen birini görmez.

"O zaman bakabilir," diyorum, "Ama şimdi gidiyoruz. Gün doğmadan bu işi bitirmek istiyorum."

Ivan başını sallıyor ve istasyonundan Kiril'e ulaşıyor. Silahlı adam grubunun arasından ilerleyerek arabamın etrafını sarıyorum ve arka koltuğun kapısını açıyorum. İçeri girmeden önce bakışlarımı ikinci kata kaldırıyorum. Victoria'nın yatağında huzur içinde uyuduğu, yapmak üzere olduğum şeyden tamamen habersiz olduğu yere.

Ve işte orada. Göğsümdeki gerginlik bana yanıldığını söylüyor.

Diş etlerim ağrıyana kadar çenemi sıktım ve arabaya bindim.

Yarım saat sonra bir kalıntının, Romanovların malikanesinin gölgesine giriyorum. Biri hariç tüm ışıklar kapalı, bu da bana Victoria'nın babasının ne kadar çaresiz olduğunu gösteriyor. Bütün gece ayakta kalıp, düzeltilemez olanı düzeltmeye çalışıyor. Bu beni neredeyse güldürüyor.

Arabanın kapısını kapatarak, Ivan ve diğerleri peşimdeyken girişe doğru ilerliyorum. Gardiyanlar beni görüp kenara çekiliyorlar, çünkü onlar da artık benim. Ve birkaç dakika sonra Nikolai'nin ofisine daldığımda, ona da bu gerçeği hatırlatıyorum.

"İşsiz kaldığınızda çalışmaya devam etmeniz çok komik."

Masasından fırladı, yanımda getirdiğim insan gücüne baktı.

"Nedir bu? Ne istiyorsun? Çok geç oldu."

"Geç olduğunu biliyorum. İşte bu yüzden seninle uğraşmak için karımı yatağımızda çıplak bırakmak zorunda kalmam beni rahatsız ediyor."

"Seni adi herif-"

"Uh uh," diyorum odanın içinde amaçsızca dolaşırken. "Konuşmaya başlamadan önce çeneni kırmak zorunda kalmak istemiyorum. Uslu dur."

"Kızıma ne yaptın?"

"Lütfen. Şimdi onu umursuyormuşsun gibi davranmayalım. Diğerleri nasıl? Özgürlüğünün tadını çıkarıyor mu?"

Yüzü kızarıyor, parmağıyla beni işaret ediyor. "Anya'yı bunun dışında bırak! Senin sorunun benimle."

Bu ikiyüzlülük kanımı kaynatıyor. Bir kez daha, Anya için savaşacak ama karım için değil.

Masasına yaklaşıp gözlerinin içine bakıyorum. "Aman Tanrım. O kadar aptalsın ki beni doğrudan ona götürdüğünün farkında bile değilsin."

"Sen neden bahsediyorsun be?"

Açıklama zahmetine bile girmiyorum. Victoria'dan önce, böyle bir gece bana hayatımın çoğunda yaşadığım o adrenalin patlamasını yaşatırdı. Ama şimdi? Ona evde, çıplak karımın yanında olmayı tercih ettiğimi söylediğimde ciddiye almadı. Ya da onun güzel amcığının içinde olmayı.

Evin sessizliğini boğuk, tiz sesler bozuyor, ardından gürültülü gümbürtüler ve kırık cam sesleri geliyor. Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırarak tavana bakıyorum. Nikolai de bakıyor ve neler olduğunu anlıyor.

"Hayır," diyor, elleriyle masanın üzerinde destek alarak masayı yuvarlıyor. "Hayır! Onları rahat bırak!"

Bir adım geri çekiliyorum ama onu ensesinden yakalayıp kolunu arkaya doğru bükerek yüzünü masaya yapıştırıyorum.

"Olacak olan şu Nikolai. Kızın ve karın bu gece satışa çıkıyor, çünkü sen artık yoksun. Sen bir hayaletsin. Bir adamın kabuğusun. Zaten sahip olduğun her şeyi senden aldım. Ne yani, bırakacağımı, yeterince aldığımı mı düşündün? Hayır, hayır, hayır. Sen daha iyi bilirsin. Ve eğer bilmiyorsan, bilmeliydin."

"Senden nefret ediyor," diye hırıldıyor. "Bunu yaparsan senden nefret edecek." Başını geriye çekerek masaya daha sert çarptım.

"Benden zaten nefret ediyor. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yetiş."

Onu serbest bırakıyorum ve hâlâ masanın üzerine eğilmiş halde hırıltılı bir ses çıkarıyor. Anya ve Nikolai'nin karısının dışarı çıkarıldığının işareti olan çığlıklar azalıyor. Resmi olarak buradaki işim bitti. Avukatlarımız otellerin ağıımızdaki başka birine devredilmesini sağladı. Parası gitti - bir süre önce hesaplarını boşalttık ve ona adına hiçbir şey bırakmadık. Artık tanıdığı herkes de gitti.

Ve yakında bu ev de gidecek. Çünkü onu yakacağım.

"Burada işimiz bitti," diyorum Ivan'a, Nikolai'nin ondan hayatından başka bir şey istemediğimi duyacağı kadar yüksek sesle. Bunun için biraz daha beklemem gerekecek, aksi takdirde az önce yaptığım her şeyin gerçek bir etkisi olmayacak. "Bizimle uğraşma" demeyecek.

Ona dönüyorum. "Beni bir daha gördüğünde, kendi kanında boğulmaya hazır ol."

Önce odadan, sonra da evden çıkıp tekrar dışarı çıkıyorum. Victoria'nın kız kardeşi ve annesi gecelikleriyle malikanenin önünde duruyor, yüzleri kavgadan kızarmış, gözyaşları içinde. Bu çok acımasızca.

Onları yataklarından nasıl çıkardığımı bilmiyorum ama bu şekilde yapılması gerekiyordu, yoksa Nikolai buna asla inanmazdı.

"Onları arabaya bindirin," dedim özellikle kimseye. "Ivan mı?" "Evet."

"Evi yakma işini birkaç gün daha erteleyin. Ve bunun henüz duyulmadığından emin ol. Yarın karımı dışarı çıkaracağım ve onun üzülmelerini istemiyorum."

Daha çok, öğrenmesini istemiyorum. Çünkü dünyanın bileceği şeyle benim gerçekte yaptığım şey çok farklı iki hikaye olacak. Ve eğer yanlış bir şey duyarsa... o zaman Nikolai haklı olacak. Karım bir daha asla gözlerimin içine bakamayacak. Buna izin veremem.

Anya ve annesinin zorla bindirildiği arabaya girdim. İkisi de titriyor, gözlerinde saf dehşetle beni izliyorlardı. Bir yanımda onlar için üzülmüyor; bizim dünyamızda kadınlar neredeyse her zaman masumdur. Hiçbir söz hakkı olmadan suçlulara eş olarak satılırlar. Bu yüzden başka bir yanımda da karımın onu kaçırdığımda hissettiklerini hissettiklerine seviniyor.

Yolcu koltuğundan iki battaniye alıp her birine birer tane veriyorum.

"Seni bu şekilde dışarı çıkardığım için özür dilerim ama tek yol buydu."

İkisi de tek kelime etmiyor, elleri birbirine kenetlenmiş. Gözlerimi yüzlerine, gözlerinde sormaya cesaret edemedikleri birçok soruya kaydırıyorum. Benim lanet olası bir şeytan olduğumu düşünüyor olmalılar.

Battaniyeleri üzerlerine örtüyorlar ve sonunda Anya soruyor: "Bizi nereye götürüyorsun?"

Yüzü yuvarlak, yumuşak kenarlı, gözleri Victoria'ninkilerden daha küçük. Nikolai'ye çekmiş.

İçimi çektim. "Çapraz ateşe yakalandığın için üzgünüm ama bildiğin hayat sona erdi. Rusya'ya geri dönmeni ayarladım. Orada benim adıma bir daire var. Ve hayatınızın geri kalanında ihtiyaç duyduğunuz her şekilde size bakılacak."

Birbirlerine bakarlar, kafaları karışmıştır. Bunun planın bir parçası olmadığını anlayabiliyorlar. Plandan sapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama karım ailesinin güvende olmadığını bilse dehşete düşerdi. Buna izin veremem.

"Kız kardeşime ne yaptınız? Nerede o?"

"Güvende. Ve her zaman benimle güvende olacak. Ama eğer Amerika'da kalmayı seçerseniz, ikiniz için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Annesi sustu. "Peki ya o ne olacak? Kocam ne olacak? Onu burada bırakamazsınız. Kimsesi yok. Lütfen-"

"Kocanız bana ihanet ettiğinde bunun olacağını biliyordu. Şimdi sadece sonuçlarıyla yaşıyor. Asıl soru, ona katılmak istiyor musun? Yoksa teklifimi kabul edip yeni hayatınızın tadını mı çıkaracaksınız?"

VICTORIA

Bana *aşkı*m dedi. Rusça. Sanki bir anlamı varmış gibi. Sanki *ben* bir anlamı vardı. Ama sonra çekip gitti.

Şimdi onun gömleğini giyiyorum, kalçalarıma değecek kadar uzun. Yatak odasının balkonunda, istemediğim kahveyi yudumluyorum ve uzaklara bakıyorum.

Dün gece onun önünde nasıl kırıldığımı unutmaya çalışıyorum.

Nereye gittiğini ya da ne zaman döneceğini bilmiyorum. Ama bu şekilde gitmesi bana onun iyi bir adam olmadığını hatırlattı. Bunu zaten biliyordum ama artık buna inandığımdan emin değilim.

Sadece diğer suçluları öldürürsen kötü bir insan mısın?

Karını gülümsetip boşalmasını sağlıyorsan kötü biri misin?

Başımı sallıyorum, düşüncelerimi reddediyorum. Çünkü bunlar delice. Tabii ki kötü biri. Benim için kötü, ama Tanrım, altın rengi gözleri çok güzel. Ve o benim kocam. Benim kocam.

Malikânenin kapıları hafifçe inleyerek açılıyor, siyah bir araba garaj yoluna giriyor. Anında kalp atışlarım hızlanıyor, vücudum ileri doğru atılıyor, onu görmek için can atıyorum.

herhangi biri. Ama sonra... dışarı çıktı. Donup kaldım, uzun otların arasında bir panter gibi ilerleyişini izledim.

Hemen başını kaldırıp bakmadı. Ama baktığında, gözlerimiz buluştuğunda, sanki o yataktan hiç ayrılmamışız gibi oluyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve nefesim ciğerlerimde sıkışarak koltuğuma gömölüyorum.

Arabasının kapısını kapatıyor ve Ivan ona buradan duyamayacağım bir şey söylemek için dikkatini çekiyor. Bu fırsatı değerlendirip kalkıyorum ve odaya geri dönüyorum, temiz hava almak için balkon kapılarını açık bırakıyorum. O yukarı çıktığında ben çoktan hızlı bir duş almış ve dişlerimi fırçalamıştım.

Havluyu gövdemin etrafına sarıyorum, aynada onun yansımasını gördüğümde yüzüme nemlendirici bir krem sürüyorum.

"İyi uyudun mu?" diye soruyor kapı çerçevesine yaslanarak.

Bunu yaparken ne kadar yakışıklı olduğu içimi ısıtıyor. Dik durmadığı zamanlarda bile mekâna hükmedişine. Başımı sallıyorum.

Dün gece onu düşündüm. Aslında onunla ilgili pek çok şey düşündüm.

"Buraya gel."

Ona dönüyorum, yürüme cesaretini göstermeden önce arkamdaki lavabonun kenarlarını kavıyorum. Gözlerini benden ayırmıyor. Genelde bu beni huzursuz eder, korunmasız hissettirir. Ama şu anda hissettiğim şey bu değıl. Açlık. Entrika. Biraz da tehlike. İyi türden.

Önünde duruyorum, onu içime çekmek için başımı arkaya yatırıyorum. Kolonyası sessiz, misk kokulu ve her zamanki gibi kokuyor - temiz ve erkeksi, biraz misk ve baharatla. Duş almadan önce ben de böyle kokuyordum. Ve bunu geri istiyorum.

"Bitti mi?" diye sordum.

Gözleri biraz kısıldı, sanki bu soruyu beklemiyor gibiydi. Ama başını sallıyor ve gezintisinin neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen içimi bir rahatlama kaplıyor. Sanırım, her ne sebeple olursa olsun, yaralanmadığı için mutluyum.

"Bugün seni dışarı çıkarmak istiyorum. Benimle gelir

misin?" "Seçme şansım var mı?"

"Sana her zaman bir seçenek sundum, Victoria."

Bu doğru. Kendi çarpık yöntemleriyle bunu yapıyordu. Beni istemediğim hiçbir şeyi yapmaya zorlamadı. Bana tecavüz edebilirdi, canımı yakabilirdi - onun gibi istediğini alan güçlü adamlardan bekleyeceğiniz şey budur. Ama o bunu asla yapmadı. Hatta evlenene kadar seks yapmak için bekledi. En azından rehber edildiği bir ahlak kuralı var ve bu saygı duyabileceğim bir şey.

Saygı. Ona atıfta bulunmak için kullanacağımı hiç

düşünmediğim bir kelime. "Ne düşünüyorsun?" diye

soruyor.

Başka tarafa bakıp omuz silkiyorum. "*Sen ne düşünüyorsun?*"

Elini aramıza uzatıyor, göğsümdeki gevşek düğümü çözüyor ve havlumun düşmesine neden oluyor. Ama şaşkınlıkla göz kırpmak dışında artık kendimi ondan saklamıyorum. Bedenim onun güvende olduğunu biliyor. Ve her ne kadar kabul etmek istemesem de, görülmek ve yutulmak *istiyor*. Onu istiyor.

"O küçük, dar kıcını sikmeyi çok istediğimi."

Dudaklarım ayrılıyor, parmak eklemleri göğsümü okşuyor. Tüylerim diken diken oluyor ve vücuduma bir titreme yayılıyor. Hareketi izliyor, görünüşe göre büyülenmiş ya da tenimin verdiği tepkiden etkilenmiş.

Bu eskiden bir çeşit geri dönüş yaptığım kısımdı. Ama şu anda düşüncesizim. Ağzımdan çıkan tek kelime-

"Acıyacak mı?"

Gözlerinde bir an için eğlence -ya da zevk- titreşiyor. "Evet." "Ama sen... iyi hissettireceksin."

"Evet."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve sertçe yutkunarak başımı sallıyorum.

Eli göğsümden ayrılıyor, tenim onun ardından boş ve ahlaksız. Bir adım geri çekilip dönüyor ve odanın içine doğru yürüyor. Ben de evcilleştirilmiş bir kedi gibi onu takip ediyor, bir kez olsun sevgisinin peşinden koşuyorum.

Köşedeki koltuğa oturuyor, ben de ona doğru gidiyorum ve çıplak bir şekilde ayrılmış dizlerinin arasında duruyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, bana bakarak. "Sol kalçamın üzerine oturmanı istiyorum. Aminin beni nasıl sardığını göreyim."

Dudağımı ısııyorum. Kafam karıştığı için kaşlarım birbirine çarpıyor. Ama dediğini yapıyorum. Çıplak bedenim onun pahalı takım elbisesiyle temas ediyor. Klitorisime yaptığı baskı çok lezzetli ve daha fazla sürtünme arayışıyla biraz kayıyorum.

"İşte bu kadar. Aferin aşkım. Kendini boşalt."

Nefes veriyorum. "Ama sen dedin ki..."

Sanki tüm bunlar planlanmış gibi cebinden bir popo tıkacı çıkarıyor. Gözlerimle takip ediyorum, büyüklüğünü fark ediyorum. Belki de bu bir hatadır. Bu içime nasıl sığacak?

"Kurt..."

"Bırak seninle ben ilgileneyim." Öne doğru eğiliyor, geniş avucuyla çenemi kavırıyor ve diğer tarafına bir öpücük konduruyor. "Yapabileceğimi biliyorsun."

Biliyorum ve bu gerçek inkâr edilemez. Dudaklarının dokunuşuyla ürperiyorum ve başım geriye düşüyor, kalçalarımı ileri geri sallamaya başlarken gözlerim kapanıyor. Pantolonunun malzemesi pürüzsüz ama aynı zamanda pürüzlü. Ten değil, ama o kadar iyi hissettiriyor ki neredeyse hiç vakit kaybetmeden inlemeye başlıyorum.

"Çok güzelsin. Beni çok gururlandırıyorsun," diye fısıldıyor.

Nefes nefese kalıyorum. Kukum onun kalçasına sızıyor, bölgeyi ıslak ve sıcak hale getiriyor. Onu kirletmekten endişe etmeliyim ama etmiyorum. Belki biraz utanıyorum ama beni övme şekli bu duyguyu aklımdan silip atıyor.

Bir el arkama uzanıyor ve kığımın yanağını açıyor. En dar yerimde havanın beni okşadığını hissedebiliyorum. Bir inilti göğsümü sarsıyor. Aynı anda beni övmeye devam ediyor. Parmakları deliğimin üzerinde geziniyor, biri içeri dalmadan önce beni yokluyor.

"Ne kadar sıkı bir kıç," diye fısıldıyor kulağıma, ben kalçasını okşarken. Boynuna uzanıyorum, parmağını kığıma sokup çıkarırken kollarımı sabitlemek için ona sarıyorum. Zevk içime doluyor, duvarlarımı sıkıyor, dudaklarımdan onun adını çıkarıyor. Elleriyle yapabildiği buysa, sikiyle neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum.

Wolf diğer eliyle kığımın yanağını yoğururken inliyor. Bir kez tokat atıyor ve acı zevke dönüşmeden önce cızırdıyor. Kısa, kesik itişlerle kendimi ovuyorum, hareketle orgazmımın ucunu buluyorum. Böyle devam edersem boşalacağım.

Parmağı çıkıyor, yerini soğuk, ıslak bir metal alıyor.

"Şşşt, benim için rahatla. Sikimi almadan önce bunu alacaksın."

Başımı sallıyorum, ağzımı açıyorum, yüzüm deliğimin gerginliği altında buruşuyor.

"Wolf... acıyor. Acıyor," diye inliyorum, amım onun kalçasına karşı titreşiyor.

"Çok iyi gidiyorsun, aşkım. Keşke şu anda kendini görebilseydin."

Bunu söylediğinde biraz eriyorum, vücudum gevşiyor ve bu ona fişi içimde daha derine itme fırsatı veriyor. Bu sefer o kadar acıtmıyor ve kendimi çok dolu hissediyorum. Eksik olan tek şey onu ağzıma almaktı.

"Aman Tanrım..."

Şakağıma kondurduğu bir öpücük kollarında titrememe neden oluyor. "Benim için gel, Victoria."

Kalçalarım son bir kez daha öne doğru itiliyor, zevk beni tekrar sular altında bırakmadan önce
-Daha güçlü, daha sert. Bacaklarım titriyor ve kemerli bir pozisyonda donup kalıyorum, başım arkada, her spazmı, her zonklamayı hissediyorum. Her bir uyarılma dalgası teker teker içimden akıp gidiyor.

Wolf sandalyesinde arkasına yaslanmış, ben nefes alış verişlerimin kontrolünü tekrar ele geçirmeye çalışırken beni izliyor.

Birden ellerinin boş olduğunu ve deliğimin boşalmadan öncekinden daha dolu olduğunu fark ediyorum.

"Git üzerine güzel bir şeyler giy. Dışarı çıkıyoruz."

"Ne, *böyle* mi?" Diyorum, yüzüm ısınıyor. "Ya... ya birisi bunu anlarsa? Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum-"

"Birinin karımın kışına tıkaç soktuğumu bilmesinin tek yolu eteğinin altına bakmasıdır. Ama bunu yaptıklarında çoktan ölmüş olurlar."

Bunu söylerken gülümsemiyor ve bunu kastettiğini biliyorum. Kafayı yememiş olsaydım bu beni korkuturdu. Kalbim çırpınıyor. Aynı fikirde olmamı sağlayan tek şey, hiç kimsenin bana bu kadar yaklaşacak kadar aptal olmayacağından emin olmam. O etraftayken olmaz.

"Tamam," diyorum uzun bir nefes alarak.

Hâlâ onun kalçasındayım, çıplak ve ıslak, kendi uyarılmışlığımın içinde oturuyorum, amım usulca titreşiyor. Pantolonunun kumaşından beni hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Eliyle yüzümü kavırıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Şimdi iyi bir kız ol ve yaptığın pisliği elbiselerimden temizle."

WOLFGANG

Karımda farklı bir şeyler var. Kendimde de. Ona kıcını sikmek istediğimi söyledim ve o da yüzüme tükürmek yerine canını yakıp yakmayacağımı sordu. Ve iyi hissettirip hissettirmeyeceğimi.

Ya olmayan işaretler buluyorum ya da belki, sadece belki, yola geliyor. Belki artık benden korkmuyordur. Belki beni görüyordur. Ve benim olmayı seçiyordur.

Kendini dizlerimin arasına bıraktığında, sikim mümkün olduğunu düşündüğümün ötesinde sertleşiyor. Beni izliyor, gözleri mavi ve kukuletalı, masumiyeti hala orada kaynaşan her ne varsa ince havaya kaybolmak üzere. Dili dışarı fırlıyor, pembe ve yumuşak. Sonra bir bakıyorum, pantolonumda bıraktığı ıslaklığı yalıyor.

Donup kaldım. Zaman akıp gidiyor, uzuyor, dağılıyor ve tek bildiğim o ve dilinin zayıf hissi. İnlıyorum, göğsüm ağırlaşıyor. Bu onun şimdiye kadarki en güzel hali - tam burada, kendini ve ona yaptığım şeyin kanıtını tadıyor. Sikim gittikçe büyüyor ama boğazına sokmaktan kaçınıyorum. Ona başka pis şeyler yapmaktan. En azından geri dönene kadar.

İşi bittiğinde dudaklarını yalıyor ve topuklarının üzerinde geriye yaslanıp daha fazlasını istiyormuş gibi beni izliyor. Sanki doymamış gibi, sanki ona sahip olduğumu biliyor ve ona istediğini sadece ben verebilirim. Dudaklarım köşeden çekiliyor.

Elimi başının arkasına götürüp onu kendime çekiyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. Çok tatlıydı. Amının tadı damağımda kalıyor. Belki şimdi onu yalamayı neden sevdiğimi anlayacak.

"Aferin kızıma. Geri döndüğümüzde, o güzel kıcını sikeceğiz. Evet, aşkım?"

Başını salladı, nefesi kesilmiş ve büyülenmişti.

"Git giyin. Seni buradan çıkaralım."

Ayağa kalkıyor ve sessiz bir zarafetle gömme dolaba yöneliyor, bana yuvarlak kıcını ve deliğinden dışarı fırlayan yakutu gösteriyor.

Memnuniyet, gurur, eğlence - hepsi aynı anda içimden geçiyor. Çünkü sonunda, aramızda geçen onca şeyden sonra, karım benim fahişem olmuştu. Dizlerinin üzerine çöküyor, aç, çaresiz, benim. Ve ben buna bayılıyorum.

Ama içimde başka bir şey büyüyor... zihnimde kök salan bir hastalık. İnkâr etmeyi denedim, gerçekten denedim. Yine de artık sahip olduklarımızın yeterli olduğunu düşünmüyorum.

Daha fazlasını istiyorum.

Her kırık parçasını, her nefesini, sahip olduğu her lanet düşünceyi istiyorum.

Koruduğu şeyi istiyorum, kimsenin dokunmadığı şeyi. Lanet olası kalbini. Ve şimdi istiyorum.

WOLFGANG

Victoria hazırlanırken **ben** dışarıda bekliyorum. Bu hafta kendime izin verdiğim tek sigarayı yakıyorum, nikotini içime çekiyorum ve nefesimi verirken başımı gökyüzüne doğru eğiyorum. Bu, özellikle gecenin geç saatlerinde zihnimi susturmaktan başka bir nedenle başlamadığım iğrenç bir alışkanlık.

Victoria geldiğinden beri buna o kadar da ihtiyacım kalmadı. Şu anda bunu yapmamın tek nedeni onun küçük tatlı kıcını düşünemiyor olmam.

Onu dışarı çıkarmak istiyorum, ona dört gözle bekleyeceği yeni bir şey vermek istiyorum - yeterince uzun süre burada kilitli kaldı. Ve eğer beklerken tekrar ereksiyon olursam ve dışarıya mükemmel görünerek çıkarsa, yapacağım tek şey onu hemen geri almak olur. Giydiği güzel elbiseyi yırtar ve kendimi bacaklarının arasında birkaç kez daha kaybederim.

Bu yüzden ölümcül maddeyi içime çekiyorum ve evin etrafını saran bahçeden gelen sesler dikkatimi çektiğinde zihnimi boşaltmak için elimden geleni yapıyorum.

"...ben burada tek başıma senin geleceğini kurtarmaya çalışırken sen arkadaş dediğin o serserilerle kaybol!" Ekaterina diyor ki.

Mikhail kıkırdar. "Biz serseriler için gelecek yok anne. Şimdi, hepsi bu kadar mı? Yoksa biraz daha zamanımı boşa harcamak mı istiyorsun?"

Sigara elimde yanıyor ve kendini küle çeviriyor.

"Biliyor musun, Mikhail? Belki de baban olayları bu şekilde görmekte haklıdır. Belki de hiçbir zaman Wolfgang kadar iyi olamayacaksın. Tanrım, sanki hiç denemiyorsun bile-"

Sağ tarafımdaki hareket gözüme çarpıyor, karım yanıma yaklaşıyor, kesinlikle kusursuz görünüyor. Yumuşak, krem rengi, teni sımsıkı saran elbisesi güzel kıvrımlarına ve göğüslerine mükemmel bir şekilde oturuyor, askısı yok, yakam boynunu sıkıca sarıyor. Malzemenin içinde bir çeşit küçük parlıltı parçacıkları var, çünkü yaptığı her hareketle parlıyor.

Platin rengi saçları aşağıya dökülmüş ve dalgalı, hatta biraz makyaj bile yapmış; dumanlı gözleri ve belli belirsiz konturlu dudakları onu lanet olası bir süper model gibi gösteriyor. O gördüğüm en güzel şey ve bunu bilmek için ona bu kadar ihtiyacım olmasından nefret ediyorum. Karımın içinde barındırdığı gerçek gücü parlatabileceğimi yeni yeni fark ediyorum. Çiğ, ilkel bir ihtiyaç göğsümde nabız gibi atıyor ve bunu yapmaya devam etmemi istiyor.

Az önce bahçede duyduklarımınla uğraşmamayı seçerek kendi kendime gülümsüyorum. Her neyse, bekleyebilir. Sadece bu tımarhaneden siktir olup gitmek istiyorum.

Elini tutuyorum, onu olay yerinden uzaklaştırıp araba yoluna geri götürürken susturmak için bir parmağımı ağzıma götürüyorum. Bizi duyamayacakları kadar uzaklaştığımızda soruyor-

"Bu da neydi şimdi? Onlar... kavga mı ediyorlar?"

Onun için yolcu tarafının kapısını açtım. "Her zaman aynı fikirde değiller."

Alt dudağını ısıyor, sanki onları görebiliyormuş gibi gözleri tekrar bahçeye kayıyor.

"Biliyor musun, belki onunla orta yolu bulabilirsin." "Mikhail'le mi? Sana söyledim, o ve ben-"

"Biliyorum. Biliyorum. Sadece... Bilmiyorum. Kız kardeşime hiç yakın olmadım. Ve eğer bana herhangi bir noktada bir dal atmış olsaydı, onu alırdım."

Gülümsüyorum, ne kadar tatlı ve şefkatli olduğunu seviyorum. Hem de bana karşı. "Hadi gidelim."

Sanki onu dinlemediğim için beni suçluyormuş gibi başını bana doğru eğiyor. Dinliyorum. Ama bu konuşma bekleyebilir.

Karımın arabadan inmesine yardım ettiğim anda, her erkeğin ona bakacağını biliyorum. Ve bakarlarsa bununla nasıl başa çıkacağımı da çok iyi biliyorum.

Victoria ile yalnız kalmak istediğim için bu sefer Ilia'nın bizi götürmesine izin vermedim. Nedenini bilmiyorum, çünkü konuşmayı ben başlatmadım ve o da tüm yolculuk boyunca başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu. Ne düşündüğünü merak edip durdum ama hiç sormadım.

Şimdi buradayız. Ve görünüşe göre gerçekler kafasına dank ediyor.

Etrafındaki kalabalık şehre bakıyor - onu tuttuğum Alefont City'deki korunaklı, dağ kenarındaki malikaneden tam bir tezat. Arabalar korna çalıyor, insanlar aceleyle bir yerlere gidiyor, dükkanlar ışıklı tabelalarla göz kırpmıyor. Narin elini avuçlarıma almadan önce onu izliyorum.

"Kaçmayı mı düşünüyorsun, aşkım?"

Bir süre sessiz kalıyor, kaldırırma bakıyor. Sonra dudakları aralanıyor ve bana bakmadan şöyle diyor: "Beni bulacağını bilecek kadar iyi tanıyorum seni. Beni hemen geri götürür ve her şeye yeniden başlarsın."

Bunu birkaç hafta önce söyleseydi, yemek yemeyi ve yataktan kalkmayı reddettiği o hafta olduğu gibi pes ettiğini düşünürdüm. Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Onu kırmak düşündüğüm kadar ilginç değildi. Ama şimdi? Vazgeçmiyor. Yenilgiyi nezaketle kabul ediyor, elindekinin en iyisini yapıyor.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılıyor. "Hadi içeri girelim."

Bizi restorana götürürken Victoria'nın topukları kaldırıma hafifçe vuruyor. Omzumun üzerinden beni yakından takip eden adamlarıma bakıyorum. Genellikle New York'a iş için geldiğimde çok kalabalık olmuyoruz. Ama Victoria buradayken işi şansa bırakmak istemedim.

Rakip aileler her zaman kafama bir kurşun sıkmak için fırsat kolluyor. Karımla dışarıdayken onlara bu zevki tattırmayacağım.

Le Ciel Noir şehre her geldiğimde mutlaka uğradığım bir restoran. Sahiplerini son on beş yıldır tanıyorum ve muhtemelen beni gördüklerinde gülümseyen dünyadaki tek iki kişi onlar. Kim olduğumu ve ne iş yaptığımı bilseler bile.

Buraya gelmek, uzun süre yolda kaldıktan sonra sıcak bir yemek için eve gelmek gibi. İşte bu yüzden yanımda kimseyi getirmiyorum - ne iş için, ne eğlence için, ne de özellikle gösteriş için.

"İyi akşamlar Bay Rykov," diye selamlıyor bizi her zamanki garson Julian. Gözlerinde bir yalvarışla bana bakıyor ve ben de başımı sallayarak ona hitap etmesinde bir sakınca olmadığını söylüyorum. "Bayan Rykov," diyor başını eğerek. "Lütfen beni takip edin. Size masanızı göstereyim."

Gözlerimle restoranı tarayarak onu yavaşça arkama çekiyorum. Ivan tarafından çoktan temizlenmişti ama ben yine de ekstra önlem alıyorum. Central Park'a bakan masamıza geldiğimizde sandalyesini çekiyorum ve hala kışında olan nesneden dolayı biraz sızlanarak oturuyor.

Ses doğrudan sikime ulaşıyor ve oturarak saklamak zorunda kalacağım bir ereksiyona neden oluyor.

Bunu yapmadan önce kulağına eğildim. "Bu sesi bir daha çıkarırsan herkesi dışarı atmaktan başka çarem kalmaz. En sevdiğim restoranda bile ağzıma almak istediğim tek tat sensin. Bunu unutma."

Gözleri açılıyor, sonra ben karşısındaki koltuğa otururken etrafına bakınıyor. Gün batımının şehrin üzerine düşmesi, tertemiz masaların ve mum ışığıyla aydınlatılmış mekânın etrafında yanık turuncu izler bırakması romantik denebilir.

Julian içeri giriyor, en sevdiğim şarabı dolduruyor ve ben onunla tekrar yalnız kalmadan önce siparişimizi alıyor.

"Geldiğimizden beri bana bir kez bile bakmadın," diyorum ona.

Kadehine uzanırken parmakları sabit, gözleri benden başka her yerde geziniyor. Fiş yüzünden mi utangaç davranıyor? Hayır, ondan değil. Böyle olduğunda hep kızarır.

"Sadece burada kim var diye bakıyorum."

"Seni koruyamayacağım bir yere getireceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır." Gözleri yavaşça benimkilere kayıyor. "Sanırım birinin bunu deneyebileceği fikri hoşuna gidiyor."

Sadece memnuniyet olarak tanımlayabileceğim bir mırıltıyı dışarıda bırakıyorum. Yanılmıyor. Hem de hiç. Ama duygularımı yönlendiren bu değil. Beni tanımaya başladığı gerçeği. Kim olduğumu anlaması. Seçme şansı olsaydı, kalmayı seçer miydi? Yoksa yumruklarını göğsüme vurup onu bırakmamı mı isterdi? Sanırım bunu asla bilemeyeceğim çünkü ona bu özgürlüğü vermeye niyetim yok.

"Bunu beni test etmek için mi giydin?" diye soruyorum.

Yüzü sıkılmış gibi avucuna yaslanıyor, dolgun dudaklarında sinsi bir gülümseme yayılıyor. "Seni test etmek isteseydim daha az giyerdim."

Burun deliklerim alevlendi. Sakinleşmek umuduyla şarabımı yudumluyorum. Ama bu sadece damarlarımdaki ateşin daha da yanmasına neden oluyor.

Bir an tatlı, itaatkâr ve kalçamı yalıyor. Ve sonra, yavaş, kasıtlı, kurnaz - onun tüm yönlerini görmeme izin veriyor. Hangisini daha çok sevdiğime karar vermekte zorlanıyorum.

"Bana bir şey söyledin," diyor, parmağıyla bardağın kenarına büyük bir daire çizerek. "Dün gece. Rusça."

Duraksıyorum, nereye varmaya çalıştığını merak ediyorum. Ona söylediğim onca şey arasında -tehditler, emirler, tenine fısıldanan pislikler- *bunu* hatırlamıştı.

"Hatırlıyorum."

Dudakları seğiriyor. "Ben de hatırlıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, onu inceliyorum. Söyleyiş şekli bir tuzağa benziyor. Sanki oynadığımız oyunun henüz ortasındayken tüm kartlarımı göstermemi istiyor.

Bebek mavisini gözlerine bakıyorum, uzun kirpikleri yavaşça kapanıyor ve tekrar açılıyor. Ve ona yalan söylemem gerektiğini biliyorum. Ona hiçbir şey ifade etmediğini söylemeliyim. Ama gerçek şu ki, ne söylediğimi biliyorum. Neden söylediğimi de. Ve özellikle ben söylediğimde nefesinin nasıl kesildiğini hatırlıyorum.

Elim bardağımın üzerinde sıkılaşıyor.

"Bana tüm bunlara neden başladığını hatırlamanın zorlaştığını söylemiştin. Artık benimle ne yapacağını bilmediğini. Bunu mu demek istedin?"

Cevabımı dikkatle düşünüyorum ama sadece bir tane olduğunu biliyorum.

"İstemediğim şeyleri söylemem."

Başını eğiyor, itiraf etmeme şaşırıyor. "O zaman bana bir şey söyle. Ve yalan söyleme."

Gülümsüyorum. "Asla."

"Aileme ne olacak? Sadece benim evlendirilmemle babamın o kadar kolay kurtulamayacağını sanıyorum."

Bardağıma bakıyorum, sonra tekrar ona. Çenemde bir kas kıpırdıyor. Bana güvenip güvenemeyeceğini bilmek istiyor. Ben de ona gerçeği söylemek istiyorum ama ona güvenip güvenemeyeceğimi ben de bilmiyorum. Ayrıca, burası ne yeri ne de zamanı. Herkes bizi duyabilir ve bilgi kolayca babama ulaşabilir. Kartlarımı herkesin önünde açıklayacak kadar aptal olmayacağım.

"Tereddüt ediyorsun. Bana güvenmekten korkuyor musun Wolfgang?" İçinden gülüyor. "Belki de kendime yeterince değer vermiyorumdur."

Korkuyorum, hayır. Temkinli, belki. Farkında olmasa da güçlü bir kadın.

"Buna şu anda cevap veremem," diyorum, yüz ifadesinin şaşkınlığa ya da yanlış inanışa dönüşmesini izliyorum. Ya da her ikisine de. "Sadece bana güvenmek zorundasın."

Gözlerini kısıyor. "Sana güvenmek mi? Öylece...?"

İtiraf etmeliyim ki, sorusunun biraz sert olmasını beklerdim. Ama öyle olmadı. Sanki bana güvenmek *istiyor*, sanki tek ihtiyacı olan benim buna evet dememiş gibi. Belki de onun kalbine sahip olmaya düşündüğümden daha yakıным.

"Evet. Aynen böyle, aşkım. Bence içten içe yapabileceğini biliyorsun." Bir şey söylemek için ağzını açtığında-

"Dünya ne kadar küçük," diyor sağımdan bir erkek sesi. Gözlerimi karımdan ayırıp Yukarı Doğu Yakası'ndaki neredeyse her partide çalan İtalyan piyanist Luca Moretti'ye dikiyorum. Koluna sarılmış olan Isadora Vellin, baldızıyla birlikte içeriden bilgi sızdırmakla ünlü bir yatırım bankacısının kızı.

Onlar bir tehdit değil, bu yüzden Ivan ve diğer adamlarımızın bana mesaj atmadan onları içeri almalarına şaşırmadım. Aslında, karımın yüzündeki ifadeye bakılırsa, oldukça ilginç bir görünüşleri var. Ya da en azından Isadora öyle.

"Nerelerdeydin Wolf? Bugünlerde seni partilerde nadiren görüyoruz," diyor kirpiklerini bana doğru kırıştırarak. Luca'nın kolundaki eli gevşiyor ve masanın benim olduğum tarafına yaklaşana kadar kaymaya devam ediyor.

Luca aldırıyor gibi görünüyor - birlikte değiller, gerçekten değiller. Bugünlerde Manhattan'da kimse gerçek bir çift değil.

"Meşguller," diyorum. "Ayrıca, beni hep sıkılmışlardır. Bunu biliyorsun."

Isadora gülüyor, bu kez manikürlü elinin tamamını omzuma koyuyor, sanki geriye doğru düşmesini engellemek ister gibi. Victoria gözlerini kısıyor, yüzü hoşnutsuz bir şekilde buruşuyor. Kaşlarım kalkıyor.

Karım... şu anda kıskanıyor mu?

Bir türlü kurtulamadığım konuşmanın içine rastgele cevaplar atmaya devam ederken onu yakından izliyorum. Biraz kızardı ama azgın gibi değil. Hayır. Sinirlenmiş. Kollarını kavuşturup sandalyesinde geriye yaslanması da bunu kanıtlıyor.

Gülümsüyorum ve o da bana öldürücü bir bakış fırlatıyor.

Luca'nın şöyle dediğini duymak için konuşmaya geri döndüğümde memnuniyetim anında kayboluyor-

"...bütün gece onunla sırayla birlikte olmak isteyecek en az beş erkek var. O küçük, güzel bir şey. Tüm dünyanın görmesi için kamerada iyi görünür. Değil mi, tatlım?"

Tüm vücudum gerildi. Ateş

damarlarımı yalıyor.

Ona tamamen bakmak için dönüyorum ve Isadora bile geri

adım atıyor. "Az önce karım hakkında ne dedin sen?"

VICTORIA

Buranın kocam için bir anlamı olduğunu söyleyebilirim.

Daha önce tehdit aramıyordum, arkada oturan ve her fırsatta bize gülümseyen orta yaşlı kadına bakıyordum. Bize doğru gelmedi ama hal ve hareketlerinden dükkanın sahibi olduğunu düşündüm.

Wolfgang için o kim? Ve en başta beni neden buraya getirmişti? Çünkü önümüzdeki birkaç saniye içinde bir katliama sebep olacak. Ve burası onun için gerçekten bir şey ifade ediyorsa, bunu yaptığına pişman olacak.

Umurumda olmamalı. Ama sanırım umursadığım gerçeğini kabullenmeye başlıyorum. İşlerin tam da onun söylediği gibi olduğu gerçeğiyle - kocam şu anda benim tek müttefikim.

Sasha bana yardım edemez. Ailem yardım edemez. Bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

Ona bakıyorum, gözlerimin kenarlarını yuvarlıyorum. Çenemi eğiyorum. Yapmak üzere olduğu şeyi yapmaması için sessiz bir yalvarış. Ne yeri ne de zamanı.

Beni izlediğinde, o viski rengi gözbebeklerinin ardında kaynayan öfkeyi fark etmekten geri kalmıyorum. Bu da onları çok daha parlak hale getirir.

"Kurt..." Dikkatlice söyledim, sonra başımı salladım.

Masamıza gelen adam sessizce duruyor, hakkımda söylediği iğrenç şeylere bir yanıt bekliyor. Bu beni rahatsız etti mi? Dürüst olmak gerekirse, pek değil. Çünkü içimden bir ses kocamın hayatta böyle bir şey yapmayacağını söylüyor. Sahipleniciliğinin sınırı yok. Öfkesi de öyle.

Ona tekrar "Yapma," dedim.

Gülümsediğinde içimi bir rahatlama kaplıyor. "Senin için her şeyi yaparım, aşkım." Kalbim küt küt atıyor. Gerçekten bunu mu demek istiyor?

Sonra her şey o kadar hızlı oluyor ki, neredeyse çığlık atacak ya da tepki verecek zamanım olmuyor. Yakınımda duran kadının da öyle.

Adamın eli zorla masaya doğru sürükleniyor. Wolf onu yerinde tutuyor, diğer eliyle de bir bıçak alıyor. Ve bir saniye sonra beyaz masa üstü kana bulanır. El tahtaya yapışmış, bıçağın sapı ezilmiş derisinden ve tendonlarından dışarı çıkmıştır.

Sessizce, sanki olay çıkarmaktan daha iyisini biliyormuş gibi, adam haykırır. Ve titrer. Ağzından dökülen her kelimeden pişmanlık duyuyor. "M- Elim. Elim..."

Dehşet içinde oturup ağlamasını izledim. Acımasız dünyamızda, yetişkin bir adamın bunu yaptığını hiç görmemiştim.

Wolfgang bıçağı bastırıyor. "Küçük tatlı karım seni öldürmememi istedi, o yüzden öldürmeyeceğim. Ama yapacağım şey, Luca, sana bir uyarı vermek. Eğer ona bir daha böyle saygısızlık e d e r s e n , diğer elini de alırım. Bakalım o zaman seni kim işe alacak."

Omzumun arkasından bize bakan işyeri sahibine bakıyorum. Sebep olduğumuz sahneye. Kadın yaklaşıyor ve Wolf'a dönüp baktığımda bıçağı tekrar kanlı masanın üzerinde duruyor.

"Mariette," diyor, "lütfen karışıklık için özürlerimi kabul et. Siparişimizi ve faturamızı üst kattaki otel süitine gönder. Biz gidiyoruz."

Mariette inanamayarak başını sallar. Wolf'un adamları gelip ortalığı temizler ve Luca'yı dışarı çıkarırlar.

Yanındaki kadın kocama bir saniye bile uzun süre bakmaya devam ediyor.

"Artık gidebilirsin," diyorum ona ve alay etmesine rağmen kabul ediyor.

Ayağa kalkan Wolf elini bana doğru uzatıyor. Elini tutuyorum, sıcacık; Luca'nın elini kestiği soğuk kalbiyle tam bir tezat oluşturuyor. Önünde durduğumda, beni sert vücudunun içine çekiyor. Tam burada, bu kanlı masanın yanında, tüm bu insanların önünde. Ne düşünüyordu?

Nabzım hızlanıyor. "Eğer beni öpersen... herkes öğrenecek."

"Neyi bilecek, aşkım?" diye mırıldanıyor. "Seni istediğimi mi?" Çenemi okşuyor, gözleri ağzıma doğru kayıyor. Başını kulağıma doğru eğiyor ve o kadar yumuşak bir öpücük konduruyor ki tüylerim diken diken oluyor. "Benim olduğunu mu?"

Ağız benimkini buluyor, eli başımın arkasına gidiyor, saçlarımı avuçluyor, ciğerlerim hava için ağrıyana kadar beni kendine çekiyor. Öpücük

Nazik ama aynı zamanda sert. Ağzımın içini yalıyor, alt dudağımı ısıyor ve beni tamamen mahvediyor.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Tek bildiğim, benimle işi bittiğinde... Bu restorana getirdiği aynı kadın olmayacağım.

VICTORIA

Son katın ne kadar yüksek olduğunu bilmiyorum ama süitin balkonundan aşağı baktığımda Central Park hiç görmediğim kadar küçük görünüyor. Biraz geri çekiliyorum, başım dönüyor ve Wolf'un sert göğsüne çarpıyorum.

"Ayrılmak zorunda kaldığımız için üzgünüm, aşkım. Roy ve Mariette'e asla kimseyi getirmem. İlk kez getirdiğimde de restoranın ortasında rezalet çıkarırım."

Bırakmadan önce uzun bir nefes çekiyorum. "Sana yapmamamı söylemiştim. Buna gerek yoktu."

"Hayır. Sen bana onu öldürmememi söyledin. Ben de öldürmedim."

Bu doğru. Gerçi yüzümdeki ifadeye bakarak anlamasına şaşırdım. Ona döndüm. Gözleri vücudumda geziniyor, bir soru belirliyor.

"Üzgün değilsin. Düşündüğüm gibi değilsin."

Başımı sallıyorum. "O adamın dediğini yapmayı asla düşünmeyeceğini biliyordum."

"Şimdi mi düşündün?" Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Peki neden Victoria?"

Çok yakışıklı görünüyor. Günün solan ışığı altında çenesi daha keskin, gözleri daha koyu, vücudu daha büyük görünüyor. Daha korkutucu. Avucumu göğsüne bastırıyorum, parmaklarımın gömleğinin kenarlarını, düğmelerin birleştiği yeri, kemerine kadar taramasına izin veriyorum.

Ne yaptığımı bilmiyorum. Ya da bu cesareti nereden bulduğumu. Ama daha önce olanlar bir şeyi kanıtlıyorsa, o da beni istediği. Ve Tanrım, ben de onu istiyorum.

Onu tenimde, ağızımda, içimde ve beni sahiplenmeye istekli olduğu her yerde istiyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp başımı arkaya yatırıyorum. Nefesi daha da derinleşiyor, daha da acıkıyor. Beni hiç böyle görmemişti. *Ben de* beni hiç böyle görmemiştim. Beni dikkatle izliyor, tokası çözülene kadar kemerini yavaşça kurcalarken tek bir hareketin bile geçmesine izin vermiyor. Sonra düğmesini. Sonra boxer külotunu indiriyorum. Sert aleti dışarı fırlıyor, o kadar büyük ki görüş alanımı dolduruyor. Tek gördüğüm o ve bana ne kadar ihtiyacı olduğu.

Yaklaşıyorum, dilimi dışarı çıkarıyorum, yumuşak bir yalama yapıyorum. Tuz ve sıcaklık duyularıma sızıyor.

"Çünkü bana sahipsin," diye cevap veriyorum. "Sahip olduğumuz tek şey bu olsa bile. Bunu istiyorum."

Ağızımı açıp onu içime alıyorum. Dudaklarım ereksiyonunun etrafında dönüyor ve geriliyor. Biraz acıyor ama umurumda değil. Dilimdeki tadı ve üstümde inlemesi bunu on kat telafi ediyor.

Amım zonkluyor, kıkırdaki tıkaç her şeyi yeni bir seviyeye çıkarıyor - hiç deneyimlemediğim bir seviyeye.

Ağızıma hiç penis almadığımı söylediğinde haklıydı. Ağızıma almadım. Ve bunu nasıl yapmam gerektiğini bilmiyorum, özellikle de tamamı sığmadığı için.

İçgüdüsel olarak ellerimi alıyorum ve uzunluğunun geri kalanına sarıyorum, dilim başının üzerinde gezinirken onları yukarı ve aşağı kaydırıyorum.

Onu içeri çekiyorum. Dışarı

itiyorum. İçeri. Dışarı.

"Ah, siktir, Victoria... siktir..." diye fısıldıyor.

Eli başımın arkasına geliyor, kalçaları öne doğru itiliyor, boğazımın arkasına kadar. Gözlerimin kenarlarında yaşlar oluşurken beni olduğum yerde tutuyor. Nefes alamıyorum.

"Burnundan al, aşkım. Benim için nefes al."

Dilim uzunluğunun alt kısmına dolandığında zevkle homurdanıyor. Ben de dediğini yapmaya çalışıyorum; burnumdan uzun nefesler alıyorum. Rahatlıyorum, ellerimin denge için kalçalarına inmesine izin veriyorum. Sonra tekrar itiyor, daha hızlı, boğazımın arkasına vuruyor.

Öğürüyorum ve o bir kez daha durup saçlarımı okşuyor.

"Sen..." diye mırıldanıyor. Ona bakıyorum, başı geriye düşmüş, zevkinin içinde kaybolmuş. "Bana ne yaptın Victoria?"

Adımı söyleyiş şekli beni aç bırakıyor. Göğsümde bir şey büyüyor, göğüs kafesimin arkasında bir ısı tutuşuyor. Aletinin etrafında inliyorum, sonra onu daha hızlı emiyorum. Akan rimelimden yanan gözlerimle, gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum, onu nasıl çözdüğümü seviyorum. Beni. Daha önce ona gösteriş yapan o kadın değil.

Bana bakıyor, gözlerimiz buluşuyor. Ve gülüyor. Kontrolünü kaybederek tohumlarını boğazıma boşaltırken gülüyor ve inliyor.

"*Tanrım*," diyor göğsünden ağır nefesler çıkararak. "Yutma. Dilini dışarı çıkar. O güzel ağzında görmeme izin ver."

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanarak sikini ağızımdan çıkardım ve bana ne yaptığını ona gösterdim. Ve bunu ne kadar sevdiğimi. Dilim dışarı fırlıyor, dölüyle kaplanıyor, bir kısmı kenarlardan kayıyor.

Ve kocam... beni tarif edemeyeceğim bir açlıkla izliyor. Sanki tüm dünya durmuş ve şu anda onunla birlikte yaşayan tek kişi benmişim gibi. Heyecan verici. Çiğ. Tehlikeli.

İçime çekiyorum ve yutkunuyorum.

"Seni görüyorum. Ve seni istememem gerektiğini biliyorum Wolfgang... Ama işte buradayız."

WOLFGANG

İstemek. Özlem. Sahip olduğumuz tek şey bu mu? O da öyle söyledi ama benim için sadece bu olmadığını biliyorum.

Uyandığında avucunu yatağın benim tarafıma doğru uzatması. Uzun kirpiklerinin altından bana bakışı, gözlerindeki ateş. Dinleme şekli. Meydan okuyuşu. Ona sadece birkaç aydır sahibim ama o gelmeden önce kim olduğumu hatırlamıyorum.

Başarısız oldum. Tahtımı almak... ailesini cezalandırmak... hepsi mahvoluyor.

Beni mahvedecek kişi o olacak.

Ve ben de ona izin vereceğim. Başka ne seçeneğim var ki?

Başparmağımı dolgun dudaklarının üzerinde gezdirerek, kaçırdığı son döl parçasını kaydırıyorum. O da bunu alıyor, ağzı başparmağımın etrafını sarıyor, emiyor. Sıcak ve ıslak, bana amını hatırlatıyor. *Siktir*. Sikim seğiriyor, boşalmama neden olan görüntüyle canlanıyor -gözyaşı dökmüş yüzü, güzel mavi gözlerini gölgeleyen maskara ve dudakları.

"Git yatağa uzan. Seninle işimiz bitmedi."

Kalkmasına yardım edip kendimi içeri sokuyorum ama sadece gömleğimin düğmelerini açıp soyunmaya başlıyorum. Süite girerken, onun küçük, bilinçli adımlarını takip ediyorum. Kıyafetler fırlatılıyor, yatak odasına giden zemin çakıl taşlarıyla kaplanıyor. Beni hiç böyle görmemişti.

Her zaman dikkatli davranmış, gördüklerini kontrol etmiş, sadece dünyaya sunmayı seçtiğim şeylere tanık olmasını sağlamıştım. Ama bu gece değil. Beni olduğum gibi gördüğünü söyledikten ve kalmayı seçtikten sonra değil.

Çarşafların üzerine uzanmış, bacaklarını açmış dirseklerinin üzerinde bekliyor, mükemmel vücudu, yakası ve kışından çıkan küçük elmas beni yeniden sertleştiriyor. *Tanrım*, siki böyle bekleyişine bak. Mükemmel bir kız. Ve tamamen benim.

"Kendine dokun," diyorum, gözlerimi onun yumuşak, parıldayan amcığından ayırmadan. "Kurt..."

"Yap, aşkım. Görmek istiyorum. Sonra o küçük tatlı kışını sikeceğim."

Yüzü o tanıdık tozlu pembeyle kızarıyor. Uzaklara bakıyor, uzun, zarif parmaklarını çekingen bir şekilde yarığına götürüyor. Zar zor, sadece zar zor o noktaya dokunuyor, boğazından küçük bir inilti yankılanıyor.

Zavallı şey - her yürüdüğünde içinde hareket eden tıkaç yüzünden çok heyecanlanmış olmalı.

Parmakları yukarı, sonra aşağı kayıyor, ıslak, tıkr tıkr bir ses çıkarana kadar uyarılmasını topluyor. Sırılıslam. Onu içebilirim.

"Lütfen..." diye mırıldanıyor.

"Şu anda çok güzelsin. Devam et. O güzel amcığı sikmeye devam et."

Dudağını ısırıyor, çarşafın içinde kıvranıyor, eli bacaklarının arasında. İnemeleri inlemeye dönüşüyor ve ona doğru yürürken kendimi okşamadan edemiyorum, sonra yatağın üzerine diz çöküyorum, dizlerini benimkilerle ayrı tutuyorum.

"Kötü haberlerim var aşıkm," diyorum ona, sırılıslam olmuş amcığının içine gömülerek. Etrafımı sarıyor ve geriyor, sürtünme dayanılmaz. Nefesimi kesiyor.

"Aman Tanrım..." Ben onu sikerken yataktan kalkıyor, amının etrafında daireler çiziyor.

Bir inilti gğşm titretiyor. "Burada hiç kayganlaştıracımız

yok." "Ne...? Umurumda değil. Şu anda umurumda değil."

"Yapmalısın. Çünkü bu beni senin kıcını sikmekten alıkoymayacak."

Ağzımı onunkine bastırıyorum, sıcaklığını tadıyorum. Geri çektiğimde, daha fazlası için eğildi.

"Bana zaten acıyacağını söylemiştin."

Ne dediğimi biliyorum ama gt deliğinin ne kadar sıkı olduğunun farkında değil. Ve özellikle uygun bir kayganlaştıracı olmadan sikimin onu ne kadar gereceğinin.

Elimi başınnın yanındaki şilteye bastırıyorum ve fişi itiyorum. İnemeleri geri dönüyor ve etrafına çizilen daireler de

Amcık. Ne kadar iyi bir kız.

Yavaşça fişi çekip çıkarıyorum ve onun yaşadığı yeni hisler karşısında nefes almak için verdiği mücadeleyi izliyorum. Sikim onun zonklayan amını dolduruyor, tıkaç kışından kayıyor. Parmakları klitorisinin üzerinde. Keşke ağzını doldurmak için yanımda bir şey olsaydı, ama her zaman bir dahaki sefere.

İçinden tamamen çıktıktan sonra, kıcı bana dönük olana

kadar onu ters çeviriyorum. "Dizlerini aç, aşkım."

Öyle yapıyor ve ben de iki elimle yuvarlak kık yanaklarını birbirinden ayırmadan önce yoğuruyorum. Küçük, büzülmüş deliği yavaşça sıkılıyor, hala tıkaçın hissi altında. Kendimi vücuduna doğru indiriyorum, amının dibinden kıcına kadar yalıyorum.

Bunu beklemediği için çırpınıyor. "N-Ne yapıyorsun-"

İnliyorum, parmaklarım yumuşak tenine girerken yüzümü onunla dolduruyorum.

"Bana durmamı söyle, duracağım. Aksi takdirde, sessiz ol, aşkım. Bırak seni her şekilde yiyip bitireyim."

Dilim dışarı fırlıyor, deliğine dokunuyor ve yüzünü yatağa gömüp inliyor. Tükürdüğümde çırpınıyor ama bana durmamı söylemiyor. Ben de dizlerimin üzerine kalkıp sikimi deliğine indiriyorum ve elimle yönlendiriyorum. Neredeyse anında çılgık attı. Onu parmaklarımla bile yoklamadım. Sadece şu anda onun içinde olmak istiyorum.

"Biliyorum, aşkım. Biliyorum. Ama beni içeri almalısın. Rahatla." Omzunu öpüyorum, sonra omurgasını. Titriyor, bir miyavlamayla eriyor. "İşte bu kadar. İşte benim iyi kızım," diye fısıldıyorum, kendimi bir inç daha itiyorum, beni ne kadar iyi aldığını izliyorum. Tamamen girmeyecek,

Bildiğim kadarıyla. Ama o bunu kabul edecek ve küçük kıcını doldurup bana teşekkür edecek. Ben de onu biraz daha ödüllendireceğim.

Dizimi itiyorum, ona biraz daha batarken bir kolumla kendimi yatağın üzerinde destekliyorum.

"Kendimi... çok dolu hissediyorum," diye mırıldanıyor. "Ben çok..."

Gülümsüyorum, deliğinin etrafımda gerildiğini ve olması gerektiği gibi beni içine çektiğini hissediyorum. Ne kadar yaktığını ancak hayal edebilirim. Çok itaatkâr davranıyor. Çok tatlı.

"Şu haline bak aşkım, götten sikiliyorsun," diyorum biraz geriye kayarak, tekrar iterek. Narin elleri çarşafları kavırıyor, ancak ben durduğumda gevşiyor.

Tekrar yaparım. Ve tekrar. Aletim ihtiyacı olan sürtünmeyi elde edene kadar ve kendimi tamamen bu hissin içinde kaybediyorum. İhtiyacımı karşılamaya çalıştıkça zevk içimden fışkırıyor, beni daha da sertleştiriyor. Ama Victoria için bu asla yeterli değildir.

VICTORIA

Parmak uçlarımı dövmelerinin üzerinde gezdiriyorum, mürekkepleri derin ve soluk. Çeşitli desenler -eski kökler gibi- kolunun ve pazılarının etrafında kıvrılıyor, boynuna ve karnına doğru iniyor. Omzunda duruyorum, iki küçük daire dikkatimi çekiyor. Yaralar.

Başımı yukarı eğip göğsüne sürtünüyorum, ancak beni izlediğini fark ediyorum.

"Yılan ısırığı," diyor, sesi alçak ve derin, uykudan sertleşmiş. Saçları güzelce dağılmış, çene çizgisi kirli sakal başlangıcıyla gölgelenmiş. Gözlerimi ondan alamıyorum.

Gülümsüyorum.

"Mantıklı." "Nedenmiş

o?"

Wolf elini çıplak kalçamın üzerinde gezdirip beni okşuyor ve ben de kendimi ona daha da sokulmaktan alıkoyamıyorum. O kadar sıcak ve büyük ki, onun kollarında olmak teslimiyetimin tadını tatlı kılıyor. Burada, diğer her şey anlamsız. Ve içimde barındırdığım tüm acılar bir anda yok oluyor.

"Bu şeytanın öpücüğü," diyorum, bir kedi gibi gerinerek. "Seni kayırıyor."

Bir kahkaha atıyor.

"Ne? Şeytanın şansını hiç duymadın mı?"

"Evet. Ama öyle olduğunu sanmıyorum. Çünkü kendi şansımı kendim yaratıyorum." Beni öpmek için eğilirken eli yüzümün yan tarafını kavlıyor. Geri çekildiğinde gözlerimiz kilitleniyor ve birkaç dakika öylece kalıyoruz.

Bu... yeni bir şey. Ve umutlanmamaya çalışıyorum... çünkü ne düşündüğünü bilmiyorum ve zaten sahip olduğumdan daha fazlasını itiraf etmeyeceğim. Ama aylardır ilk kez mutluyum. Daha önce hiç olmadığım şekilde kucaklandım ve tapıldım. O yüzden kabul ediyorum.

"Geceleri seni hiç uyutmuyor mu?" Mırıldanıyorum. *Öldürmek.*

Anlayışla başını sallıyor.

"Ben bu şekilde yetiştirildim Victoria. Dünyayı siyah ve beyaz olarak görmüyorum, arada bir sürü gri var. Bir adam için trajedi olan şey, bir başkası için servettir. Ve tam tersi."

Babam gibi. Wolf beni ondan aldı ve trajedisine neden oldu. Bu benim onun serveti olduğumu söyleme şekli mi? Sessizce yükselen göğsünde durup bunu düşünüyorum.

"Peki ya sen? Seni ayakta tutuyor mu?"

Gözlerim yukarı doğru kayıyor. "Tam olarak ne?"

"Ata binememek. Bunu senden ben aldım."

Sanki bir işaretmiş gibi, nasıl cevap vereceğimi bilemeden geriliyorum. Bu beni sadece ayakta tutmuyor. Beni parçalara ayırıyor. Her gün o çayırları, ormanı, dağları görüyorum. Tek düşünebildiğim o his... kulaklarımda uğuldayan rüzgar, tenimi öpen güneş, ciğerlerimde sıkışan nefesim. Bu benim uyuşturucum.

Artık gerçekler konusunda ona güvenebileceğimi hissediyorum ama aynı zamanda gerçeği benden alan kişi de o. Yani emin değilim.

ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Affet beni," diyor, beni şaşırtarak. "Bunu yapmamalıydım."

"Sen... özür mü diliyorsun? Ben senin hiç..."

"Hayatımda hiç pişmanlığım yok Victoria. Hiç yok. Seni hayatıma dahil ettiğimden beri sana davranış şeklim dışında."

"Ama beni seninle evlenmeye

zorlamadın." "Hayır. Asla öyle bir

şey yapmadım."

"Umarım o gün bana karşı ne kadar pislik olduğunu biliyorsundur. Bizden sonra..."

Yavaşça, pişmanlıkla başını salladı. "Öyleydim. Ve bunun için de üzgünüm. Ama söylediklerim seninle ilgili değildi. Derimin altına girdin ve bundan nefret ettim. Akıl sağlığını elimden aldın..." İç çekiyor. "Değer verdiğim her şeyi yok etmekle tehdit etti."

"Neyi?" Fısıldıyorum.

"Artık bir önemi yok" diyor, hayal kırıklığı göğsümü sıkarak. Bana hâlâ güvenmiyor mu? "Bunu düzelteceğim. Ve sen, aşkım, yaptığım şey için küçük bir özürden fazlasını alacaksın."

Dudaklarımda tembel bir gülümseme yayılıyor, kendi sesim de hala uykunun büyüyle kaplanmış durumda. "Bunu çok isterdim ama dün gecedan beri hala çok ağrım var..."

Beni tekrar öpüyor, ve tekrar. "Git giyin. Sana bir at bulalım, sonra geri döneriz."

Saman. Deri. Tırnak cilası ve ahır.

Burada çocukluğumun kokusunu alabiliyorum... tüm hayatımın.

İçime çekiyorum, sanki gözlerimi kapatırsam kaybolacakmış gibi kokuya tutunuyorum, sanki bunun olduğuna ve beni mahvetmeye yemin eden adamın şu anda kalbimi büyüten kişi olduğuna tam olarak inanamıyorum.

Kocamın eli sırtımda, beni ahırdan ahıra götürüyor ama hiçbirinin önünde durmuyor. Hangisine gideceğimiz umurumda değil. Sadece istiyorum... yüzümü birinin boynuna sokmak, tüylerinin sakinleştirici kokusunu içime çekmek istiyorum. Ve onları eve götürmek.

Eve. Ne tuhaf bir söz. Ama gerçekten bunu kastediyorsa, bunu benim için gerçekten yapacaksa... o zaman belki Rykov Malikanesi'ni evim yapabilirim. Ne de olsa istendiğim tek yer orası.

Ahırın sahibi -kendisini Jack Mulligan olarak tanıtıyordu- önümüzde yürüyor ve Wolf'un bakmam için seçtiği atlarla ilgili sorularını yanıtlıyordu.

"Bay Kasparov'un tavsiye ettiği soylardan üç seçenek getirdim. Hepsi de yola uygun, sakın mizaçlı, hafif atlama deneyimi olan atlar," diyor Jack.

Az önce duyduklarımdan emin olamayarak yavaşlıyorum. Ama Wolf bana bilmiş bir bakış fırlatarak bunu doğruladı. Beni buraya bir hevesle getirmemişti. Sasha'yla konuşmuş. Ona ihtiyaçlarımı sormuş, böylece ne isteyeceğimi biliyormuş.

İkisinin benimle görüşmek için temasa geçtiği düşüncesi gözlerimi yaşırtıyor. Ahırlar perdeleniyor, bulanıklaşıyor. Sonra bir bakıyorum, kocam önümde durmuş, başparmaklarıyla ıslak yüzümü okşuyor.

"Neyin var Victoria?"

Geniş avuçlarının arasında başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Ben sadece... buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin. Ben..." Nefes alıyorum, havayı yavaşça dışarı veriyorum.

"Her şey yolunda mı?" Jack soruyor.

Wolf gözlerini benden hiç ayırmadan, "Bizsiz git. Biz seni buluruz." Sesi alçalıyor, sadece benim duymam için. "Konuş benimle."

Sertçe yutkunuyorum. "Her sabah uyandığımda göğşümde bir boşluk hissederdim. Ve beni her şeyle ne kadar oyalarsan oyala... geceleri... o his tekrar yalnız kalmamı beklerdi. Sonra..." Hıkırma hıçkırma ağlıyorum. "Beni parçala."

"Siktir," diye mırıldanıyor ve beni göğşüne çekiyor. Kollarımı gövdesine doluyor, ağlayan yüzümü gömleğine gömüyorum. O kadar güzel, o kadar tanıdık kokuyor ki, bu beni daha çok ağlatıyor. "ok üzėünüm, aşkım. Çok, çok üzėünüm" diye fısıldıyor, kalp atışları güçlü ve sabit.

Ritim beni topraklıyor, acımı boşaltıyor. Ve şimdi anlıyorum ki Wolfgang beni kendi dünyasına sürüklediğinden beri kalbimi mahvetmiş ve darmadağın etmiş olsa da, onu nasıl onaracağını bilen tek kişi de o. Geri dönmek için bir eve ihtiyacım yok.

Benim zaten bir evim var.

Ve o tam burada, önümdede.

WOLFGANG

Bahçede, boş bir koltuğun karşısında oturmuş Ivan'ın gelmesini bekliyorum. Geçtiğimiz hafta boyunca işler her zamanki gibi devam etti.

İrlanda bölgesi hala bizimle - henüz misilleme yapmadılar ve bir süre yapmalarını da beklemiyorum. Bir sonraki veliahtı haklı tahtına oturtmakta sorun yaşıyorlar. Görünüşe göre o istemiyor ve işin içinde bir kadın olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Yine de, Kiril evin etrafında kimseyi bulamadığını söylese de alarmdayız. Ama bu, olayı unutacağımız anlamına gelmiyor. Aslında, tam da bu yüzden Ivan'la buluşacağım - tabii zamanında gelirse.

Yine de umurumda değil. Bu şekilde biraz zaman kazanıyorum. Victoria'yı, ikimizi de ne kadar değiştirdiğini düşünmek için zaman.

Uzun, siyah yeleli, alaca-gri bir kısrak seçti; kendine güvenen bir attı ama mizacına uyacak kadar da ağırbaşlıydı. Sasha ve benim onun için seçtiklerimiz arasında Alaska en meraklı ve en duyarlı olanıydı. Ayrıca, karımla anında bir bağ kurmuş gibiydi.

O günden beri her gün izlemek için ahıra gidiyorum. Victoria'nın ata biniş şekli, sanki rüzgarla, güneş ışınlarıyla, uçuşan yapraklarla ve karahindiba tüyleriyle bir bütünmüş gibi, göğsümün büyümesine ve ağırmasına neden oluyor.

Birkaç ay önce onu aygırımın üzerinde gördüğüm anda onda çok daha fazlası olduğunu biliyordum, ama bu? Bunu hiç beklemiyordum. Onu hiç böyle görmemiştim. Ve bu bana hayat veren türden bir şey.

Ona katılmamı istedi ve ben de başka bir şey istemedim. Ama daha iyisini biliyorum. Lanet ışığa adım atmayı hak etmiyorum ve hak etsem bile nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Sol taraftaki bir yerden gelen yüksek sesli adımlar ve sesler beni düşüncelerimden koparıyor. Birkaç saniye içinde Ivan peşinde bir grup silahlı adamla ortaya çıktı. Ne oluyor lan?

Bana bağıırıyor, ben de "ateş etmek" ve "güney tarafı" kelimelerini uyduruyorum.

Tam olarak karımın şu an ata bindiği yerde.

O daha cümlesini bitirmeden ben ona doğru koşmaya başladım bile, kalbim boğazımda gümbür gümbür atıyordu. Çayıra. Ahıra. Şu anda benim için önemli olan her şeye.

Kanım damarlarımda kükrüyor, beni her zaman tanıdığım adama dönüştürüyor - karanlığı sınır tanımayan, sahip olduklarını korumak için sınır tanımayan adama.

Ev uzakta kayboluyor ve tarlaların açıldığını gördüğümde, bu düşünce zihnimde demirin demire sürtünmesi gibi öğütülüyor. *Gerekirse herkesi ve her şeyi tırpanlayacağım.* Onun için gölgelerde gizlenen canavarları asla bilemeyecek. Çünkü ona sahip olduğumu iddia edebilirim, ama gerçek şu ki... Ben de artık ona aidim.

VICTORIA

Elimi önüme uzatarak gün batımını parmaklarımın arasında yakalıyorum.

Turuncu bir ışıltıyla yıkanan tarla papatya ve sümbül kokuyor, etrafımdaki havaya karışıyor. Küçük, yatıştırıcı bir rüzgâr omuzlarımdaki ve Alaska'nın başındaki tüyleri fırçalıyor. Burnunu gökyüzüne doğru kaldırıyor, sıcak bedeninden yumuşak bir mırıltı yükseliyor. Buna bayılıyor. Ve Wolf onu bana aldığından beri, bu tür deneyimler aramızdaki bağa yardımcı oldu.

"Biliyorum," diyorum eyerimden. "Ben de mutluyum."

Göğsüm bu çayırarda her gün büyüyor, büyüyor ve beni yeniden bir bütün haline getiriyor. Kırık olduğunu bilmediğim parçalarımı onarıyorum - başlangıçta Wolf'un bana yaptıkları yüzünden değil, herkes benden hep aldığı, sevgimi asla kendilerinininkiyle doldurmadığı için. Şimdiye kadar hayatımda ne kadar boş yürüdüğümü hiç fark etmemiştim. Ta ki artık boş olmayana kadar.

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama burada hoşuma giden küçük bir rutin oluşturdum.

Günlerim özgürlüğün kokusuyla, kocamın bedenim üzerindeki hakimiyeti altında serbest kalmanın kokusuyla dolu. Ve her gece, ahırdan saçlarımda rüzgârla döndüğümde, ağrıyan kalçalarımın arasını yalıyor, beni övüyor ve beni sert horozuyla dolduruyor, beni uzatıyor.

Artık her sabah balkonda kahve içiyoruz ve bana hiç kimseye anlatmadığı şeyleri anlatıyor - yaptığı şeyleri, hayal ettiği şeyleri. Bunu ona henüz söylemedim ama sanırım... sanırım kocamı ve onun bizim için hazırladığı hayatı her geçen gün daha çok istiyorum.

Alaska'nın beni küçük çalılar ve kır çiçekleriyle dolu küçük bir vadiye götürmesine izin verdim. Gün bitiyor ve geri dönmemiz gerekiyor. Düşüncesi bile içimde bir heyecan uyandırıyor.

Wolfgang ile duş almak, beni eğerken gl kolları tarafından tutulmak ve...

Gürültülü bir patlama sessizliği bozar.

Alaska donakaldı, kulakları geri gitti.

Bir sonraki saniyede, arka ayaklarını şiddetli bir güçle iterek vücudunu - ve beni- havaya kaldırdı.

Keskin kişnemesiyle havayı yarıyor ve dizginleri tutmama rağmen savrulup yere yuvarlanıyorum. Alaska ayakta duruyor, gergin, homurdanıyor, çoktan kurtulurken göğsü kabarıyor.

"Sorun yok kızım. Sorun yok," diyorum kolumu iterken.

Yaralı değilim, sanmıyorum ama şu anda adrenalini de çalışıyor olabilirim.

Biri bana ateş etti. Bize ateş etti. Ve ıskaladılar, bu da demek oluyor ki... tekrar deneyecekler.

Ama Alaska eyere geri dönmem için çok korkmuş görünüyor. Rahatlamak için zamanım yok, uzuvlarımı itiyorum ve ayağa kalkıyorum, dizginleri sol elimle kavrarken onu yanıma çekiyorum, onu kurşunun yönünden koruyorum.

İki kere düşünmesine gerek yok; ben koşmaya başlar başlamaz o da koşmaya başlıyor. O daha hızlı ve ben bunu uzun zamandır yapmadım ama denemek zorundayım. Onun için.

Çünkü ona bir şey olursa, sadece kendimi asla affetmem, aynı zamanda...

"Victoria!" diye sesleniyor uzaktaki bir ses. Derin, çaresiz ve milyonda bir tanıyabileceğim bir ses. Gözlerimi kısıyorum

ve kocamın son sürat bana doğru koştuğunu görüyorum. Bana tekrar, tekrar ve tekrar sesleniyor ve bunu her yaptığında biraz daha yaklaştığımızı biliyorum.

Etrafımda bir yerde bir mermi daha uçuyor ve ben dehşet içinde dizlerimin üzerine çöküp çığlık atıyorum.

Alaska dizginleri öyle sert çekiyor ki avucumdan fırlıyorlar ve onu önümde koşarken görebiliyorum. Yaralı değil. Yaralı değil. Öyle olsaydı... o zaman koşuyor olmazdı. Koşmazdı.

Bir kez daha ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama daha fazla mermi uçuyor. Sanki yanımdan geçip gidiyorlar.

Çığlık atıyorum, çığlık atıyorum ve gözlerim kapalı kalıyorum ta ki...

Güçlü eller beni sarıyor, yakınımı çekiyor. "Hey. İyisin. Bana bak, aşkım," diyor Wolf, vücudu benimkine karşı katı. "Victoria."

Titreyen gözlerim aralanıyor ve kocamın yüzü beliriyor. Odaklanmış, neredeyse soğuk görünüyor, ellerinden yayılan sıcaklıkla tam bir tezat oluşturuyor. Bakışları herhangi bir çizik olup olmadığını kontrol etmek istercesine vücudumda geziniyor.

"A-Alaska. O kaçtı..."

"Ivan ve diğerleri arkamdaydı. Biri onu yakaladı, tatlım. Söz veriyorum."

Başımı salladım. "Bunu bilemezsin. Lütfen... O yaralanmış olabilir."

"Titriyorsun. Gel buraya. Seni tutmama izin ver."

İtiraz ediyorum ve sesim sakinleşip nefesim normal düzenine dönene kadar beni göğsüne bastırıyor. Güvendeyim. Onun kollarında olmak güvenlidir ve o buradaysa endişelenecek bir şeyim yok demektir. Bu kadarını biliyorum.

Etrafımızda birçok ayak sesi duyuluyor. "Kaçtı mı?"

Ivan nefesini tutarken soruyor.

Wolf'un sesi göğsünden kulağıma doğru yankılanıyor. "Birini öldürdüm. Kaç kişi olduklarını bilmiyorum."

"Kim olduğunu bulacağız."

"At mı?" Wolf soruyor ve kalbim küt küt atıyor.

"Evet. Birisi onu ahıra geri götürüyor. Yaralanmamış."

Vücuduna yaslanıyorum, içimi bir rahatlama kaplıyor. Ayak sesleri yanımdan geçip uzaklaşıyor.

Gücümün yerine geldiğini hissettiğimde geri çekiliyorum. "Ata biniyordum ve sonra... bir kurşun vardı ve..." Kalbim tekrar hızlanırken kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Wolf, sorun ne?"

"I..." Nefes veriyor, gözlerini tekrar açmadan önce bir saniyeliğine kapatıyor.

Bir avucumu kalbine bastırıyorum, dudaklarından ne duymak istediğimi biliyorum, ona söylememiş olsam bile söylemesi için onu cesaretlendiriyorum. Belki o aynı şeyi hissetmiyordur. Belki de kendimi kandırıyorumdur.

Ya da belki bunların hepsi gerçektir.

"Ödümü kopardın." İç çekiyor. "Bunu bir daha asla yapma."

Hafifçe gülümsüyorum. Az önce hayatımı kurtardı. Bu beni önemsediğine dair yeterli bir kanıt olmalı. Ama o zaman neden hecelemesine ihtiyacım var?

VICTORIA

Alaska ahırında sessizlik içinde timothy, orchard ve teff karışımını yiyor. Wolf'un siyah aygırı da artık burada - onu **b a b a m d a n** geri aldığını söyledi - ona binemediğim zamanlardaki anılarımı canlandırıyor. Her iki at da birbirlerinin arkadaşlığından hoşlandıkları için rahatsız görünmüyorlar. Sanırım dünkü olaylardan dolayı hala sarsılmış olan tek kişi benim.

Kocam gece geç saatte yatağına döndü ama sadece beni kontrol etmek için. Hiç uyumadı ve hemen çıktı. Aslında, bugün onu hiç görmedim bile. Nereye kaybolduğunu bilmiyorum ama her şeyin vurulma olayıyla ilgili olduğunu varsayıyorum.

Kimdi o? Ve arazideki herkesi mi öldürmeye çalışıyorlardı, yoksa sadece beni mi?

Sezar salatamı çatalla karıştırıyorum, iştahım yok, sonra küçük bir parça tavuk çiğniyorum, kendimi sarmaldan kurtarmaya çalışıyorum.

Bir daha at binmeye gitmedim. İstemediğim için değil, Alaska henüz hazır olmayabilir diye. Onu gereksiz yere zorlamak istemiyorum, bu yüzden şimdilik onu biraz rahat bırakmayı tercih ediyorum. Ayrıca, arazinin güvenli olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Wolf geri döndüğünde ona sorarım.

Çizmelerin altında çıtırdayan çakıllar dikkatimi çekiyor.

"O iyi mi?" Ekaterina bana doğru ilerleyerek soruyor.

Boğazımı temizliyorum, yüzümü ona dönmek için vücudumu döndürüyorum. "İyi görünüyor. Ben sadece... bilmiyorum."

"Eğer yaralanmadıysa, iyi olacaktır. Atlar bazen onlara verdiğimiz değerden çok daha dayanıklıdır."

İç çekiyorum, kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Evet."

Duvara yaslanırken eli kolumu okşuyor, dudakları sanki özür dilermiş gibi ince bir çizgi oluşturuyor. Ağzımın kenarlarının yukarı doğru seğirmesine izin veriyorum ve gerçek bir gülümseme oluşturuyorum. O ve ben çok fazla konuşmadık ama her konuştuğumuzda nazik ve destekleyici olmaktan başka bir şey yapmadı.

"Sanırım sana bir özür

borçluyum." Kaşları kalktı. "Ben

mi? Ne için?"

"Seni yanlış değerlendirmişim. Buraya geldiğimde etrafımın canavarlarla çevrili olacağını düşünmüştüm. Buradaki herkesin beni yakalamaya çalıştığını düşündüm. Yanılmışım. Bana karşı çok naziktiniz ve ben de size teşekkür etmek istedim."

Havada kayıtsız bir el sallıyor. "Canavar olduğumuzu düşündüğün için seni bir saniye bile suçlamıyorum. Çünkü bunu kabul etmeye hazır olmayabilirsin ama biz iyi insanlar değiliz Victoria. Dürüst olmak gerekirse, bence çok ileri gitmiş olabiliriz ve bu yüzden bunu kabul ettik."

"Kötü insanlar yabancılara karşı nazik değildir."

Gülüyor, başını sallıyor. "Sanırım değilim."

Birkaç dakikayı sessizlik içinde geçiriyoruz, aramızda sadece atların yumuşak kişnemeleri var. Bir parça tavuk daha alıp ağzıma atıyorum, iştahım biraz yerine geliyor.

"Sana bir soru sorabilir miyim Victoria?"

Yutkunup tekrar ona bakıyorum. "Evet. Elbette." "Onu

affetme gücünü kendinde nasıl buldun?"

Çatalı salata kâsesine koyup cevabı düşünüyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse? Bilmiyorum. Beni onunla evlenmeye zorladığında hayatımı mahvettiğini düşünmüştüm ama gerçek şu ki... hayatımı daha iyi hale getirdi. Her şeye rağmen.

"Kolaylaştırdı," diyorum ona. "Ve sanırım... Ona aşık olmuş olabilirim."

Gözlerini kırıştırdı. "Aşık mı oldun? Bu... beklenmedik bir şey."

"Farklılıklarınız olduğunu biliyorum ama o kötü bir adam değil, anlıyor musun?"

"Öyle değil mi?"

Tepkisi karşısında şaşırarak kaşlarımı çattım.

"Yani... annene ve kız kardeşine yaptıklarından sonra..." Nefes alıyor. "Ondan nefret ettiğini sanırdım. Ama ondan sonra onu affettiysen, demek istediğim, sen gerçekten bizden daha iyisin, Victoria."

"Annem ve kız kardeşim mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyor musun?"

Kalp atışlarım hızlandı. Wolf ona güvenmemi söyledi ve

ben de güvendim. "Ne demek istediğinden emin

değilim."

"Victoria," diyor, dudakları yine o sempatik gülümsemeye dönüşüyor. Sempatik ya da... acınası. Şu anda aradaki farkı anlayamıyorum.

"Karaborsada en yüksek teklifi verene satıldılar. Gittiler."

Midemde patlayan bir sinir dalgası nefes alış verişimi alt üst ediyor. Geri adım atıyorum, baş dönmesi düşüncelerimi bulandırıyor.

"Ne?" Başıımı sallayarak sustum. "Hayır. Bu doğru olamaz. Wolf ve ben..."

"Sevgilim, lütfen bana onun maskaralıklarına kandığını söyleme. Seninle evlenmesinin intikam planının sonu olmayacağını biliyor olmalıydın, değil mi? Aman Tanrım..." Bir Şey kafasına dank ederken kaşlarını çatıyor, sesinden endişe yayılıyor. "Beni dinle Victoria. Sen yanlış bir Şey yapmadın. Bu onun yaptığı bir Şey. Bunun için kendini suçlayamazsın. Bana bak."

Bana dokunmaya çalışıyor ama ben geri çekiliyorum.

Ona neden inanayım ki? Yanılıyor olmalı. Wolf ve ben sadece dalga gemiyorduk. O beni kurtardı. Bana Alaska'yı satın aldı. Sasha'yı bana getirdi.

Ona gvenebileceğimi söyledi. Neden yalan söylesin ki?

Elbette, yaptığımız o kısa konuşmadan sonra bana hiçbir ayrıntı vermedi, ama...

Nabzım daha güçlü atıyor.

Ya... ya bunu sadece ileride soru sormayayım diye söylediyse?

Hayır. Ekaterina yanılıyor. Yanılıyor ve aksini düşünmeme izin veremem.

"Bunun ne olduğunu biliyorum. Wolf bana Mikhail ve hırsları hakkında her Şeyi anlattı." Başıımı salladım. "Sen sadece oğluna yardım etmeye çalışıyorsun."

kocamın tacını giymek. Bana iyi davranmış olabilirsin ama onun hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Sana doğruyu söyleyerek bunu nasıl yapmış olabilirim ki? Eğer durum böyle olsaydı, ikinizin aşık olduğu düşüncesiyle çok mutlu olurdum. Çünkü bu Wolfgang'ın..."

Zihnim, isteğim dışında bir cevap buluyor. "Dikkati dağınık. Oyunun dışında."

Başını salladı. "Bana inanmak zorunda değilsin. Ama gidip ona sorarsan, bunu inkâr edecektir."

"Peki az önce üzerime attığın bu bombayı tam olarak nasıl karşılaştırmamı öneriyorsun?"

Telefonunu çıkarıp bana doğru uzattı. "Nasıl olduğunu biliyorsun."

Kimi aramam gerektiğini çok iyi bildiğim için nesneye bakıyorum. Sasha'ya bu dünyadaki herkesten daha çok güvendiğimi bilmesi bana tuhaf geliyor. Ama yine de haklı. Bana söylediklerini doğrulayabilecek biri varsa, o da odur. Telefonu elinden kapıp uzaklaşmak için harekete geçiyorum.

Ama bir sonraki sözleri beni yolumda durdurdu.

"Ailene yardım etmek istiyorsan, Victoria, Wolfgang'ın taç *giyemeyeceğini* anla. O yüzden neyin peşinde olduğunu öğrenin ve ailenizin geri dönmesini bizzat sağlayacağım - çünkü kız kardeşiniz ve anneniz bu adamın dünyasında masumlar, tıpkı sizin ve benim gibi."

WOLFGANG

Bileğimi hafifçe oynatarak çakımın bıçağını kendi eksenini etrafında sallamaya başladım. Çevir. Salla. Çevir. Salla. Ivan ve Kiril ile arabada otururken hareketi tekrar tekrar yapıyorum.

Dünkü hırsızlık olayından sonra, arazideki kuvvetlerimizi üç katına çıkardım. Ancak o zaman bu işi çözmek için şehre inerken Victoria'yı evde bırakma konusunda kendimi yeterince iyi hissettim.

Bagajda, Arnavutlara teslim etmek üzere olduğumuz birden fazla çantaya güzelce ve sıkıca sarılmış bir ceset var.

Dün öldürdüğüm adamın onlarla birlikte olduğu ortaya çıktı. Soru şu: Neden böyle aptalca bir şeye kalkışsınlar ki? Sadece sayıca az değiller, aynı zamanda kaynakları da bizimkiler kadar bol değil. Bizimle herhangi bir savaş daha başlamadan biterdi.

"Sence sonuçta İtalyanlara mı gittiler?" Ivan bir virajda direksiyonu kırarak sordu.

"Pek olası değil. Don sağlam bir planları olduğunu bilmeden onlara gün yüzü göstermez. Romanovların başına gelenlerden sonra bunu tekrar riske atmazlar."

Kiril arka koltukta ayaklarını sürüyerek oturuyor. "Belki de adam yalnız çalışıyordu."

Tek başına, hayır. Ama önemsiz biri için belki.

İlk aklıma gelen, belki de Victoria'nın babasının bir kez olsun karşı koyduğuydu. Ne de olsa tüm ailesini elinden almıştım. Ve o gururlu bir adam - onu öldürse bile son bir vuruş yapmadan gitmezdi.

Ivan'a "Burası iyi," dedim.

Arabayı, bir süre önce İrlanda topraklarını ele geçirmeden önce tanıştığım Arnavut lider Enver Morina'ya ait eski bir barın arkasında durduruyor. Arabadan indik ve bagajı açtım, ölümün pis kokusu yüzüme çarptı. Lanet olası bir Salı günü daha.

Ivan ve Kiril çantalarından bazılarını çıkarıyor, ben de kafanın olduğu çantayı alıp içeri giriyorum.

Cızırtılı radyo melodileri alkolle dolu havayı dolduruyor. Bar bu saatte neredeyse boş, sadece tek bir barmen var. Elindeki bezle bira bardağını siliyor ve beni görünce duraksıyor. Gözleri elimde asılı duran nesneye kayıyor ve tekrar yukarı baktığında ben ona doğru yürümeye başlamış oluyorum.

"Buraya böbürlenmeye mi geldin?" diye soruyor, artık ilgisiz görünüyor.

Çantayı bir gümbürtüyle tezgâhın üzerine fırlatıyorum. "Buraya seni uyarmaya geldim. Uyarmam gerektiğini düşünmedim."

"Hiçbir şey için gelmedin. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Bir hata olmalı."

Gözlerimi kısıyorum. Mafya için çalışan barmenler her şeyi ve herkesi bilir; bu işlerinin yazılı olmayan bir parçasıdır. O yüzden söyledikleri çok anlamsız, çünkü çantadaki adam kesinlikle Arnavut.

Kafasını nesneye doğru sallıyor. "Kimdi o?"

"Neden bir bakmıyorsun? Eminim onu tanıyacaksın."

Barmen gözlerimin içine bakıyor ve bana doğru eğilirken iki elini de tezgâhın üzerine koyuyor.

"Ben hiçbir şey yapmıyorum. Sana söyledim, her ne olduğunu düşünüyorsan, biz değildik."

Eğilerek onu yansıtıyorum. "O zaman belki de yeteneğini kaybediyorsundur *Agron*. Belki de bir sonraki vardiya başlamadan ve bar kalabalıklaşmadan önce seni burada dışarı çıkarırsam Enver'e bir iyilik yapmış olurum."

Tezgâhı itip lanet olası çantayı çözerken çenesi sıkılır, kasları gerilir. Neredeyse anında dudaklarından bir küfür dökülür.

"Bu..." Meraklı gözler etkileşimimize takılmadan önce onu tezgâhın altına çekiyor. "Zemer yalnız çalışıyordu. Bay Morina onu on ay önce kovdu. Size söz veriyorum, ayıyı dürtmeye çalışmıyoruz. Biz yapmadık."

"Tek başına," diye yankıladım, düşüncelere dalarak. "Peki neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Sana söyledim, kovulmuştu - şanslıyız ki o zaman onu öldürmedik. Yalnızdı, paraya ihtiyacı vardı. Seni dışarı çıkarması için ona para ödeyecek kadar çaresiz biri varsa, neden teklifi kabul etmedi?"

"Bu doğru olsa iyi olur Agron. Çünkü yalan söylediğini öğrenirsem, seni lanet bir hamamböceği gibi avlarım ve kendini bir çuvalın içinde bulursun." Arkamı dönüp kapıya doğru yürümeye başladım, sonra durdum. "Ve sakın hata yapma, bana borçlusun. Enver Morina'ya alt kattaki özel localarınızda bekleyen bu cesedin geri kalanını gösterdiğinizde bunu bildiğinden emin olun."

Sanki bir işaretmiş gibi, Ivan ve Kiril merdivenin tepesinde belirdi ve hepimiz ön kapıdan dışarı çıktık.

Gündüz içenler.

Geç oldu ve 48 saate yakın uyanık kaldıktan ve cevaplar aradıktan sonra oldukça bitkinim.

Babam dün olanları sorduğunda, tam olarak doğru olmasa da halledildiğini söyledim. Tetikçi öldü, evet, ama hala birlikte çalıştığı diğer pisliği bulmam gerekiyor. Yarın. Şu anda tek hissettiğim karımın yanına uzanmak, onun o güzel amcığına gömülmek ve kollarımda onunla uykuya dalmak.

Dürüst olmak gerekirse, bütün bunlar daha kötü bir zamanda olamazdı.

Victoria sonunda burada, evimizde huzur buluyordu. Ve taht neredeyse engelsiz bir şekilde güvence altına alınmıştı. Şimdi, eğer saldırı duyulacak olursa -ki çoktan duyulduğunu sanıyorum- İrlandalılar misilleme yapabilir. Gerekirse ben de böyle bir fırsatı değerlendiririm. Düşmanınıza saldırmak için zaten saldırıya uğradıkları zamandan daha iyi bir zaman olabilir mi?

Sonunda rahatlayabilmek için tahtımı kolayca ele geçirme şansım da gitti.

Ama ne olursa olsun bu işi halledeceğim. Bitirdiğimde de Victoria'yı balayımıza götüreceğim, ki hiç gidemedik. Düğünümüzün koşullarını göz önüne alırsak buna ihtiyacımız yoktu. Şimdi işler değişti.

Onu o kadar çok istiyorum ki, yeterince içene kadar ikimizi bir odaya kilitlemem gerektiğini biliyorum. Bu düşünceye gülümsüyorum.

yatak odamızda, asla doyamayacağımı bilerek. Bu noktada, onu her zaman arzuluyorum, doyumsuzum.

Kapıyı aralıyorum ve içerisi karanlık.

Pencereler açık, perdeler gecenin hafif rüzgârına karşı dalgalanıyor. Karım yatağımızda, yorganın altına girmiş, yan yatmış uyuyor.

Onu sağ salım görünce göğsüm sıkışıyor. Bacaklarını aralamak ve onu yalamak istiyorum ama bunun yerine banyoya giriyorum. Onun narin tenine dokunmadan önce duş almam gerekiyor. Benimki hâlâ ölümün izleriyle lekeli.

İşim bittiğinde yatak odasına geri dönüyorum ve bir çift boxer külot giyiyorum. O da aynı pozisyonda, bu da onu uyandırmadığımın bir işareti.

Yanına uzanıp onu göğsüme çekiyorum. Saçları zambak gibi kokuyor ve yüzümü saçlarına gömüp inliyorum. Çok sıcak, çok yumuşak. Yani benim.

Omuzlarım nihayet gevşiyor ve tekrar onun büyüüne kapıldığımda zihnim boşalıyor. Ve annem öldüğünden beri bu evde hiç bu kadar huzurlu hissetmediğimi fark ediyorum.

"Seni çok severdi," diye mırıldanıyorum Victoria'nın göğsünü arkadan kavrayarak.

Başparmağımı sivri meme ucunun üzerinde gezdiriyorum, sertleştiğini hissediyorum. Tanrım, onu ters çevirip ağzıma almak istiyorum. Isırmak. Yala onu. Onu bininci kez sahiplenmek. Sert sikimi kıcına bastırıyorum, ihtiyaç beni alt ederken inliyorum.

Kıpırdanıyor ve konuştuğunda olduğum yerde

duruyorum. "Havamda değilim, Wolfgang."

Sesi alçak ama kararlı ve uykudan yeni uyanmış birine benzemiyor. Başından beri uyanıktı.

"Ben yokken bir şey mi oldu?"

Olmadı - adamlarım bana söylerdi - ama belki biri onunla konuştu ve onu üzdü. Onu burada tek başına bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama böylesi onun için daha güvenli.

"Hayır. Sadece uyumak istiyorum."

"O zaman neden uyumuyordun?"

"Uyuyordum. Beni uyandırdın."

"Hayır, uyandırmadın. Bana bak," diyorum, yüzünü görebilmek için onu ters çevirerek.

Ağlıyordu. Ve üzgün görüldüğünden daha çok kızgın görünüyor. Parmaklarımla çenesini sıkıyorum ve yüzünü yukarı kaldırmaya zorluyorum. "Bana seni kimin bu kadar üzdüğünü söyle aşkım, hemen şimdi onları öldürmeye gidiyorum."

Gözlerini kırıştırıyor, gözleri nihayet benimkilerle buluşmadan önce yanağına yeni bir gözyaşı bulaşıyor.

VICTORIA

Bedenim tarif edilemez bir öfkeyle titriyor.

Bana sarılıyor ama içimde kopan fırtınayı dindirmek için hiçbir şey yapmıyor. Onu kışkırtıyor. Onu yüzeye çıkarıyor, ikimizi de boğmakla tehdit ediyor.

Sasha bana gerçeği söyledi. Bu sabah Ekaterina'nın telefonundan onu aradım. Ve en büyük korkumu doğruladı - annem... kız kardeşim... gittiler... bir eşya gibi köleliğe satıldılar... kullanılacaklar ve kırıldıklarında atılacaklar.

Babamın evinin güvenlik kameralarından bir video bile gönderdi. Çırpınışlarını, merhamet için yalvarışlarını gördüm. Anya'nın yanaklarındaki gözyaşlarını ve annemin ağzından çıkan çığlıkları gördüm.

Wolfgang ve adamlarının onları arabalara tıktığı düşüncesi kalbimi parçalıyor, midem çalkalanırken tahribata yol açıyor. Beni akıl sağlığımın sınırına getiriyor.

Nasıl bu kadar alçakça bir şey yapabilir?

Alemont Şehri'ndeki herkes onlara ne olduğunu biliyordu. Aptalca bir şekilde kendimi Wolfgang Rykov'un kalbime layık bir adam olduğuna ikna ederken bunu yapmayan tek kişi bendim. Değmezmiş. Hiç olmadı, bir saniye bile. O bir canavar.

Tam bir aptalım.

Boğazım söylenmemiş sözlerin acısıyla zonkluyor. Yüzüne haykırmak istediğim ama yapamadığım onca şeyin acısıyla. Henüz değil.

Elimde kalan son akıl sağlığım beni ayakta tutmalı ki bu fırtınaya kibarca göğüs gerebileyim. Annemi ve kız kardeşimi ülkeden çıkaracağım. Ve bu şeytani aileden sonsuza dek kaçmak. Soğuk, hesaplı gözleriyle bana bakan bu canavardan. Bir aptal gibi aşık olduğum gözlerden.

"Victoria," diyor ve adımın dilinden dökölüşü kalbimden bir parça daha koparıyor. Şefkatli, sevecen, neredeyse içten geliyor. Eğer gerçeği bilmeseydim, ona tekrar inanırdım. Ve yine. Ve yine. Kendimi bininci kez ona teslim ederdim.

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı dökölüyor, yastığı ve çenemde tuttuğı eli ıslatıyor.

Ona yalan söylerken kelimeler dudaklarımda titriyor, içimi görmemesini umuyorum.

"Beni burada yalnız bıraktın. Saldırı yüzünden ne kadar sarsıldığımı biliyordun ama yine de gittin. Şimdi de hiçbir şey olmamış gibi buraya gelip beni becermek istiyorsun. Kendi zevkini kovalamak için."

Gözlerini kırptırdı, şaşırdı. Yorgun görünüyor ve böyle bir gecede ona ihtiyacı olan her şeyi verirdim... çünkü onu seviyorum. Onu seviyorum ve bu daha zor olamazdı. Beni tekrar bir araya getiren adam o olabilirdi ama şimdi beni hiç kimsenin kıramadığı kadar sert kırıyor.

Bana soğuk davranmasını, meşgul olduğunu söylemesini bekliyorum ama dudaklarında bir gülümseme belirttiğinde gözleri ısınıyor. Kalbim küt küt atıyor. Ama artık yalanlarına inanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Senden uzak kaldığım her lanet saniyeden nefret ediyorum," diye fısıldıyor, titreyen dudaklarına bir öpücük konduruyor.

Yumuşak, şefkatli ve zihnim daha fazlası için geriye yaslanma dürtüsüne direnirken miyavlıyorum.

"Ama seni bugün burada bırakmak zorundaydım, böylece dün bize ateş eden herifin cesedini parçalarken güvende olacaktın aşkım. Evet," diyor kaşlarını çatıldığını görünce, "İşte bu yüzden seni yanımda götüremedim. Seni kendi dünyama sürüklemiş olabilirim ama bu seni o dünyanın dehşetini görmekten korumayacağım anlamına gelmez. Senin işin mutlu olmak ve sevilme." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor, sıcak teni benimkine değiyor, içimde bir elektrik cızırtısı dolaşılıyor. "Benim işim de tam olarak bunu yapabilmen için sana güvenli bir alan yaratmak."

Bunu söylerken göz kapakları ağırlaşıyor ve göğsünden uzun, derin bir iç çekiş çıkıyor. Bunu yapmak bana acı veriyor ama çenemi onun dokunuşundan uzaklaştırıyorum. Yastığımın kenarına çekilerek tavana, karanlıkta salınan gölgelere bakıyorum.

"Sorun yok aşkım," diye mırıldanıyor, sesi bir fısıltıdan daha yumuşak. "Sen benim iyi kızımsın. Seninle ilgileneceğim..."

Hüzün her nefes alışımında bedenime girip çıkıyor. Göz kapaklarımı sıkarak kapatıyor, kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. Anya ve anneme ne olduğunu ona sormalıyım. Ama Sasha bunu zaten onaylamadı mı? Başka ne tür bir onay arıyorum? Neden sadece yapılması gerekeni yapamıyorum?

Çünkü onu seviyorsun. Çünkü hâlâ onun düşündüğün gibi bir canavar olmadığı umuduna tutunuyorsun.

Tüm bunları düşünüyorum, kararsızlığımınla sarsılıyorum.

"Yarın da burada olacak mısın?" Kalbimin çatlakları arasından sızan bir parça suçluluk duygusuyla soruyorum çünkü şu anda ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Merak ediyorum. Ekaterina'ya yardım için gitmeye karar verirsem kullanabileceğim bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum.

Hepsi *onun* suçu.

"Bugün babama yalan söylemek zorunda kaldım. Ona sorunu hallettiğimi söyledim ama bunu sadece kısmen yaptım. Sadece eve, sana gelmek istedim. Yorgunum aşkım ve şu anda beni uyutabilecek tek kişi sensin."

Uzaklara, sonra tekrar bana bakıyor, onunla tanıştığımdan beri ilk kez savunmasız görünüyor. Sanki bana söyledikleriyle kendini bana teslim ediyor.

"Anlamak zorundasınız. Yanlış bir hareket yaparsam, uğruna çalıştığım her şeyi kaybederim. Hepsi bir kez hata yapmamı bekliyor." İç çekiyor,

Taşıdığı tüm stres ve sorumluluğun ağırlığı altında omuzları çökmüş. Gözlerim yumuşuyor ama kalbimi kilitli tutuyorum. "Bunun senin için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum ve sana yaptığım onca şeyden sonra seni suçlamıyorum ama bunu yaparsam... belki ailem sonunda beni kabul eder."

Ve işte orada. Yine o suçluluk duygusu.

Büyüyor, büyüyor, ciğerlerim hava için yalvarana kadar bir yılan gibi etrafımda dönüyor.

Eğer ailem hakkında bana gerçekten yalan söylüyorsa -ki söylüyor- şimdi *nasıl* bu kadar samimi olabilir?

Sonraki birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yattık. Ne yapacağımı bilemiyorum. Gerçeği bildiğimi ona söyleyerek ailemi bu karmaşadan kurtarmak için tek şansımı mahvetmek istemiyorum. Ama aynı zamanda, o... Wolf. O benim kocam.

Belki de ona son bir şans verdiğim için gerçekten aptalım, ama kalbim bana yalvarıyor. Başka bir seçeneğim varmış gibi hissetmiyorum.

"Bana gerçeği söylemeni istiyorum," diye fısıldıyorum, hâlâ tavana bakarak. Yavaşça nefes vermeden önce derin bir nefes alıyorum. "Yaptığını söyledikleri şeyi yaptın mı...? Kız kardeşimi ve annemi onları isteyen kişiye sattın mı?"

Dehşet içinde cevabı bekliyorum, bedenim olduğu yerde kilitlenmiş, gerçeğin ortaya çıkmasını bekliyor. İma ettiğim saçmalığa gülmesini istiyorum. Her şey bunun gerçekten doğru olmasından daha iyi olurdu.

"Ne?" diye soruyor. Ona döndüğümde gözleri kısılmıştı. Sanki şaşırmış gibi.

"Beni duydun."

"Victoria..." İç geçiriyor. "Restoranda sana ne demiştin?"

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Sana güvenmek için."

"Ve bu geceye kadar bununla ilgili bir sorunun yok gibiydi." Ayağa kalktı, sırtı bana dönük bir şekilde yatağa oturdu.

"Seni gördüm." Yutkunuyorum. "Bana videolar gönderildi. İnsanlar bana Anya'ya ve anneme ne yaptığını anlattı. Her şeyi gördüm, bu yüzden şu anda sana çok fazla güvenemeyeceğim için beni affet."

"Beni gördün..." diye yineliyor. "Peki o videolarda tam olarak ne yapıyordum?"

Hiç tereddüt etmiyorum. "Adamların onları zorla arabalara bindiriyordu. Üzerlerinde gecelikten başka bir şey yokken yataklarından çıkarıyorlardı. Ve sen de oradaydın, yanlarında yürüyüp emirler veriyordun. Dediğim gibi, her şeyi gördüm."

"Tabii ki gördün." Alay ediyor. "Sana kim gösterdi? Onları izlemeni kim *söyledi*? Hayır, aslında bana söyleme. Fark etmez bile."

"Haklısın, öyle değil. Ama bu konuda söyleyeceğin tek şey bu mu?" Başımı salladım. Bunu o yaptı. Ve kendini savunmaya bile çalışmıyor. Yoksa neden konuyu saptırsın ki?

"Ölmemizi isteyen adamı bulmak için elimden gelen her şeyi yaptıktan sonra eve geliyorum ve sen buna üzölmüş gibi davranıyorsun, oysa gerçekte kime güveneceğine çoktan karar vermiştin. Ve bu ben değildim. Hem de hiç."

Ayağa kalktım. "Hayır, değildi, çünkü dediğim gibi, kanıtım var. Ama senin yok! Peki neye inanmam gerekiyor Wolfgang? Kendi gözlerime inanmamamı mı istiyorsunuz?"

"Nasıl olur da..." Gülüyor ve bu tüyler ürpertici. Bu gülüşün eğlenceli hiçbir yanı yok. "Bunu bana nasıl sorarsın? Hay sikeyim. Biliyor musun Victoria, belki de evde kimsenin seni istememesinin sebebi

Çünkü aslında kimin senin tarafında olduğunu anlamaktan acizsin."

Nefesim bir anda ciğerlerimi terk ediyor.

"Ne? Bunu bana nasıl ylerdin...?" İçimden bir hüzün dalgası geçiyor ve omuzlarımı kertiyor. İstenmemenin nasıl bir his olduğunu anlayan biri varsa, o da odur. O yüzden bunu bana karşı kullanması.

Wolfgang ayağa kalkıyor ve artık etrafımda olmak istemediği çok açık. Gidiyor. Ve ben şu anda onun gözleri önünde kendimden bir parça kaybediyorum.

"Elbette. Git. Kaç," diyorum, gözyaşlarım boğazımda düğümleniyor. "Bir kez daha yalanlarına kanmamakta haklı olduğumu gösteriyorsun."

Başını bana çeviriyor, gözleri gök gürültüsü gibi. Nefesimi tutuyorum, başka bir yere bakamıyorum.

"Neye inanmak istiyorsan ona inanacaksın, aşkım. Ve ne istersen onu yapacaksın. Belki de siz Romanovlar hepiniz aynısınızdır."

"*Belki*," diye sızlanıyorum, yatağın üzerinde sürünerek onun yanına yaklaşıyorum. "Bir kez olsun bana karşı dürüst olsaydın başkalarının söylediklerine inanmak zorunda kalmazdım!"

Tamamen döndü ama durdu. Sanki bu durumla nasıl başa çıkacağını düşünüyormuş gibi.

"Cidden gördüklerinin hiçbirinin olmadığını söylesem bana inanacağını mı söylüyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Sasha bana her zaman kendi gözlerime inanmamı öğretti. Özellikle de bizimki gibi her şeyin çok önemli olduğu acımasız bir dünyada. Ve gerçek şu ki...

kanıt tartışılmazdır. Wolfgang bana aksini özellikle göstermediği sürece. Ama şu anda kendini savunuyor gibi görünmüyor.

Söyleyecek bir şey bulduğumda kapıdan çıkıp gitti.

Hiç bilmediğim bir acı göğsümü ve boğazımı ele geçiriyor. Omuzlarım hıçkırıklarla titriyor ve aylardır ilk kez kendimi yine yalnız hissediyorum. Sanki başladığımız yere geri dönmüşüz gibi.

VICTORIA

Sabahın köründe, Alaska'nın beni sakinleştirebileceğini umarak ahıra doğru yürüyorum. Bütün gece uyumadım ve başka ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilmiyorum.

Anya ve annem konusunda ne yapacağıma hâlâ karar veremedim.

Endişem dalga dalga geri geliyor. Burada oturup hiçbir şey yapmadan duramam. Onları geri getirmeye çalışmadığım her an, acı içinde geçirdikleri bir an demek. Bana ulaşmak için parmaklarını bile kıpırdatmamış olsalar da bunun bir önemi yok. Onlar hala benim ailem, beni iyi ya da kötü yetiştiren insanlar ve anlaşıldığı üzere başka bir ailem yok.

Ahırda olduğum süre boyunca huzursuzdum. Alaska'ya veda edip içeri girmem uzun sürmüyor, buzlu çay kokusu burun deliklerime çarpıyor.

Yüksek sesli, cıvı cıvı bir kahkaha havayı deliyor, ardından benzerleri geliyor. Yemek odasına girdiğimde Ekaterina diğer iki kadınla birlikte masada oturuyordu.

"Mmm," diyor çayından bir yudum alarak. "Victoria. İşte buradasın, sevgilim."

Masaya yaklaşıyorum, diğer kadınların bakışlarını üzerimde hissediyorum.

"Seninle konuşmam gerek."

Şaşkınlıkla elindeki çayı bırakıp başını sallıyor, neşeli ifadesi kayboluyor.

"İzninizle hanımlar. İlgilenmem gereken bir şey var. Gelecek hafta aynı saatte?"

Diğerlerinin bunu onaylamasını beklemiyor. Ayağa kalktı ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni onlardan uzaklaşıp ileriye doğru yürümeye davet etti.

"Kocamın ofisine gidelim. O yokken orada konuşabiliriz."

Beni kendisiyle birlikte Yuri Rykov'un ofisine sürüklerken endişem yeniden artıyor. Onun evinde olmak zorunda olmam yeterince kötü. Ama onun kişisel alanında? Odanın her tarafına dağılmış eşyalarını görünce içimi bir ürperti kaplıyor -kitaplar, gözlükler. Onun ve oğullarının resimleri. Wolfgang'ın.

Suçluluk duygusu beni sıkı bir kefen gibi sarıyor. Muhtemelen burada üvey annesiyle olmamalıydım. Eğer beni biraz olsun önemsiyorsa, ona sırrımı açtığımı bilmek onu incitecektir. Yine de umurunda olmadığından eminim. Dün gece bana söylediklerinden sonra. Ayrıca, başka ne yapabilirim ki? Eninde sonunda tahtına kavuşacak. Ama Anya ve annem... Eğer şimdi harekete geçmezsem bir gün daha yaşayamayabilirler.

"İşte geldik," diyor Ekaterina, kapıyı arkamdan kapatırken. "Sakin bana söyleme. Wolfgang'a bildiklerini anlattın ve o da çıldırdı mı?" Masaya doğru yürüyor ve kalçalarını masanın kenarına yaslayıp, yontulmuş kaşlarının altından beni izliyor.

Bir an için gözlerimi kapatıp keskin bir nefes alıyorum. "Kavga ettik. Bazı şeyler söyledi..."

"Tabii ki yaptı. "Bak. Sana karşı tamamen kötü davranmadığını biliyorum ama kabul etmelisin ki bu durumu ele alış şekli pek de doğru değildi."

Hayır, doğru değildi.

"Tahminimce sana karşı herhangi bir duygu geliştirmeden önce anneni ve kız kardeşini aldı. Ve şimdi gerçeği bildiğiniz için üzgün, çünkü onları geri getiremeyeceğini biliyor. Bu yüzden..." Omuz silkiyor. "Çıldırdı. Sanki her şey senin suçunmuş gibi davrandı. Bana yanıldığımı söyle."

Sanki odada bizimle birlikteymiş gibi. Belki de onu düşündüğümünden daha iyi tanıyordur.

Bu da muhtemelen haklı olduğu anlamına gelir... her konuda.

"Bu hiç mantıklı değil." İç çekiyorum, nefesim önümde titriyor. "Beni korumak için o kadar çok şey yaptı ki..."

"Sen onun için önemlisin. Bu çok açık. Ama anlamalısın ki, bunu sadece tahtını güvence altına almak için yapıyor. Böylece Nikolai Romanov'un kızının kendi fahişesi olduğunu tüm dünyaya gösterebilecek."

Son kelimedede irkildim. Bana hiç böyle dememişti. Bana hiç böyle hissettirmemişti. Bende derin bir sorun olmalı çünkü dünyaya göstermeye çalıştığı şey ne olursa olsun, onun olmanın her saniyesinden zevk alıyordum.

Yine de, itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Ekaterina'nın

sözleri yankılanıyor. "Ona gerçeği sordun mu?"

Başımı salladım. "Evet. Ve o... kızgındı. O asla..."

Gördüğüm şeyin gerçek olmadığını bana özellikle söylemedi. Kendini bile savunmadı. Sonra acımı aldı ve çarpıttı, önünde beni kanattı. Babamdan bir farkım olmadığını söyledi. Korumaya çalıştığım ailem tarafından istenmemeyi hak ettiğimi söyledi.

Ekaterina'nın "Her şey yolunda hayatım" dediğini duyana kadar ağladığımı fark etmedim. Her şey yolunda."

Ama geçmedi. Artık hiçbir şey yolunda değil. Sevdığım adam beni sevmiyor ve ailem gitti.

İçime bir karar yerleşiyor ve aniden, artık ne yapacağım konusunda kararsız değilim. Kollarımı kavuşturup Ekaterina'ya her şeyi anlatmadan önce son bir derin nefes alıyorum. Wolfgang'ın geceyi benimle geçirebilmek için *Pakhan*'a nasıl yalan söylediğini. Vurulma olayının nasıl tamamen aydınlatılamadığını. Yarın aramaya devam etmek için nasıl gideceğini. Sözünü tutacağına inanmamı sağlayacak kadarını söyleyerek başını sallıyor. Henüz rahatlamış hissetmiyorum - Anya ve annemin kurtulduğunu söylemek için geri gelene kadar değil.

Sonra o gitti ve ben bomboş kaldım, keşke yer beni yutsa.

Sevdığım adama ihanet ettim... Ve umarım benim yaptığımı asla öğrenmez. Çünkü öğrenirse, beni öldürmesine bile gerek kalmayacak. Nasıl olsa kendi kendime kuruyup gideceğim.

Şimdilik kendime doğru şeyi yaptığımı söylemeye devam ediyorum, her ne kadar içimden bir ses tutmak istediğim tek köprüyü yaktığımı biliyor olsa da.

WOLFGANG

Parmaklarımı önümdeki masaya vurarak, "İtalyanlar Boston'daki maliyetlerimizi düşürmeye devam ediyor," diyorum. "Fiyatla kazanmak istiyorlar, bu yüzden... biz onların balina müşterilerini alırken onlar da kendi kuruşlarını saysınlar."

Bakışlarımı kaldırıp diğer koltukları dolduran adamlara bakıyorum. Herkes burada, Victoria'nın babası hariç tüm kara para aklayıcılarımız. -Ve Romanya, Polonya ve Bulgaristan başkanları gibi diğer müttefikler. Mali durumumuzu değerlendirdiğimiz, masrafları azalttığımız ve kârı artırmanın yollarını aradığımız üç aylık toplantımız.

Neredeyse her seferinde birileri deri işine girmemizi öneriyor ama ben buna hiç yanaşmıyorum. Sadece herkesin düşündüğü kadar kârlı değil, aynı zamanda beni iğrendiriyor. Bazılarının az önce söylediklerime bir çözüm olarak bunu önermek için can attığını söyleyebilirim.

Ama ben zaten ne yapmamız gerektiğini biliyorum. Ben sadece nezaketen onlara haber vermek için buradayım.

Enver Morina beni inceliyor. Cesedi barına bıraktıktan sonra onu çağırdığıma şaşırması olmalı. Yine de geldi, bu da bana nerede durduğunu anladığını gösteriyor. Belki de barmen dürüst davranıyordu.

"Peki bunu tam olarak nasıl yapmamızı öneriyorsun?" Enver soruyor. "Kapılarını çalıp onları bizden mal almaya zorlayamayız."

"Hayır, yapamayız. İşte bu yüzden onların bizden alışveriş yapmak *istemelerini* sağlayacağız."

Bulgar nereye varmak istediğimi anladı ve başını salladı. "İtalyanlar sevkiyatlarını bozanın biz olduğumuzu anlamazlar mı? Bir savaş başlatmış oluruz, Wolfgang."

"Savaş, kârımızı çalmak için Romanovlarla işbirliği yaptıklarında başladı - her ayın sonunda aldığınız büyük, dolgun maaş çekleri. Aslında, kızın nasıl Viktor? Doğum günü için Ferrari'sini almadın mı daha?"

Çenesi sıkıştı ama başka tarafa bakmıyor. Haklı olduğumu biliyor.

Ayrıca, İtalyanların o aptal numaralarını unutmadığımızı bilmeleri gerekiyor.

"Limanda çıkacak bir yangın sevkiyatı geciktirir. Gemiye yerleştirilmiş bir patlayıcı da öyle," diye ekliyor Romanyalı.

Diğerleri de sohbe te katılıyor ve ben de Ivan'dan bir mesaj bekleyerek telefonuma bakma fırsatı buluyorum. Dışarıdaydı, hâlâ Arnavut haydutun kiminle çalıştığını bulmaya çalışıyordu.

Hâlâ cevap yok ve saatler geçti. Neden bu kadar uzun sürdü?

Sonra aklım karıma gidiyor. Onunla olan ilişkimi bırakma şeklimden nefret ediyorum. Bunu düşünmemeye çalışıyordum ama kimi kandırıyorum ki? Kavgamız ne olursa olsun aklımın bir ucunda hep o olsun istiyorum.

Dün gece çok kızgındım.

Birincisi, onu gerçekten rahatsız eden şey hakkında bana yalan söylemesi. İkincisi, sanki onun için bir canavardan fazlası olamayacakmışım gibi beni bu kadar kolay reddetmesi. Sanki bana güvenebileceği, olduğum her şey için bana inanabileceği bir dünya yokmuş gibi.

Bu o kadar iç parçalayıcıydı ki sonunda yüzüne çirkin yalanlar fırlattım. O güzel yüzündeki hayal kırıklığını ve şoku asla unutacağımı sanmıyorum.

Bunun için kendimden nefret ederek yavaşça nefes verdim. Bu şekilde davranılmayı hak etmiyordu. Ne kadar kızgın ya da bitkin olursam olayım, içimdeki karanlığın bu şekilde dışarı sızmasına izin veremem. Hele ki bunu onun üzerine yıkma riskim varken.

Romanyalı'nın diğerlerine söylediklerini dinlerken, eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Onunla işleri yoluna koymak için.

İrlandalılar, İtalyanlar ve tetikçiyle ilgili tüm bu durum beni çok kızdırmaya başladı. Her zaman işleri bitirmeye yakınmışım gibi hissediyorum, sonra yeni bir şey ortaya çıkıyor. Hak ettiğim şeyi almadan önce her zaman söndürmem gereken yeni bir yangın var. Ve beklemekten bıktım.

Belki de artık *Pakhan* olmak umurumda değildir. Kazanmamı hiç istemeyen bir babanın saygı kırıntıları için sürünmek anlamına gelmiyorsa. Ya da sevdiğim kadından nefret ettiğim konusunda dünyaya yalan söylemek.

Ama çekip gitmeyeceğim. Bu lanet imparatorluğu *ben* kurdum. Ve eğer bunun için yanarsam, bu onun için olmayacak... ya da Mikhail için... ya da evimize adım attığı anda ölmemi istermiş gibi beni yetiştiren kadın için.

Benim için olacak. Victoria için.

Eğer rol yapmayı bırakır ve zaten benim olanı alırsam birlikte sahip olabileceğimiz gelecek için.

Telefonumdan başımı kaldırıyorum, karar etime ve kemiğime işliyor.

Diğerlerine diyorum ki, "Ayarlayın. Bu gece. Kim yaparsa yüzde bir fazlasını ödeyeceğim."

Tam o sırada solumdaki kapı açılıyor ve babam içeri girerek tüm dikkatleri üzerine çekiyor.

Onun burada ne işi var?

"Böyle bir şey yapmayacağız," diye anons ediyor. "Oğlumun kusuruna bakmayın beyler. Son zamanlarda oldukça... dikkati dağınık."

Odanın derinliklerine doğru yürürken bakışlarımla onu takip ediyorum. Mikhail de tam onun peşinde -nadir görülen bir manzara- yüzünde bir sırıtışla içeri giriyor. Kızgınlık içimde kabarıyor ve ikisine de siktirip gitmelerini söylememe ramak kalıyor.

Son birkaç yıldır işi yürüten ben olsam da, babam bu gibi şeylerle gücünü korumayı başardı. Beni kör etmek onun uzmanlık alanı. Çoğu zaman gerçek bir stratejisi olmadığı için ne yapacağı kestirilemiyor.

Ama bu... *bu*. Mikhail'i yanında getirmesi benim için yeni bir şey. Ve bu beni kızdırıyor.

"Hepinizin bildiği gibi," diyor, "bir süredir emekliliği düşünüyordum. Wolfgang'ı bilerek işin başında bıraktım çünkü onun bu iş için doğru kişi olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Ama anlaşılan o ki... değil."

Çenem kendi kendine sıkılıyor. Herkes dinliyor ama kimse gözlerimin içine bakmaya cesaret edemiyor. Yine de babam bakıyor. Ben onun bakışlarını kırmadan tutuyorum, o da benimkileri.

"Ayrıntılara girmeyeceğim. Kişisel meseleleri bu konuya dahil etmemize gerek yok. Ama buraya bir duyuru yapmak için geldim. Şu andan itibaren Mikhail Rykov'un sizin *Pakhan*'ınız olacağını söylemek için."

Lanet vücudumdaki her atom durma noktasına geldi. Nefes almayı bırakıyorum ve sakinliğimi korumak için kalan tüm aklımı kullanıyorum. Hayal ediyorum

masaları deviriyor. Sandalyeleri camlara, kafasına çarptı.

Nasıl. Yapabilirdi. O mu?

Bu aile için yaptığım onca şeyden sonra, onun için katlandığım onca şeyden sonra. Bizim için.

Odadaki herkesin kardeşimin elini sıkmak için ayağa kalkmasını izledim. Ben hariç herkes. Hareketleri yaparken ona çok dikkat ediyorum, sırtışının gittiğini görünce şaşırıyorum. Kaşları çatılıyor ve bir an için gözleri benimkilere kayıyor. Onu daha iyi tanımasaydım, **o n u n** da gafil avlandığını söyledim ama koyun gibi davranmasına inanmıyorum.

Bütün bunlarda bir rolü olmamasına imkân yok. Hep istediği buydu, değil mi?

Bunun olacağını tahmin etmemiştim ve bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamam. Victoria'yı içeri aldığım için değil... babamla olan bu maskaralığa daha önce son vermediğim için. Çünkü şansım varken ayağımı yere basmadım.

Sanki bir işaretmiş gibi telefonum titriyor ve aşağıya bakıyorum, ekranda bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj beliriyor. Ve okuduğum her kelimeyle, dün gece hayatımda ilk kez indirdiğim kalkanlarım tekrar kalkıyor.

Bir. Bir. Bir.

Bilinmeyen: Ekaterina'ya tetikçiden bahsettim. Sanırım babana söylemiş... Ona yalan söylediğini biliyor. Çok üzgünüm, Wolf. Lütfen... sadece hazır ol.

VICTORIA

Evin karanlık, boş koridorlarında amaçsız ve gergin bir şekilde yürüyorum.

Henüz evde değil ve mesajımı alıp almadığını bile bilmiyorum. Yeni telefonu elimde tutuyorum, sürekli herhangi bir işaret var mı diye kontrol ediyorum. Ama sadece sessizlik var. Ve bu, göğsümden indiremediğim bir dağ gibi üzerime çöküyor.

Kütüphanenin açık kapısının önünde duruyorum ama içeri girmiyorum. Elim uzanıyor, destek için en yakın duvara dokunuyor. Bugün hiçbir şey yemedim. Zar zor bir yudum su içtim.

Kalbim Wolfgang için acıyor, onun arkasından iş çevirdiğim için, o da bana aynısını yapmış olsa bile. Sevdiğin birine zarar veremezsin. Bu şekilde değil. Hayatları boyunca onları korkutan tek kişiye giderek değil. Gözlerimi kapatıyorum, suçluluk duygusunu elimden geldiğince bastırmaya çalışıyorum ama durmuyor. Yaptığım şeyden kaçış yok.

Bu evi daha önce de sessiz görmüştüm ama şimdi çok fazla. Çok hareketsiz. Sanki bu duvarlar arasında geri dönüşü olmayan bir şey olmuş ve kalıcı olarak buradaymış gibi. Bana musallat olmak için. Benimle alay etmek için. Beni acıya gömmek için.

Keşke daha erken dönseydi de açıklayabilseydim... Tam olarak neyi açıklayabilseydim? Ona nasıl ihanet ettiğimi mi? Hayatında huzur bulmak için ihtiyaç duyduğu tek şeyi nasıl elinden aldığımı mı?

Boş bir koridorun sonunda bir serseri belirdi ve yolumu kesti. Beni görüyor ve sanki biliyormuş gibi gözlerini kısıyor. Sanki artık bana zarar vermekten kaçınması gerekmiyormuş gibi. Güzel. Bunu yapmalı, beni burada öldürmeli, kanımı bu duvarlara yaymalı. Ama sanki sadece Wolfgang Rykov'un karısının hayaletini görmüş gibi yanımdan geçip gidiyor.

Gözlerim kapalı, pişmanlıkla titriyorum, suçluluk duygusu boğazımı tırmalıyor.

İşe yaramaz bacaklarımı beni dışarı çıkarmaları için zorluyorum, nefes almam lazım. Ve bu evde nefes alamıyorum.

Ama bir kat aşağı indiğim an... onu hissediyorum. Her gece beni uykuya götüren kokuyu. Kalbim haykırıyor, kaburgalarım çarpıyor, teselliye kaybettiğim aynı yerde, kocamın kollarında bulmam için yalvarıyor. Büyük, boş oturma odasına doğru yürüyorum, cam tıkkırtıları ve dökülen sıvı beni bir ölüm çanı gibi içeri çekiyor.

O burada.

Bir şekilde geri geldi ve ben onu pencereden göremedim çünkü bazen bakmaya korkuyordum. Sessizlik dayanılmaz ve aramıza her derin yerleştiğinde biraz daha kırılıyorum. Neden bana bağırırmıyor? Neden benden nefret ettiğini, hayatını mahvettiğimi söylemiyor?

Viskinin bulunduğu sürahiye dönerek bardağı dudaklarına götürüyor ve duruyor. Sadece bir anlığına gözlerimiz buluşuyor ve bana sözlerinin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor.

"Kurt..." İsim ıslak dudaklarımda titriyor, ikiye bölünüyor.

Şöminenin yanındaki yerine oturuyor; soğuk ve ateşten yoksun, sanki elindeki sert içkiden başka hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Çenesi geriliyor. Konuşmuyor. Ve bu sessizlik bana haykırabileceği her kelimededen daha kötü.

"Lütfen..." Ellerimi önümde birleştirip bluzumun kenarlarını çekiştirerek küçük, sessiz adımlarla ona yaklaşıyorum. Ona ne kadar üzgün olduğumu söyleyecek kelimelerim yok...

Mırıldanıyor, sesi alçak ve kayıtsız. "Hoşuna gitti mi? Dünyanın gözü önünde beni böyle boğazlamak?"

Başımı sallıyorum, ona daha çok yaklaşıyorum. Sanki durmamı istiyormuş gibi bana bakıyor. Ben de bakıyorum, çünkü onun bana hiç böyle baktığını görmemiştim.

"Seni asla incitmek istemedim," diyorum, sesim gözyaşlarımı uzak tutan tek kale. "Ona gitmeyi hiç istemedim. Ama başka seçeneğim yoktu..."

Kıkırdıyor ve bu beni biraz korkutuyor. Çünkü acı dolu.

"Seni içime aldım Victoria. *Her zaman* bir seçeneğin olsun diye sana kendimden bir parça verdim. Bunu biliyor olmalısın. Senin için neler yapmaya hazır olduğumu görmüş olmalısın."

"Evet," diye sustum. "Her şey... değer verdiğim tek insanları güvende tutmak dışında her şey."

"Diğerleri yerine bana inanıp inanmayacağını sordum ve sen cevap vermedin." İçkisinin kalanını boşaltıyor, buz bardağa çarpıyor. "Ekaterina'ya inandın. Onun yerine ona koştun. Lanet kalbimi parçaladı." Nefes veriyor. "Sorun şu ki aşkım, sana söylediği her şey koca bir saçmalık yığını."

Onu dinliyorum ve sözlerine tutunurken vücudumdaki tek bir kas bile hareket etmiyor.

"Onlar güvende. Kız kardeşin, annen, onlar güvendedeydi. Onları Rusya'ya gönderdim, onlara bir ev kurdum. Parayla birlikte. Kendilerine bir hayat kurmak için ihtiyaç duyabilecekleri her şeyi. İstedğin şeyi sen daha istemeden yaptım. Ama sanırım senin için her zaman bir canavar olacağım, değil mi?"

"Wolf... Ben... Ben bilmiyordum. I..."

"Hayır. O güzel gözyaşlarını önemseyen biri için sakla." Bu sözler beni tam kalbimden vurdu. Soğuk, çok soğuk ve nefret dolu. Alaycı, flörtöz tavrından geriye hiçbir şey kalmadı.

Ayağa kalkıp içkisini yudumlarken sertçe yutkunuyorum. "Çünkü kâğıt üzerinde karım olarak kalabilirsin. Ama sen ve ben? Biz bittik. Eşyalarını yatak odamdan çıkar. Ve lanet hayatının tadını çıkar."

VICTORIA

Aşk sabırdır. Aşk inkar etmektir. Aşk acı çekmektir. Aşk, istenmediğiniz halde kalmaktır. Kalbinizi söküp almak ve ona sahip olan kişi için bir tepsinin üzerine bırakmaktır. Onu asla geri alamayacağınızı ya da daha kötüsü, ona asla dokunmak bile istemeyeceğini bilmektir. Bir daha asla ellerine acını bulaştırmayacağını bilmektir.

Aşk... her şeyinizi vermek ve karşılığında hiçbir şey beklememektir.

Şanslıysanız, karşılık görürsünüz. Değilse, ölürsün.

Şu an bulunduğum yer burası. Yavaş ve acılı bir ölüm yaşıyorum.

Saat sabahın üçü ve ben Wolf'un yatak odasının kapısının önünde, sert zeminde bekliyorum.

Başımı arkamdaki tahtaya yaslıyorum, diğer taraftan hiçbir şey duymuyorum. Ya içeride ve beni görmezden geliyor... ya da eve hiç gelmedi. Ne olursa olsun, geldiğinde burada olacağım. Onunla konuşmam gerek. Beni tamamen kapatmış olsa bile.

Mektup elimde. İki sayfa - ihtiyacım olan her şeyi söylemek için yeterli değil, ama ayağımı kapıdan içeri sokmak için yeterince uzun. Keşke beni dinlemesini sağlayabilsem... Ona ne kadar üzgün olduğumu söylememe izin verse...

Onun ilgisini hak etmiyorum, bunu biliyorum. Onun için dünyadaki en önemli şeyi elimden aldım ve onun tek yaptığı beni sevmek, korumak oldu - ben öyle olduğunu bilmesem bile. Israrım belki de bencilce. Ama hayatıma öylece devam edemem. Wolfgang'dan sonra hayat yok. Bunu istemiyorum. Bir daha asla.

Adım sesleri nabzımı hızlandırıyor. Sessiz, boğuk ve herhangi bir işaret için kulaklarımı diken diken etmeseydim kaçırabilirdim.

"Kurt mu?" Sesim gecenin sessizliğini bozarak söylüyorum. "Orada olduğunu biliyorum. Beni dışarıda tutmak için kapını kilitlediğini biliyorum."

Dizlerimin üzerine çöküyorum, katlanmış kâğıdı uzatırken kokluyorum. Titreyen ellerimde karışık bir ses çıkarıyor. "Ve şu anda beni görmek istemediğini biliyorum... Anlıyorum. Bu yüzden sana bunu yazdım," diyorum ve mektubu kapının altından geçirip içeri itiyorum.

Avucumu kapıya dayadım. "Benimle konuşmak zorunda değilsin. Sadece lütfen... okur musun? Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Sessizce cevabını bekliyorum, sadece kendi sesimi duymaktan o kadar sıkıldım ki. Bir şey söylemesini istiyorum, sadece onu rahat bırakmamı söylese bile. Ben sadece...

Dakikalar geçiyor ve sonunda başımı kapıya yaslayıp dizlerimi göğsümden birleştirerek kıvrılıyorum. Arada bir başım öne eğiliyor, yorgunluk içimi kemiriyor. Ama kendimi uyanık kalmaya zorluyorum. Ya fikrini değiştirirse? Ya dışarı çıkıp benimle konuşmayı seçerse? Bunu kaçıraramam.

Ama hain bedenim yine de bunu yapıyor. Çünkü gözlerimi tekrar açtığımda koridoru görmüyorum. Penceremi görüyorum, perdeler dün bıraktığım gibi arkaya çekilmiş, güneş gözlerimin içine parlıyor.

Uzun, acılı bir iç çekiş göğsümü terk ediyor.

Nasıl oldu da odama geri döndüm?

Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda, cevap kafamın içinde çınlıyor ve kalbimi daha da küçük parçalara ayırıyor. Tıpkı dün gece yazdığım mektubun parçaları gibi. Her yere dağılmışlardı. Vücudumda, yatakta, yerde... Kelimelerim artık kimsenin duymayacağı bir boşluğa süzülüyor.

Mesajımı aldı. Beni yatağıma taşıdı, mektubu yırttı ve gitti.

"Çünkü kağıt üzerinde karım olarak kalabilirsin. Ama sen ve ben? Biz bittik."

Benimle ilgilendi, ama sadece ona ait olan şeylerle ilgilendiği için. Bunu bana defalarca söyledi. Kalbim bu jestin gerçekte olduğundan daha fazlasını okumak için can atıyor - bir zorunluluk. Yasalar bizi bağladığı için kendini yapmaya zorladığı bir şey. Çünkü aynı soyadını paylaşıyoruz.

Bundan nefret ediyorum.

Ve yine de... bana dokundu, beni taşıdı. Keşke uyanık olsaydım da onu tenimde hissedebilseydim.

Ayağa kalkıp mektubumun kalıntılarını göğsümden itiyorum. Hüzün üzerime çöküyor ve komodinin üzerindeki yeni telefonuma uzanıyorum.

Sasha'nın numarasını çeviriyorum ve bekliyorum... Ve bekliyorum.

Telefonu aç. Lütfen, aç.

"Alo?" diyor, sesi beni daha iyi hissettirmek yerine gözlerimi yaşartıyor. Şimdi... Akıl hocama da itiraf etmek zorunda kalacağım.

"Merhaba, Sasha."

"Victoria... ? Neredesin? Yaralandın mı?"

O göremese de başımı sallıyorum. Yaralıyım. Ama bana sorduğu şekilde değil.

Titrek bir nefes vererek, "Her şeyi berbat ettim, Sasha. Her şeyi mahvettim." Elimi ağzıma götürüp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

"Hey, hey," diye mırıldandı. "Her şey yolunda. Bir şey yok. Bana neyin acıdığını söyle."

"Her şey. Ben... Ben... Biz yanlış anladık. Wolfgang Anya'ya ve anneme asla zarar vermedi. Herkese yalan söyledi."

Sessizlik aramızda asılı kalıyor.

Göğsüm kabarıyor ve telefonu kulağıma dayayarak sakinleşmeye çalışıyorum.

"Her ne yaptıysan, bilemezdin..."

"Beni şımartma! Bana hiç yalan söylemedin, şimdi de söylemeye kalkma." Telefonumu daha sıkı tutuyorum. "Onu mahvettim. Ve benimle konuşmuyor, yüzüme bile bakmıyor. Sasha... Bana ne yapacağımı söylemene ihtiyacım var. İhtiyacım var..."

"Neredeler o zaman? Onları satmadıysa, nereye götürdü? Bunun doğru olduğundan kesinlikle emin misiniz?"

"Evet. Evet, eminim. Ona inanıyorum. Onları Rusya'ya gönderdi."

Sasha iç geçirir. "Sana o atı getirmem için beni aradıktan sonra anlamalıydım..."

"Neyi bildiğini?"

"Seni sevdiğini. Tabii ki bir plan yaptı, size hiç bahsetmemiş olsa bile. Bunun olacağını tahmin edemedik çünkü."

Şöhreti ondan önce geliyor. Pek iyi bir adam olarak bilinmez."

Diğer elimin avuç içiyle gözyaşlarımın izlerini silerek sırt üstü dönüyorum.

"Belki o zaman beni seviyordu. Ama şimdi... inan bana, hepsi gitti. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Hadi ama, tatlı kız. Eminim sana bundan daha iyisini öğretmişimdir. Değil mi?"

Burnumu çekiyorum, bedenim duygularımın doruğundan yavaşça aşağı iniyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim... eğer bir kapı kapanırsa, diğerini tekmeleyeceksin. Eğer bunu yapamazsan, o zaman bir balta çıkarırsın. Ve eğer baltan yoksa..."

"...sonra taş ve odun bulursun. Eğer bunları bulamazsan, baltayı bırakırsın. Ve bir makineli tüfek getir."

"İşte buradasın."

"Biliyorum, Sasha. Bunların hepsini biliyorum. Ama söyleyeceklerimi dinlemesini sağlamak için yapabileceğim hiçbir şey yok gibi görünüyor..."

"Evet, var," diyor sabırla. "Makineli tüfeğini bul Victoria. Önemsemediği tek şeyi bul ve ona ver. O seni hâlâ seviyor. Aşk göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmaz. Tek yapman gereken hatırlamasını sağlamak."

Wolf sonraki iki gece eve gelmedi. Koridorda bekleyip durdum ama bir türlü gelmedi. Corinne'e sorduğumda

gerçekten de New York'a gittiğini söyledi.

Şimdi geri döndü, tam burada, ofisinin kapısının arkasında. Yalnız değil. Evin etrafında hiç görmediğim insanlarla içeri girdiğini gördüm. Toplantılarının ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bilmeme de gerek yok.

Konuştüğumuzdan beri Sasha'nın sözlerini çok düşündüm ve yanılıyor da olabilirim ama Wolf'a ne kadar üzgün olduğumu göstermenin en iyi yolunun onu düşürdüğüm duruma kendimi düşürmek olduğunu düşündüm. O gün gafil avlanmıştı. Aşağılanmıştı ve ona hiç sevgi vermeyen ailesinin merhametine kalmıştı.

Şimdi aynı şeyi kendime yapıyorum. Hâlâ benimle konuşmak istemeyebilir ama en azından beni görecektir ve bizden vazgeçmediğimi bilecek. Ne pahasına olursa olsun.

Kalbim göğsümde çarparken, elimi kola doluyor ve kapıyı iterek açıyorum. Açılan küçük aralıktan dört büyük, kaslı silüet görünüyor. Ve başlarının arasında, masasında oturmuş onlarla konuşan kocam beliriyor. Gözleri bana kayıyor, sanki ben hiç kimse değilmişim gibi konuşmasına devam etmeden önce gözlerini kısıyor. İçimden bir acı geçiyor ve yutkunarak odaya doğru ilerliyorum.

"Senin için ne yapabilirim Victoria?"

Kalbim daha hızlı çarpıyor. Artık beni görmezden gelemez.

Diğer adamlar başlarını hafifçe çevirip beni süzdükten sonra tekrar Wolf'a dönüyorlar. Kocamın bakışlarını tutuyorum, yaklaşıyorum, yaklaşıyorum, yaklaşıyorum, masanın yanına gelene kadar ve enerjisinin dalgalar halinde ondan yayıldığını hissedebiliyorum. Çok heybetli, çok büyük. Çok incinmiş.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Hareketlerimi takip ederken çenesi sıkılıyor, burun delikleri açılıyor. Ellerimi kucağımda kavuşturma şeklim. Bu şekilde

Ona bakmaya devam ediyorum. Erkeklerle dolu bir odada topuklarımın üzerinde oturuşum, ona boyun eğişim.

"Özür dilerim," diyorum, herkesin beni izlediğinin aşırı farkında olarak. Ama umurumda değil. Ne düşündükleri, gittikten sonra ne düşünecekleri umurumda değil. Tek umursadığım kocamın beni affetmesi. "Özür dilerim, Wolfgang. Lütfen..." Yutkunuyorum. "Beni affetmen için sana yalvarıyorum."

"Ayağa kalk."

Başımı sallıyorum.

"Victoria... hayatımın aşkı..." diye alay ediyor. "İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce kalk ve odadan çık."

"Yap o zaman! Ne yapman gerekiyorsa yap. Sana ihtiyacım var-"

"Korkarım başka bir zaman yeniden toplanmamız gerekecek beyler. Görünüşe göre karım bir çeşit ruh hali içinde uyandı."

Bir çeşit ruh hali... Sanki bir şey yaşamıyormuşuz gibi. Sanki ayaklarına kapanıp af dilemiyormuşum gibi. Her şeyin başladığı yere, beni umursamadığı kısma geri döndük. Ama bu sefer daha kötü, çünkü daha önce bana duyduğu tüm hayranlık yok oldu. Harcandı.

Diğer adamlar odadan çıkınca bana döndü. "Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum. İşimiz bitti. Sen neden hâlâ buradasın?"

"Çünkü işimiz bitmedi!" Ona bakarken hâlâ diz çökmüş bir şekilde bağıríyorum. "Asla bitmeyecek. Ve gerekirse hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım. Sonunda Wolf, beni affetmekten başka çaren kalmayacak. Çünkü seni seviyorum ve sen de bunu biliyorsun ve ben bir hata yaptım - sonsuza dek pişman olacağım korkunç, korkunç bir hata..."

"Vazgeçmeyecek misin?" diye sorar.

"Hayır. Asla."

Gölümsüyor - bana ilk karşılaşmalarımızı hatırlatan o soğuk, boş gülümsemesi - ve ayağa kalkıyor, üzerimde yükselirken ellerini ceplerine sokuyor. Nefesimi tutuyorum, bir şey bekliyorum, herhangi bir şey. Bana tutunacak bir şey, bir umut vermesi için dua ediyorum.

"O zaman sana şans diliyorum Victoria. Çünkü benim hakkımda bilmen gereken bir şey var... Bir şeyi geride bıraktığımda, geri dönüşü yoktur."

Ve sonra beni orada, nefessiz, acılı ve yalnız bıraktı. Gözümü

kırpıyorum ve o gitmiş oluyor.

Ağlamıyorum ve bu sefer omuzlarım titremiyor. Bunu yeterince yaptım. Onun yerine burada, ofisinin zemininde oturuyorum, kendimi boş ve uyuşmuş hissediyorum.

Ayağa kalkmak istemiyorum. Ne burada ne de orada olmak istiyorum. Bir hayalet gibi hissediyorum. İçinde hayat olmayan bir kabuk gibi. Bu duyguyu daha önce hiç yaşamamıştım.

Dakikalar, belki de saatler geçiyor. Dizlerim ağrıyor ve midem gurulduyor. Ve aniden, bir anda, eller omuzlarıma dolanıyor. Biri benimle birlikte diz çöküyor. Adımı söylüyor.

"Ne?" diye soruyorum. Dikkatimi tekrar şimdiki zamana, önümdeki adama vererek soruyorum.

"İyi olup olmadığını sordum," diyor

Mikhail. "Bilmiyorum... Bilmiyorum."

"Tam bir pislik olabiliyor. Hadi, seni kaldıralım." Kollarına tutunarak beni yukarı çekmesine izin verdim. Tekrar ayağa kalktığımda kendime geldim. Ve geri adım atıp ondan uzaklaştım.

"Ne yapıyorsun sen? Neden buradasın, beni köşeye sıkıştırıyorsun?"

"Yaptığımı düşündüğün şey bu mu? Seni köşeye sıkıştırdığımı mı?" Cevap vermedim. O da iç geçirdi. "Bak. Kendine gelecektir. Sadece ona biraz zaman vermelisin."

"Neden umursuyorsun ki? İsteddiğini aldın. Senin acımana ya da tavsiyene ihtiyacım yok. Sadece... git. Beni yalnız bırak."

Yan tarafa bakıyorum, ama yüzünde bir şeylerin titreştiğini fark etmeden önce değil. İncinmiş olabilir mi? Hayır. Sözlerimin onun üzerinde neden bir etkisi olsun ki?

"İstedığımı aldım mı? Yoksa annem mi istediğini aldı?"

Bu da ne demek şimdi?

"Wolf bana ikinizin onun pozisyonunu çalmaya çalıştığınızı anlattı," diyorum.

"Kardeşim zeki olabilir ama her şeyi bilen biri değil. Hiç sormadığı bir şeyi bilemez."

"Yani?"

Omuz silkiyor. "Bunu istemiyorum. Hiç istemedim."

"Evet, doğru." Bir kahkaha attım. "Ve buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Neye istersen inanabilirsin. Ben size gerçeği söylüyorum. Annem doğduğum anda hayattaki hedeflerini benim üzerime yıktı. Ben de uzun süre onun yolundan gittim çünkü kim olduğumu ya da kim olmak istediğimi bilmiyordum. Bu durum Wolf'la aramın açılmasına neden oldu ve artık bunu ortadan kaldırmak için muhtemelen çok geç, ama... evet. Bu geminin dümenine geçmek istemiyorum. İstesem bile onun kadar iyi olamam. Biz neyseki oyuz." Acı acı gülümsüyor.

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir tür itiraf gibi geliyor, sanki bir sebepten dolayı bunu kendi ağzından duymaya ihtiyacı varmış gibi. Belki de ona huzur vermek için.

"Ve soruna cevap vermek gerekirse," diye devam ediyor.

"Umursuyorum çünkü annemin sana tuzak kurduğunu biliyorum. Ve bunu söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama..."

Başımı sallıyorum, omuzlarım gevşiyor. "Biliyorum. Beni onun hakkında uyarmıştın..."

Pencereye doğru yürüyüp uzaklara bakıyor. "Gerçekten

yola geleceğini düşünüyor musun?" diye soruyorum.

"Bence seni affetmeye hazır olduğunda, ikinizin kaybettiği onca zaman için kendinden nefret edecek."

VICTORIA

Altı gün geçti. Belki de -bilmiyorum bile. Her gün boşluğun boşluğuna karışıyor ve ben sadece amaçsızca sürüklenen bir ruhum. Ölmüş olsaydım, farkı anlamazdım.

Uyanıyorum, onu arıyorum, gelmiyor. Benim için asla geri gelmiyor.

En zor kısmı, ilk geldiğimde beni kilitlediği bu odadan ayrılmak. Çünkü dışarıda, bu duvarların ötesinde ne olduğunu biliyorum. Ondan, onun varlığından, sevdiğim her şeyden yoksun bir ev. İçinde tek bir kişiye bile güvenemediğim, kötülükle nefes alan bir ev. Bana tek müttefikimin kendisi olduğunu söylediğinde haklıydı. Onu dinlemedim.

Doğum günümde bana hediye ettiği yakutlar makyaj masasından bana bakıyor.

Güneş ışınları onların kırmızısında yüzüyor, sirenler gibi beni cezbediyor. Yataktan kalkıyorum, onlara yaklaşıyorum ve parmaklarımı uzatarak onları elime alıyorum. Onları yüzüme götürüyorum, onları tuttuğu zamanki parfümünden geriye kalanları içime çekiyorum. Eskiden onun gibi kokarlardı ve ben bundan nefret ederdim çünkü bana bir canavara ait olduğumu hatırlatırdı. Şimdi onu üzerimde, tenimde, dudaklarımda, her yerde arzuluyorum...

Kolyeyi uzatıp boynuma götürüyorum ve aynada kendimi izliyorum. Ben onunken nasıl göründüğümü görmek. Ama ne zaman

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, masaya geri koyuyorum, başım kalbimdeki boşluğun ağırlığı altında eğiliyor.

Hayatta kalmamı sağlayan tek şey, dağınıklığımı düzelterip düzeltmediğini ve hak ettiği tahtı alıp almadığını öğrenmek. Böyle bir şey duymadım ama yine de artık kimse benimle konuşmuyor. Ya ne yaptığımı biliyorlar ve benden kaçıyorlar... ya da onlara sadece bana tahammül etmeleri gerektiğini söyledi.

İkincisini umuyorum, çünkü bu nefretten dolayı yaptığı anlamına gelir. İlgisizlikten değil. Ve artık umursamadığını bilerek yavaş yavaş yok olmaktansa öfkesinin altında yanmayı tercih ederim.

Kapüşonumu üzerime çekiyorum, bulutlu bir gün olacağı benzeyen günün soğuşunu hissediyorum. Midem gurulduyor, yemek için yalvarıyor ama onu görmezden geliyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum - belki de her türlü fiziksel acıyı hissetmek, yanımda taşıdığım kayıptan daha kolaydır.

Odanın dışında, gözlerim önümdeki kapıya takılıyor - eskiden paylaştığımız yatak odasına. Muhtemelen içeride değildir, ama yine de zamanda geriye gidip onu görecektir, orada neler yaptığımızı hatırlayacak cesareti kendimde bulamıyorum. Bu yüzden sadece nefes alıyorum ve zemin kata çıkıp sesler duyana kadar yürüyorum.

Görölmek i s t e m e d i ğ i m d e n ve özellikle de tüm bunları başlatan kadını görmek istemediğimden irkiliyorum.

Wolfgang'la kavgadan sonra Ekaterina'ya bağırdım. Beni kullandığını itiraf ettirdim. Rol yapmayı bıraktığı için mutlu olduğu ortaya çıktı. Bana artık onların tarafında olduğumu söyledi, ben de ona cehenneme gitmesini söyledim. Onunla bir daha karşılaşsam, yine olay çıkarırım.

Nihayetinde kocama ihanet etmeyi seçtim ve bunu kabul ediyorum. Ama beni bunu yapmaya zorlamamış olsa bile, o iğrenç biri. Her şeyi o başlattı ve ben de onun tuzağına düştüm.

Neyse ki burada değil. Ama Ivan'ı kapının çerçevesinde telefonunda bir şeyler okurken gördüğümde kalbim küt küt atıyor. O benim kocam değil ama onu burada görmek Wolf'un yakınlarda olduğu anlamına geliyor. Onun yakınında, biraz daha rahat nefes alabileceğim bir yerdeyim. Hâlâ benimmiş gibi davranabilirim.

"Senin için ne yapabilirim?" Ivan gözlerini telefonundan ayırmadan soruyor.

"Ben... Wolfgang buralarda

mı?" Yukarı bakıyor.

"Buralarda."

"Onu görmem gerek. Çalışma odasında mı?"

Ben nefesimi ciğerlerimde sıkıca tutarak beklerken o sessizce beni izliyor. Onu çok uzun zamandır görmemiştim. Onun yanında olmamak içimi acıtıyor. Ama Ivan'ın bana attığı bir sonraki bakış - acıma, durum karşısındaki güçsüzlük- böyle bir şey olursa ne söyleyeceğini çoktan öğrendiğini gösteriyor.

"Özür dilerim Victoria-"

"Neden Kiril'le birlikte değilsin? Sana mesaj attım." Kocamın sesi solumdaki bir yerden onun sözünü kesiyor. Karanlık bir siluet gibi yanımdan geçip gidiyor, her adımı bilinçli ve kontrol dolu. İnce parfümünün izi beni boğuyor. Adı dilime yapışıyor, acı-tatlı bir tadı var. Yutkunuyorum, gözlerimi ona dikiyorum, sadece ona.

Lütfen beni affet, diyorlar ona. Ama o bana bir bakış bile atmıyor.

"Özür dilerim patron. Ben de şimdi yoldaydım."

Ivan ayrılıyor ve Wolf onu takip etmeden önce dikkatini çekiyorum.

"Wolf... lütfen, konuşmamız gerek."

Şaşkınlıkla bana döndü ama hatırladığım hiçbir şey yoktu. Artık herkese nasıl bakıyorsa bana da öyle bakıyor. Sanki onun deneklerinden biriymişim gibi.

"Bana bunu nasıl düzeltebileceğimi söyle," diye fısıldıyorum.

"İşleri yoluna koymak mı istiyorsun? O zaman adamlarımı ihtiyacım olduğunda geç bırakmaktan vazgeç."

Gözlerimi kırıştırıyorum, sözlerinin acısını her yerde hissediyorum. Eminim yüzümdeki acıyı görüyordur. Ama yine de dönüp gidiyor. Ve sanırım... sanırım ilk kez beni karısı ya da intikam oyunundaki piyonu olarak görmüyor. Beni bir hata olarak görüyor.

Vücudumdaki her atom geri çekilmemi, bir köşeye saklanıp ağlamamı istese de, peşinden koşup elini tutuyorum. Duruyor ve gözleri bana kaydığında, gözlerinden ateş fışkırıyor. Hepsi benim için.

"Lütfen..."

"Söyle. Ne yaptığını söyle."

Elini daha sıkı tutup fısıldıyorum, "Sana ihanet ettim. Ve ben çok..."

İnanılmaz bir kahkaha atarak başını sallıyor.

"Bana bir itirafta bulunmaya bile istekli değilsin, ama yine de affedilmem için yalvarıyorsun."

Utanç içinde dişlerimi sıkıyorum. Şu anda bana baktığında içimde çok büyük bir utanç akıyor. O haklı. Ona bir itirafta bulunamam, çünkü onu ne kadar incittiğime *ben* bile inanamıyorum. İkimiz de yapamayız.

"Ekaterina'ya söyledim..." Vücudum zayıflıyor, zar zor ayakta duruyorum. "Ona babana yalan söylediğini söyledim, çünkü herhangi bir hatayı göze alamayacağını söylemişti. Bunu ona söyledim, o da ona söyledi, böylece asla

al..." Neredeyse her kelimede boğuluyorum, düşmemek için ona tutunuyorum. "Böylece tahtını asla alamayacaktın. Ve ben bir hata yaptım. Seni kaybettim. Seni kaybettim. Kaybettim..."

Hıçkırarak ağlıyorum, ellerimle yüzümü kapatıp dizlerimin üzerine çöküyorum. Hıçkırıyorum, kırılıyorum ve kendi acımın içinde yüzüyorum, o uzaklaşırken ayakkabılarının sesini duyuyorum.

Daha önce acıyı bildiğimi, hayatım boyunca bolca yaşadığımı sanıyordum. Ama hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey şu anda hissettiklerimle kıyaslanamaz. Dayanılmaz bir şey. Ve içimde büyümeye devam ediyor, sanki bir iblis bana yuva yapıyor, kalbimin her odasını cehenneme çeviriyor.

"...sen," diye mırıldanıyorum, artık bunu duymak için burada olmadığını bilsem de. "Seni kaybettim."

Saatler sonra yatağıma dönmüş, hiçliğe bakıyordum. Oda karanlık, hatta soğuk, kapalı pencerelerime hafif bir yağmur sıcıyor. Sanırım yaz gerçekten bitiyor.

Geçtiğimiz hafta o kadar çok ağladım ki içimde artık gözyaşı kalmadı.

Sol tarafıma dönüp gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Bu gece uykunun beni daha hızlı yakalayacağını umuyorum. Ama bunu yaptığımda, alt kattan gelen sessiz bir gümbürtü onları tekrar açmama neden oluyor. Ev her zaman çok sessiz - içeride hiçbir şey olmuyor. Bu bana garip geliyor ama kim bilir? Belki biri bir şey düşürdü ve ses ondan geldi.

Ama değildi, çünkü yine oldu.

Öfkeli sesler geliyor, içlerinden birini tanıyorum. Ivan. Ve belki Kiril... ve eve dalan başka adamlar. Kollarımın üzerinde ayağa kalktım, çarşaflar benimle birlikte kayıyordu. Bir terslik var.

Yine saldırıya mı uğradık? Silah sesi duymadım.

Bacaklarımı şiltenin üzerine sarkıtıp yataktan sıçrayarak kalkıyorum ve kapıyı açıp alt kattan gelen ışıkların bir kısmını yakalayan yarı aydınlık koridora bakıyorum. Sesler şimdi daha net duyuluyor ve tedirgin geliyorlar. Kızgın değil, ama... çaresiz. Neredeyse her kelimenin ardından küfürler geliyor ve bunun ne olduğunu anlamaya başladığımda paniğe kapılıyorum.

"Bana lanet olası bir doktor getirin!" diye bağılıyor biri.

Yüksek bir inilti sesi bastırıyor. "Hayır dedim. Çıkın dışarı. Hepiniz çıkın! Dışarı!"

Daha fazlasını duymak için beklemedim. En kötüsünü bekleyerek merdivenlerden aşağı fırladım. Çıplak ayaklarım son merdivene değdiğinde onu köşede gördüm. Yerde acıdan yüzünü buruşturarak yatan kocamın vücudundaki kan karşısında göğsümden bir inilti yükseliyor.

Ona doğru koşuyorum, iri ve katı bedenleri elimden geldiğince itiyorum.

"Victoria... yapma," diyor Ivan, beni durdurmak için bir kolunu ileri uzatarak. İsteddiği kadar denesin. Ne tehditler savurursa savursun, hiçbir yere gitmiyorum. "Gitmek zorundasın."

Gözlerinin içine baktım. "Ben onun karısıyım! Onu terk edeceğimi düşünüyorsan delirmişsin. Ne oldu lan?!"

Kanlı elini saçlarında gezdirip yüksek sesle küfrediyor.

"Saldırıya uğradık ve sonra... tek başına delirdi. Vuruldu ve şimdi doktor çağırmamıza izin vermiyor."

"Doktor çağırın," diyorum, tartışmaya yer bırakmadan. "*Şimdi*, Ivan. Ve herkesi dışarı çıkar."

Etrafımızda başka neler olduğunu bilmiyorum çünkü odağımı Wolf'a kaydırduğım anda diğer her şey kayboluyor. Yüzünde yeni kesikler, kanın hâlâ taze ama durgun olduğu çizgiler var. Gözleri kapalı ama nefes alıyor. Kendini yerden kaldırmaya çalışırken homurdanıyor.

"Onlara hayır de," diyor. "Doktor yok. Kurşun sadece sıyırdı."

Başımı sallıyorum, onu bu halde gördüğüm için görüşüm bulanıklaşıyor.

"Doktor geliyor," diye bağıryorum. "Ölmüyorsun. Beni duyuyor musun? Bana istediğin kadar kızabilirsin ama ölmüyorsun!"

Dudağının kenarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. İnliyor ve beni daha fazla panik kaplıyor.

"Wolf, ne yaptın sen? Ne yaptın...?" Titreyen ellerimi yavaşça üzerine koyuyorum, böylece gömleğinin düğmelerini açıp tam olarak nereden vurulduğunu görebiliyorum. "Çok fazla kanaman var," diye fısıldıyorum.

Hiçbir şey söylemedi.

Ama sonra nihayet gözleri açılıyor ve günlerdir ilk kez sadece bana bakmıyor. Sonunda beni tekrar gördü.

WOLFGANG

O burada. Ve titrek elleriyle bana dokunuyor, beni tekrar lanet büyüsünün altına çekerken acımı dindiriyor. Havayı demir kokusu dolduruyor ama saçlarından yayılan o çiçeklerin kokusunu hâlâ hissedebiliyorum. Zambaklar. Bu kadar yumuşak, temiz ve mükemmelken, kanıma bulanıp cehennemime inerek burada ne yapıyor?

Gözyaşları onun güzel yüzünü ıslatıyor ve ne zaman gözlerimi açsam tek gördüğüm o oluyor. Şu anda görmek istediğim tek şey, bu lanet yerde kanlar içindeyken. Acı... Gerçekten hissetmiyorum. Bu duruma gelmek için ne yaptığımı bile hatırlamıyorum. Tek hatırladığım onu düşündüğüm- sürekli, sırtımda asla çıkaramayacağım bir diken gibi.

Ona artık benim için hiçbir şey ifade etmediğini söyledim ve belki de o anda bunu kastetmiştim. Ama gerçek şu ki, onu istemediğim tek bir saniye bile olmadı. Gecenin geç saatlerinde onu hala çarşaflarımda hissediyorum. O kapalı kapının ardında nefes alıyor. Lanet gökyüzüne baktığımda, mavi gözleri zihnimin karanlığında yanıp sönüyor. Bana onu hala istediğimi gösteriyor.

"Çok fazla kanaman var," diye fısıldıyor. "Lütfen... sana yardım etmeme izin ver."

Tatlı sesi beni uyanık tutuyor ve ona sarılıyorum, öleceğim için değil - çok uzun zamandır ölümden kaçıyorum ve bu beni aldığı gece olmayacak - ama rol yapmamızı istediğim için

hala bir şeyler kalmış. Dünyanın gözü önünde beni deşmediği ve tüm öfkemi ona kusmadığım için.

"O zaman sen yap," diye homurdanıyorum ve endişeli bakışları benimkilere kilitleniyor. "Ne? Ben... Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sana zarar veririm."

"Yapmayacaksın. Beni dinle aşkım," diyorum ve onun sulu mavi gözleri takma adını tekrar duyunca parlıyor. Hay sikeyim. Onu böyle çiğ görmek hoşuma gidiyor. Belki de umursamaya başlamıştır. Ve buna tutunmaktan nefret ediyorum, ama olan bu. Çoktan kalbimde bir yuva kurdu ve hiçbir yere gitmeyecek.

"Derin bir nefes almanı istiyorum aşkım. Sakinleş. Evet, işte böyle. İşte benim iyi kızım." Her küçük hareketimde içime bir acı saplanıyor ama bu daha önce hissetmediğim bir şey değil. Dayanabilirim. Durması gereken tek şey lanet olası kanama.

"Üzerine baskı uygula, duracaktır. Ellerini kullan. Yapabildiğin kadar sert bastır. Tamam mı?"

Bana şaşkın şaşkın bakıyor ama hemen toparlanıp telaşla başını sallıyor. Tam olarak istediğim şeyi yaptığını hissettiğimde omzuma daha kalın, daha güçlü bir acı saplanıyor. Gözlerimi ondan ayırmıyorum. O mükemmel vücudunu benimkine yaslayışından, o güzel geceliğiyle, kendini bana isteyerek teslim ediyormuş gibi kanımda boğuluşundan.

"İşte bu, aşkım," diye mırıldanıyorum, görüşümün kararmaması için mücadele ediyorum. "Çok iyi gidiyorsun..."

"Wolf? Wolf, lütfen..." Hıçkırıkları şiddetlense de zar zor duyabiliyorum. "Lütfen!"

Sesi soluyor. Yüzü

de.

Ben ölmüyorum. Ama bunu ona söyleyecek gücüm yok.

Şöminede çatırdayan közlerin sesiyle uyanıyorum. Gözlerim kapalı olsa bile kirpiklerimde yanıp sönen ışıkları görebiliyorum.

Sıcak ve yumuşak bir şey bacağımı ve yanımı kaplıyor. Nefes alıyorum ve o olduğunu anlıyorum. Bu yüzden henüz gözlerimi açmıyorum. Bunun yerine, yaralı omzumu çekerek kolumu onun bedeninin üzerine getiriyorum. Çok küçük, çok kırılgan hissediyor. Hiç yemek yedi mi? Suçluluk duygusu karnıma yumruk gibi iniyor. O hâlâ benim karım ve ben onunla ilgilenmedim. Her şeye rağmen, ona *her zaman* göz kulak olurum.

"Kurt?" diye mırıldanıyor altımda, narin eli çıplak karnımı okşuyor.

Tanrım. Onun sesini duyunca sikim uzadı.

Sonunda gözlerimi açıyorum, karanlık oda koyu turuncu bir ışıltıyla aydınlanıyor. Oturma odasındayız, evin bizim tarafındayız, divan koltukta uzanıyoruz. Diğer herkes gitmişti. Omzumun bandajlarla sarılı olduğunu görmek için bakmama gerek yok - sanki sonunda bir doktor gelmiş gibi sıkı ve temiz.

"İyi misin?" Ona soruyorum, sesim kalın ve halsiz.

Uzun, ağır bir nefes veriyor ve yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor.

"Vuruldu... bayıldın... ve bana iyi olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Başını okşadım. "Bu benim ilk rodeom değil. Ama senin için öyleydi."

"Wolf... ödümü kopardın. Düşündüm ki..."

"Yapmadım. Yapmayacağım da. Bana şeytanın şansına sahip olduğumu söyleyen sendin."

Dudaklarının tenimde bir gülümsemeye dönüştüğünü hissedebiliyorum. Ve tüm vücudum ağzımı ona götürmemi söylüyor. Bana mutlu olduğumuz günleri hatırlatan o gülümsemeye yüzünün aydınlandığını görmek istiyorum. Hâlâ biz olduğumuz günleri.

Aptal yaramın acısıyla homurdanarak yüzünü çenesinden yukarı çekiyorum, iri, ağlamaklı gözleri benimkilerle buluşuyor. Dudaklarıma bakıyorlar. Beni öpmeye izni olmadığını düşünüyor. Ama ben zaten onunum ve o da bunu biliyor. Beni mahvetti ve ben hala buradayım, ağzımda onun tadını arzuluyorum.

Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

İnliyor ve ben onun tatlı dilini öpemededen geri çekiliyor.

"Özür dilerim. Çok, çok üzgünüm" diye fısıldıyor, nefesi yüzümü ısıtıyor.

Onu tekrar kendime yaklaşıtıyorum. Omzum acıyla zonkluyor ama umurumda değil. Onu daha fazla öpüyorum, elimi bacaklarının arasına sokuyorum, her zaman yaptıkları gibi benim için ayrıldıklarını hissediyorum. Külotunu yana çekerek parmak uçlarım amına dokunuyor. Kaygan, dolgun. Ilık. Yalanıp sikilmek için yalvarıyor.

"Bunu neden yaptın Victoria? Neden bana güvenmek yerine ona gittin?"

Başını sallıyor, yutkunuyor. "Korkmuştum, kafam karışmıştı. Kimsem olmadığını düşündüğümde o benim yanımdaydı. Ve Sasha bana o videoyu gönderdi ve... ve... bana her zaman kendi gözlerime inanmamı öğretti. Kendimi kolayca kandırmamayı. Sanırım bu konuda gerçekten berbatım." Burnunu çekiyor. "Sadece şunu bilmeni istiyorum, eğer Sasha bana söylediklerini doğrulamasaydı, Ekaterina'ya asla inanmazdım.

yalnız." Avuç içleri göğsüme dokunuyor, kalbimi örtüyor. "Ne olursa olsun sana güvenmemekle hata ettim. Sen iyi bir adamsın Wolfgang... ve benim için o kadar çok şey yaptın ki affını hak etmediğimi biliyorum. Ama sensiz yaşayamam, o yüzden yine de isteyeceğim."

Nefes nefese sözleri aramızda akıp gidiyor. Parmaklarımı yarığına bastırıyorum ve adımı haykırıyor, amını ovabilmem için yer açmak üzere kayıyor. Küçük klitorisinin üzerinde daireler çiziyorum, daha fazlası için eğilmesini sağlayacak kadar baskı uyguluyorum. Sonra parmaklarımın aşağı doğru kaymasına izin veriyorum, ta ki eti beni içine alana kadar. Gözden uzak olsa bile özlediğim o yere.

İnlemeleri beni yavaşça daha derine batırıyor, ta ki parmak eklemim onun sıcaklığında kaybolana kadar.

Bir süre kıpırdamadan orada kalıyorum. Ellerimin üzerindeki ipeksi hissin tadını çıkarıyorum.

"Seni özledim." Bunu ben onun içindeyken söylüyor, sanki hava solumak kadar normalmiş gibi. *Tanrım*. Eylem beni daha da sertleştiriyor, zihnimi karıştırıyor ve zincirleri çözülene kadar zihinsel kısıtlamalarımı çekiyor. Beni özledi... ve ben onsuz her gün ölüyorum.

"Ata binmiyorsun. Alaska sürekli senin için sızlanıyor ve sen orada değilsin. Neden aşkım?"

İçten içe, umarım beni tam olarak duymuyordur çünkü onu her gün ahırların orada aradığımı bilmesini istemiyorum. Çayırlarda. Her yerde.

Başını sallıyor, kokusu etrafımda titreşiyor. "Yapamam. Çok acıtıyor çünkü biliyorum..." diye inliyor, ben biraz dışarı çekip sonra tekrar içeri ittiğimde. "Umurunda olmadığını biliyorum..."

"Mmm. Ama bensiz mutlu olman gerekmez mi? Hep istediğin şey buydu. Sana bu özgürlüğü veriyorum... öyleyse neden bir

"İyi bir kız ol ve onu al?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış, uykulu ve itaatkâr bir halde bana bakıyor.

"Bana ne yapacağımı söyle Wolf, yapacağım. Her şeyi... bunun dışında. Aklımdaki tek şey senken seni unutmamı isteme benden."

Dinliyorum ama tepki vermiyorum, çünkü sözleri yaptıklarından daha çok acı veriyor. Beni istemeseydi daha kolay olurdu. En azından o zaman kendime yeterli olmadığımı söyleyebilirdim. Ama bana benim olduğunu söylüyor ve bu da bıçağı yaralarımına daha derin saplıyor. Beni bu evde kurtların önüne attığında açtığı yaralar.

Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Parmaklarım o tatlı amcığının içindeyken inlerken olmaz.

"O zaman neden arkanı dönmüyorsun, aşkım, böylece o güzel amcığı sikimle doldurabilirim... ve ağrıyı durdurabilirim?"

VICTORIA

Ne derse yapıyorum ve bu ikinci doğam. Sanki hiç durmamışım gibi. Parmaklarını külotumun kenarından geçirip kalçalarımına doğru çekiyor. Ayaklarımın dibinde ya da yerde bir yerde birikene kadar aşağı çekiyorum. Umurumda bile değil.

Arkamda, kocamın boxer külotunun altından sikini çıkardığını hissedebiliyorum. Sonra girişime doğru itiyor - başı pürüzsüz ve pre-sum ile şık. İçine doğru eğilip derin ve çiğ bir inilti çıkarıyorum. Bir elimi ağzıma bastırıyorum ve kıkırdadığını duyuyorum.

"Hayır. Sana ne yaptığımı duysunlar, aşkım. Asla sahip olamayacakları şeylere sahip olduğumu bilsinler."

Aşk. Bunu gerçekmiş gibi söylüyor, sanki ben onun hayatının aşkıymışım gibi.

Ama insanlar şehvet duyduklarında her türlü şeyi söylerler. Ve daha sonra, her şey bittiğinde ve yaptıklarımı hatırladığında tekrar ne kadar incineceğimi biliyorum. Ama şimdilik bunu kabul ediyorum. Bana aşkım demesine izin vereceğim, sanki onu benim yapmaktan başka bir amaçla doğmamışım gibi sevgisinin peşinden koşacağım.

Güçlü kolları beni sarıp sarmalıyor, bana asla geri alamayacağımı düşündüğüm güvenli alanı sunuyor. Bir eli göğsümü kavrayıp meme ucumu sıkarken, sikini kolaylıkla amımın içinde daha da ileriye götürüyor. Islanmış ve zonkluyorum, onu her yere götürmeye hazırım.

Çok sert ve ani bir itiş ikimizi de inletiyor. Sırtım onun sert karnına ve göğsüne sürtünüyor, ben de elimi bacaklarımın arasına götürüp sürtünmeyi arıyorum. Kendimi yeniden canlı hissediyorum. Tanrı bilir ne kadar zamandır ilk kez kalbim sanki hiç kırılmamış gibi daha güçlü atıyor.

Amımı sikiyor ve ben onun adını haykırıyorum. Islaklığım ulaşabildiği her yere yayılıyor; kıcıma, iç uyluklarıma ve onun leğen kemiğine. Beni sahiplenirken çıkardığımız sesler beni büyülüyor; çığ, kirli ve ilkel. Akli başında hiç kimsenin ele vermeyeceği türden bir şey.

Ama ben verdim. Ona ihanet ettim.

"Ağlama aşkım," diyor kulağıma, ellerimde ve sırtımda tüylerim diken diken oluyor, sesinin yankısını tenimde hissediyorum. "Her zaman burada olacağımı biliyorsun."

İki mürekkepli parmağını dudaklarımın arasından geçirirken ona inanmak için mücadele ediyorum. Gözlerimi kapatarak inliyorum ve ona amımı veriyorum. Ben alıyorum, alıyorum, alıyorum ve o veriyor. Dakikalar sonra, ona karşı geriliyorum.

Bacaklarım zevkten seğirirken, içten içe bu orgazmın günahlarımı temizlemesini diliyorum. Aleti içimde zonkluyor, içimin en derin yerlerine ulaştığını hissedene kadar döllerıyla titreşiyor.

Sonra ikimiz de birbirimizle nefes alıp veriyoruz, iniyoruz, her şeyi nerede bıraktığımızı hatırlamak istemiyoruz. Parmakları ağızımdan ayrılıyor ve boynumun kıvrımına bir öpücük gömüyor.

"Çekip gitme," diyorum ona, bu transa kapılmış tek kişi olmaktan korkarak. "Biraz daha içimde kal. Lütfen?"

Beklentiyle nefesimi tutuyorum, vücudum hâlâ içimi dolduruyor olmasının verdiği hisle karıncalanıyor. Ve sürpriz bir şekilde, beni göğsüne daha sıkı sıkıştırarak karşılık veriyor. Görünüşe göre... Ayrılmaya hazır olmayan tek kişi ben değilim.

WOLFGANG

Karım dün gece paylaştığımız kanepeye kıvrılmış, huzur içinde uyuyor. Sabahın ilk ışıkları yüzünü ısıtıyor, kirpiklerinin ve alt dudağının altına hafif gölgeler düşürüyor. Vücudu, üzerine örttüğüm battaniyenin altında sessiz nefeslerle yükselip alçalıyor. Tam orada, onu becerdiğim yerde, o da bana izin verdi.

Bana bu kadar tatlı bir şekilde sorduktan sonra sikim onun içindeyken uyuyakaldım. Onu nasıl reddedebilirdim ki? Beni ne kadar acıtırsa acıtsın asla reddetmeyeceğim.

Ama burada otururken, elimde içmemem gereken bir içki, kafamdaki tüm karmaşa yeniden karışmaya başlıyor. Ve kaybettiğimiz her şeyi hatırlıyorum... bir daha asla olabileceğimizden emin olmadığım her şeyi.

Dün gece aptallığım yüzünden neredeyse ölüyordum. Raydan çıktım. Onun yanımda olmayacağı düşüncesi beni neredeyse öldürüyordu. Ve o halde geri döndüğümde, bir nedeni olmaksızın bunu gerçekten önemseyen tek kişi oydu. Sadece önemsediydi.

Buradan yeniden inşa edebileceğimize inanmak istiyorum ama lanet olsun... Bana ihanet etti. Ve başkasına da söyleyebilirdi... ama bu çatı altında yaşayan o sürtüğe değil. Ekaterina'ya değil.

Viskiden büyük bir yudum alıyorum, boğazımda ve boş midemde yanmayı hissediyorum. Bu iyi bir şey. Bu acı iyi.

İçgüdüsel olarak bakışlarımı kemere çeviriyorum ve Mikhail'in içeri girdiğini görüyorum. Neyse ki Victoria'nın üstünü örtmüştüm.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor.

Bugün dört parçalı bir takım elbise giyiyor; omzumdaki bu kanlı bandajla ne kadar sefil görüldüğümden çok farklı. Ama sorun değil. Aramızda farklılıklar olabilir ama onun olması gerektiği gibi bir adam olduğunu görmek beni her zaman mutlu etmiştir.

"Zor bir gece, ha?"

"Eğer onu uyandırırsan seni öldürürüm," diye mırıldanıyorum.

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. Sonra oturuyor ve bana bakıyor.

"Ne oldu lan? Öldürme çılgınlığına başladığını duydum. Beni bilgilendirir misin?"

Omuz silktim. "Saldırıya uğradık, ben de karşılık verdim. Ne söylememi istiyorsun?"

"Yanınızda adamlarınız vardı. İntihar yolculuğuna çıkmanıza gerek yoktu. Bu aptalcaydı."

"Lanet sesini alçalt."

Haklıydı. Yine de ölmeye çalışmıyordum. Sadece... bir kaçışa ihtiyacım vardı.

Sessizce oturduk, sadece karımın yumuşak nefesi havayı dolduruyordu. Ve belki de şu anda bizi medeni tutan şey tam olarak onun yumuşaklığıdır. Kardeşimle aynı odada kavga etmeden oturduğumuz tek anın bu olduğunu fark ettim.

"Bunu daha ne kadar sürdüreceksin?" diye soruyor.

İçkimin kalanını yudumluyorum. "Daha açık konuşmalısın."

"O senin karın. Onu sen istedin."

"Benden ne istiyorsun, Mikhail?"

Bileğini dizinin üzerinde çaprazlıyor ve başka tarafa bakıyor. Aramızda bir anlık sessizlik uzanıyor.

"Dizginleri benden almanı istiyorum. Onları istemiyorum."

Çenem sıkıştı. Onunla bu konuda konuşmak istemiyorum.

"Sadece bir şansım olsun istedim," diyor. "Hayır, bana öyle bakma, çünkü ikimiz de biliyoruz ki sana ve o lanet olası beynine karşı hiç şansım yoktu."

"Hayatımın her günü yel değirmenlerine karşı savaşmak zorunda kalacaksam ne kadar zeki olduğum önemli değil. Sen ve Ekaterina bundan emin oldunuz."

İç çekiyor. "Olabilir. Ama tam da bu yüzden bunu hak ettin."

Ona bakıyorum, buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Her zaman istediğim şey bu değil miydi? Onların lanet onay damgasını? Nedenini bile bilmiyordum. Hayatımın eksik parçası gibi hissediyordum. Ta ki...

Karıma bakıyorum ve dün geceki olaylar aklımdan geçiyor.

Eksik olan parça oydu... Başından beri öyleydi.

Yine de Mikhail'in bunları bana şimdi söylemesi... Anılar parça parça aklıma geliyor - o gün Ekaterina ile bahçede nasıl kavga ettiklerini, babam onu *Pakhan* yaptığında nasıl şaşırdığını. Victoria'yı ofisimde bıraktığımda onu nasıl teselli ettiğini... Corinne bana anlattı.

"Benim için de zordu, biliyor musun? Doğduğum andan itibaren senin gölgende olmak."

"Ne?" Nefesimi tuttum.

"Ne yani, mükemmel bir çocukluk geçirdiğimi mi sanıyorsun? Annem tam bir kaltak. Bana asla yeterliymişim gibi bakmaz. Ve dürüst olalım, sen her zaman babamın favorisi oldun." Alay ediyor, sesi acı tatlı geliyor.

Bunca yıldır onu gerçekten görmedim mi? Kardeşim... benden nefret etmesi gerekiyordu. Hep bunu biliyordum. Şimdi bana bu dünyada tamamen yalnız hissettiğini söylüyor.

Başını sallıyor. "Biz çocuktuk. Ve en uzun süre birbirimize karşıydık. Kahretsin, sana başka ne söyleyebilirim bilmiyorum ama Victoria ile olan bu saçmalığa bir son ver. Çünkü benim aksime, seni gerçekten seven biri var. Aptal olma ve bundan vazgeçme."

O ayağa kalkarken ne diyeceğimi şaşırdım. Kendi acıma o kadar mı gömülmüştüm de onunkini görmemiştim?

Neredeyse odadan çıkana kadar gözlerimle onu takip ediyorum. "Bana ihanet etti. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum."

Durdu. "Evet, yaptığını biliyorum. Ama dediğim gibi... Annem bir amcık. Onunla oynadı ve sen de bunu biliyorsun."

VICTORIA

Üst katta duştayım, suyun vücudumdan aşağı kaymasını ve giderden akıp gitmesini izliyorum.

Bugün kendimi boş hissetmiyorum, dehşete düşmüş durumdayım. Wolfgang dün gece ölebilirdi. Onu sonsuza dek kaybedebilirdim ve içimde bunun benim hatam olduğuna dair bir his var. Onu incittim. O kadar kötü incittim ki ona ne olduğunu umursamadı.

Acıyı başka yerde aradı çünkü belki de paylaştığımız acıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Ben de bilmiyorum.

Tek bildiğim onu istediğim ve dün gecenin yapmayı başardığı tek şey onu daha çok arzulamamı sağlamak oldu, arzumu yok etmek değil.

Duşumu bitirdim ve telefonumu kontrol ettim.

Bu sabah gönderdiğim mesajların hiçbirine cevap vermemişti, bu da nerede durduğumuzu açıkça ortaya koyuyordu. Yaptığımız şey bir kaçamaktı. Bir oyalanma, belki. Ama affetme değildi. Hâlâ beni cezalandırıyor ve şimdilik yapabileceğim tek şey buna katlanmak.

Koridora çıkmadan önce üzerime bir şeyler giyip saçımı kurutuyorum. Depresyon beni geri dönüşü olmayan bir noktaya getirmeden önce buradan çıkmalı, yaz güneşinden geriye kalanları içime çekmeliyim. Ayrıca Alaska'yı özlüyorum.

Onu her gün besliyorum ama bir süredir ona binmedim. Bugün bineceğimden değil - binemem - ama en azından ahırda onunla daha fazla vakit geçirebilirim.

Alt kattaki ana kapıya yaklaştığımda alçak, ürkütücü bir ses beni yolumda durduruyor.

Bu evde nadiren duyduğum bir ses. Çünkü Yuri Rykov bir hayalet gibidir; hepimiz onun burada olduğunu biliriz ama kendini nadiren belli eder. Sanki sizi diken üstünde tutmaktan, onu duyduğunuzda tüylerinizin diken diken olduğunu görmekten hoşlanıyor.

Normalde, yalnız olduğum için şu anda tam olarak böyle hissediyor olurdum. Ama içimde başka bir şey tutuşuyor. O kadar sessiz, o kadar ölümcül bir öfke ki, bu korkunun karşısında hiçbir şansı yok.

Wolfgang'ın hayatında olup biten her şey için suçlanması gereken biri varsa, o da tam buradaki adam, yani babasıdır. Birinin onu hemen yola getirmesi gerekiyor.

Yine de o korku dalgası orada, geri çekilmem için bana yalvarıyor. Ama ayaklarım beni dinlemiyor. Kendi istekleriyle hareket ediyorlar, her adım ağır, ağır, kalp kırıklığı hala içimde akıyor.

Aşırı miktarda adrenalinin etkisiyle sersemlemiş bir halde çalışma odasının kapısına doğru adım atıyorum.

Kırılmış saçları ve eski bir yeraltı tanrısının yıpranmış vücuduyla masasının üzerine dağılmış bazı kâğıtlara bakıyor. Kesiksiz, kusursuz, Wolfgang gibi mürekkepli ve yaralı değil. Ya da Mikhail. Bu gerçek karşısında daha da korkmalı mıyım yoksa rahatlamalı mıyım bilmiyorum.

Her iki durumda da buradayım ve kalbim boğazımda. Çünkü gözleri artık kâğıtlarda değil. Beni izliyorlar. Ve kan çekecekmiş gibi bakıyor.

"Sen..." diyor gözlüklerini çıkararak. "Buraya gelecek kadar yüzsüzsün, kızım."

Kalp atışlarım çok yüksek, sesi boğuk, sanki suyun altındaymış gibi.

"Oğlumun geleceğini çaldın..." Ayağa kalktı. "İçimde kaosa neden oldu..." Sanki köşelere daha fazla dikkat ediyormuş gibi masanın etrafında yavaşça dönüyor. "Bunun da ötesinde, bugünlerde kadınların yaptığı şeyi yaptın - Wolfgang'ı iki yüzlü bir amcık gibi oynadın. O da buna kandı."

Kelimeler canımı yakıyor ama içimde hızla büyüyen öfkeyle kıyaslanamaz bile. Benim için değil, kocam için. Yuri'nin ima ettiği şey Wolf'un zayıf ve naif olduğu, oysa hepimiz onun öyle olmadığını biliyoruz.

Yuri önümde duruyor, dikkatli gözleri yüzümde geziniyor. Bana vurabilir. Vurabileceğini biliyorum. Ama içimde biriktirdiğim her şeyi ona söylemeden önce buna fırsat vermeyeceğim.

"O senin *oğlun*," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Ve o senin sevgini kazanmak için elinden gelen her şeyi yaparken sen onun ayaklarının altındaki halıyı çektin. En başta yapmasını istediğin şeyi yapmak ve lanet olası tahtı almak için!"

"Benim ondan yapmasını istediğim şeyin onun yaptığıyla hiçbir ilgisi yok." Sesi sakın, sessiz. Benimkinden tamamen farklı - titrek, gürültülü bir karmaşa. Bu beni daha da korkutuyor ama geri adım atmıyorum. "Onun daha fazlası olmasına ihtiyacım vardı. Ama o bunun yerine kendini mutlu etti." Alaycı bir gülümseme takınıyor. "Bunun insanlara ne anlattığını biliyor musun kızım?"

"Onun dünyanın en zengin adamı olduğunu." "Hayır.

Hayır... Bu onlara onun insan olduğunu söylüyor."

Gözlerimi kırptırdım, şaşırdım. O kadar ileri gitmiş olamaz...

"Bu onlara..." diye devam ediyor, "Onun da kendileri gibi basit bir adam olduğunu söylüyor. Ve basit adamlar imparatorluk kuramazlar. Kanları çok sıcaktır; kör noktaları, zayıflıkları vardır. Ama canavarlar? Kime bastığımız umurumuzda değil. Gözümüzü ödölden ayırmayız. Tahtı bu kadar çok istiyorsa yapması gerektiği gibi."

Yüzüne Wolfgang ve Mikhail'inkine benzeyen bir gülümseme yayılıyor ama tam olarak değil. Bu adamda ciddi bir sorun var.

"Oğullarımdan hiçbiri kral olmayı hak etmiyor Victoria. İçlerinden biri bu unvanı istemiyor bile. Diğerini istiyor ama o çok zayıf. Bunu fark etmek bir ebeveyn için ne kadar zor biliyor musun?"

Kelimeler dilimden kontrol edebildiğimden daha hızlı dökölüyor. "Sen lanet olası bir ikiyüzlüsün."

Gözleri kısılıyor ama sessizliğini koruyor.

Acaba benim kadar önemsiz biri ona meydan okumuş mudur?

"Bu aptalca benzetmelerin arkasına saklanmayı seviyorsun ama sonuçta sen *de* diğerleri gibi basit bir adamsın. Bir karın var. Oğulların var. Ve kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki Wolfgang'ın tahta geçmesini istemenin asıl nedeni annesinin ölümünü hâlâ atlatamamış olman. O senin hayatının aşkıydı. Onun var olduğunun tek kanıtı o. Senin gibi bir canavarı sevebileceğinin." Çenesi sıkıştı ama yine de dinliyor. Ne kadarının doğru olduğunu bilmesem de içimdekileri döküyorum. Sadece düşündüklerimi söylüyorum. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, sözlerim onda yankı uyandırıyor, ona doğruyu söylüyorum.

"Kendine karşı gerçekten dürüst olsaydın," diye devam ediyorum, "ona bu kadar kızgın olmanın sebebinin dünyaya zayıf olduğunu göstermesi olmadığını fark ederdin. O mutluydu, istediği her şeye sahipti - eski eşin öldüğünde parmaklarının arasından kayıp giden türden bir hayat ve sen o aşkı bir daha asla bulamadın. Çünkü nadir bulunur!" Avucumla göğsüme vururken gözyaşlarım boğazımda düğümleniyor. "O aşk nadirdir ama yine de sende vardı. Ve şimdi oğlun ona sahip ve ona iyi dileklerde bulunmak ve doğuştan gelen hakkını vermek yerine... tek yaptığın dünyaya ne kadar zavallı bir adam olduğunu göstermek."

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor. O kadar ki birkaç derin nefes alıp kendimi biraz sakinleştirme fırsatı buluyorum. Sonunda bir parmağımla ona doğru işaret ediyorum, sesim nihayet alçak çıkıyor. Toparlanmış.

"O tahtı hak etti. Ve bunu sen de biliyorsun."

Yuri bana bakıyor, zamanın içinde bir yerde donmuş, gergin bir çene ve ilk kez kanaması olan bir adamın bakışıyla. Bir yabancıнын önünde. Ona ihanet eden ve her şeyi başlatan adamın kızının önünde.

Artık bana saldırmak için hiçbir şey yapmayacağını bildiğimden başım dik dışarı çıkıyorum. Ancak ikinci kattaki odama ulaştığımda... ancak *o zaman* kapıyı arkamdan kapatıyorum... ve yıkılıyorum.

VICTORIA

Kayan yıldız gökyüzünü ikiye böler ve ardından parıltılı bir iz bırakarak kaybolur.

Yatağımda uzanırken açık pencereden dışarıyı izliyorum, koridordan gelen bir ışık parçası duvarda uzanıyor. Kapı açılıyor, biri sessizce içeri giriyor. Kim olduğunu görmek için dönmeme gerek yok. Wolf'un adımlarının sesini tanıyorum, vücudunun kokusunun bana doğru süzüldüğünü hissedebiliyorum, her zaman olduğu gibi ince ve çekici.

Yatak arkama doğru eğiliyor. Yanımda yatmıyor. Oturuyor. Yaralı eli yan tarafımı nazikçe okşadığında gözlerimi kapatıyorum ve bu duyguya tutunuyorum.

"Benim için gerçekten savaşa gittin, değil mi aşkım?"

Sorunun cevapsız kalmasına izin verdim, zihnim son kelimeye odaklandı. Ona kimin söylediğini merak ediyorum.

"Her gün biri babama senin yaptığın gibi bir şey söylemiyor. Bütün ev duydu. Corinne bana söyledi."

Doğru ya. Tabii ki o söyledi.

Göz kapaklarımı sıkarak, "Anladın mı?" diye sordum.

"Bir sonraki toplantıda. İstifa edecek ve beni atayacak. Bunu yapmak istediğini sanmıyorum ama... Mikhail zaten hayır dedi."

Rahat bir nefes alıyorum ve yemin ederim vücudum gerçekten hafiflemiş hissediyorum. Sanki göğsümden kocaman bir taş kalkmış ve sonunda nefes alabiliyorum. Babasına ulaştığıma inanamıyorum. Ya da belki de başaramadım. Belki de bunu yapan başka bir şeydi. Umurumda değil.

-Sonunda oğluna karşı doğru olanı yaptığı için mutluyum.

"Bunu hak etmedim," diyor Wolf. "Benim için yaptığın şeyi. Ve kendini böyle tehlikeye atmamalıydın. Sana el kaldırmaması gerektiğini çok iyi biliyor ama yine de tehlikeli bir adam Victoria. Ve sen oraya tek başına gittin."

Başımı yastığa doğru sallıyorum. "Umurumda değil. Bunun aramızdaki şeyleri düzeltmeyeceğini biliyorum ve bunu yapmamın nedeni bu değil, ama yapılması gerekiyordu. Ben ya da bir başkası, birinin ona bunları söylemesi gerekiyordu."

"O zaman neden, aşkım? Eğer seni affetmem için yapmadıysan, neden yaptın?"

Ona söylememeye karar vererek yer değiştirdim. "Bunun bir önemi yok. Her şeyin yoluna girmesine sevindim."

"Victoria," diyor ve yemin ederim, adımlı söyleyiş şekli içimde bir şeyleri iyileştiriyor. Kulağa çok hassas, çok çığ geliyor, sanki beni inkâr etmekten yorulmuş gibi. Yanında taşıdığı üzüntüden bıktım. Onu tanıyorum

- ve ben de yorgunum. "Bana gel."

Tereddütle diğer tarafıma dönüp ona bakıyorum. Gözleri ay ışığının altında parlıyor ve ben kendi gözlerimi onunkilere dikeyorum, onu istediğimi bilmekten başka ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Hepsini, sonsuza dek. Ondan önceki hayatım bana çok uzak, yabancı geliyor.

"Kurt..."

Başını sallar. "Hayır, aşkım. O güzel dudaklardan tek bir özrü bile hak etmiyorum. O bendim. Özür dilemesi gereken hep bendim."

"Bu doğru değil. I..."

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Tek yaptığın ailene yardım etmeye çalışmaktı. Ve ben olmasaydım bunu yapmak zorunda bile kalmayacaktın. Senden bir şeyler saklamasaydım. Seni sevmediğimi düşünerek kendimi kandırmasaydım."

"Ne?"

"Sen..." diye nefes alıyor, kontrolü havadaki duman gibi ondan sızıyor. "Seni bu eve getirdiğim andan itibaren beni mahvettin. Seninle olmadığım zamanlarda artık kim olduğumu bilmiyorum ve bunu hatırlamak bile istemiyorum. Tek istediğim... sensin." Çenesi kasılıyor ve ben nefesimi tutuyorum çünkü bunu söylerkenki saldırganlığı kelimelerin kendisinden daha fazlasını söylüyor. Ciddiydi. "Tek arzuladığım sensin. Ve bu özlem o kadar derin ki, onu nasıl evcilleştireceğimi bilmiyorum."

Kalbim boğazıma düğümlenmiş halde dinliyorum.

"Bu doğru Victoria," diyor bir elini saçlarında gezdirirken, sesi boğuklaşıyor. "Seni korkutmak istemem ama senin için bu lanet dünyayı kana bulayabilirim. Ve sen bile beni durduramazsın."

Ağzımı açıyorum, ruhum dudaklarımda titriyor, kendini ona teslim etmek üzere. Yüzümü ona dönerek oturur pozisyona geçiyorum. Tam burada, önümde kırılıyor, başka hiç kimsenin görmesine izin vermediği katmanlarını soyuyor. Benden başka kimsenin.

"Özür dilerim. Seni dışladığım için çok özür dilerim. Asla seninle ilgili değildi. Berbat *durumdayım*..." Yukarı bakıyor. "Benim arkamdan ona gittiğinde hissettiğim acının, öfkenin ötesinde bir şey göremedim."

geri." Yutkunuyor. "Ama o zaman bile... Seni sevmekten asla vazgeçmedim. Nasıl bırakabilirdim ki?"

İlk gözyaşım düşüyor, yanağımdan aşağı kayıyor.

"Beni seviyorsun," diyorum, sesim kırılarak. Bir ifade, bir soru değil.

Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim. Onaylamaya. Çünkü içten içe biliyordum. Sadece buna inanmama izin vermedim. Beni ezecek gücü ona vermek istemedim.

"Hatamın bedelini bana ödetecek misin?" diye sordum. "Çünkü yapmalısın. Yapmalısın..."

Bakışları çiğ ve savunmasız. Bu kadar büyük, güçlü bir adamda böyle garip bir görüntü. Bir canavar, soğukkanlı bir suçlu olması gereken kişide. Sessizliğini koruyor, adem elması sallanıyor.

Eğilip bana uzanıyor ve tenlerimiz birbirine değdiğinde yüzü adını koyamadığım bir şeyle, rahatlamayla, çaresizlikle, sevgiyle, belki de aynı anda her şeyle buruşuyor.

Kolları beni sarıyor, dizlerimin arkasına, sırtımın arkasına. Ve sonraki saniyede, sanki daha fazla ayrı kalma düşüncesine dayanamıyormuş gibi beni kendine çekiyor.

WOLFGANG

Kendimi o kadar zor tutuyorum ki koridorun karşısındaki kapıya zar zor ulaşıyorum.

Duvara çarpana kadar tekmeleyerek açıyorum, sonra karımın bedeninin önümdeki şiltenin üzerinde zıplamasına izin veriyorum. Tişörtümü başımın üstüne çekiyorum ve

bunun. Onu tekrar görüş alanıma aldığımda, bacaklarını açmış, saçları çarşafın üzerine yayılmış, beni izliyor. Göğsü genişliyor ve geri çekiliyor, dudakları aralanmış, beni bekliyor.

Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, bu arada kemerimi çözüyorum, pantolonumdan sıyrılıyorum. Üstüne eğilip dizimle bacağını yukarı iterek onu daha da açıyorum. Miyavlıyor, elini çıplak göğsümden aşağıya, aramıza ulaşana kadar fırçalıyor, boxer külotumun altındaki sikimi arıyor.

Onun yanında nadiren çıplak kaldım. Eskiden sadece sikimi çıkarır ve onu çıplak sikerdim. Ama şu anda bu işe yaramaz. Onu her yerde hissetmek, tenime o kadar sıkı bastırmasını istiyorum ki ikimiz de düzgün nefes alamıyoruz.

Geceliğini başının üzerine kadar çekiyorum ve o da tamamen çıkararak bana yardım ediyor. Göğüsleri yuvarlak, dolgun ve sivri meme uçlarıyla bitiyor, ben üzerine eğildiğimde göğsüme sürtünüyor. Boynuna doğru inliyorum, kokusunu içime çekiyorum, yumuşak bedenini altımda hissediyorum.

"Benim güzel kızım," diye fısıldıyorum boynuna doğru, sonra tenini dişlerimin arasına çekiyorum. Eti baskının altında eziliyor, narin. Çiğ. Eğiliyor, inliyor ve ben de rahatlatmak için aynı noktayı yalıyorum. Boynunu uzatıyor, bana daha fazla tenini gösteriyor, bana daha fazlasını veriyor. Tatlı, itaatkâr ve ona sahip olduğumda bile, onu daha çok istiyorum.

Ağzımı aşağı indiriyorum, amının tatlı kokusu dilimi oraya çekiyor. Pembe, açık. Onu döllerimle doldurmak için sabırsızlanıyorum. Orgazmı boyunca nabız gibi atarken şişmiş ve beyaz olduğunu görmek için. Şimdilik dilimi girişinde gezdiriyorum, içeri iterken inliyorum. Çoktan ıslanmıştı ve dışarı çektiğimde uyarılmışlığının çeneme damladığını hissedebiliyordum.

Dilim dışarı fırlıyor ve onu yakalayıp yutabiliyorum. İnliyor, amını yukarı doğru kaldırıyor. Ve ben ona ihtiyacı olan her şeyi veriyorum. Eşzamanlı olarak, sert horozumu elime alarak boksör külotundan kayıyorum. Birkaç kez okşadıktan sonra doğruluyorum ve girişine doğru yönlendiriyorum. O yumuşak, hassas duvarlara dokunduğu anda gözlerimi kapatıyorum ve başımı boynunun kıvrımına doğru indiriyorum.

"Seni seviyorum." Sonuna kadar itiyorum ve birlikte nefes veriyoruz.

Şu anda olduğu yerde kilitli. Ve hiçbir şey beni bu andan uzaklaştıramaz. Huzurum... akıl sağlığım... hepsi burada, Victoria'nın bacaklarının arasında, mükemmel vücudunun üzerinde, beni tekrar tekrar seçtiği yerde. Derin ve yavaşça ittim, gerçekten hiç tanışmadığım parçalarımı buldum. Umut... özlem...

Benim insanlığım.

Ona verdiğim her şeyi alıyor, her vuruşta inliyor. Sıcak sesi odaya, koridora yayılıyor. Boğazını tutuyorum ve nefesi kesiliyor. Sonra ağzımı onunkine dayayıp iniltilerini bütünüyle yutuyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ona tekrar.

Onu ters çeviriyorum, sikimi tekrar içine sokarken sırtının üzerinde duruyorum.

"Seni seviyorum..." Bir kez daha söylüyorum.

Tüyleri diken diken oluyor. Elimi kışının yanağına sokuyorum, çekiyorum, onu becerirken yoğuruyorum. Tırnakları çarşafı tırmıklıyor, kollarını başının üzerine uzatıyor. Elimi saçlarına dolayarak başını kendime doğru çekiyorum.

"Söyle aşkım. Az önce söylediğimi

tekrarla." Bir inilti. "Beni seviyorsun."

"Seviyorum." Nefes veriyorum, sikimi amından çıkarıp tekrar içeri kayıyorum. "Evet, bu doğru Victoria. Kocan seni, bu muhtaç amcığı, olduğun ve olabileceğin her şeyi çok seviyor."

"Oh, Tanrım..." Boğazı düğümleniyor, vücudu benimkine doğru geriliyor. "Kurt..."

Saçlarını bıraktım, iki parmağımı ağzına sokarak bana doğru eğilmesini sağladım. Gözleri benimkilere kayıyor, kapüşonlu ve aralarında yumuşak bir kırıışıklık var.

Yaklaştı. Ve lanet olsun, ben de öyleyim.

"Mm-hmm." Kulağına fısıldıyorum, sesim kendi kırık nefesimle dağılıyor. "Kocanın horozunun her yerine gel, aşkım."

Birkaç kez daha içine giriyorum, kanalı ıslak, sıcak ve zonkluyor. Bedenlerimizin arasına bakarak kolaylıkla girip çıkıyorum. Sikim onun ıslaklığıyla bulaşmış ve bu koku beni deli ediyor. Tatlı ve erotik. Bunu tenimde taşıyabilirim, böylece herkes bir olduğumuzu bilir.

Haykırıyor, sesi parmaklarımla boğuluyor. O boşalınca ben de onunla boşalıyorum, döllerimi içine boşaltıyorum. O benden önce bitiriyor, yatağa geri kayıyor. Ama onu doldurmam bitmemişti.

Küçük amcığı alıyor, alıyor ve yemin ederim beni daha sıkı kavırıyor, ona verdiğim her son parçayı sıkıyor. Yarağımla tıkalı olmasına rağmen şimdiden içinden taşıyor. Sanki hâlâ sürtünme arıyormuş gibi miyavlayarak altımda kayıyor. Bu yüzden çekmiyorum.

Yanına uzanıyorum, onu kaşıklayana kadar kendime çekiyorum.

"Şşşt," diyorum, yumuşak göğsünü okşayarak, avucumla kavrayarak. "Kıpırdama, aşkım. Devam edene kadar burada, olduğumuz gibi bekleyeceğiz. Ben senin amından çıkıp kışına girene kadar."

Göğsü avuçlarımda altında genişliyor ve kendi nefesini düzenlerken başını sallıyor, kollarımın arasına daha da sokuluyor. Dakikalar sonra, sikim bir kez daha uzadığında, elimi kalçasına doluyorum ve bacağına benimkinin üzerine kaldırıp yavaşça amımdan çıkıyorum.

Döl fışkırıyor ve bu onun küçük, dar göt deliğini yağlamaya yetiyor. Onu incitmeden germeye yetecek kadar.

"Aferin kızıma," diye mırıldanarak onu övüyor, kulağının memesini öpüyorum. Ben içine girerken onu göğsümde sıkı sıkı tutuyorum. "Şimdi tekrar söyle. Seni ne kadar çok sevdiğimi söyle ki buna inandığını bileyim."

Nefesini içine çekiyor, kıcı etrafımda kenetleniyor.

"Beni seviyorsun. Ve beni affettin. Ve her şeyimi istiyorsun. Kocam beni seviyor."

Lanet olsun.

Gözlerimi kapatıyorum, yüzümü saçlarına gömüyorum. Onunla konuşuyorum, kıcını sikerken sesim boğuk çıkıyor, anlayıp anlamadığını bile bilmiyorum. Ama sözlerini ona tekrar ediyorum. Sonra affetmesi için yalvarıyorum, çünkü o olmadan ben sadece bir erkeğim. Amacı ve hedefi olmayan bir adam. Bir daha asla olmak istemediğim bir adam.

WOLFGANG

Victoria'nın çıplak sırtını göğsüme yaslayarak **uyandım**. Sabahlar artık daha soğuk oluyor ve kolundaki küçük tüyler üşüdüğünü söylüyor. Çarşafları etrafımıza çekiyorum ve o da sıcaklığımı aramak için bana daha da sokuluyor.

O çok yumuşak, çok mükemmel. Nasıl oldu da onunla birlikte oldum?

Karnının derisini yavaş, tembel daireler çizerek okşuyorum, gözlerim hâlâ kapalı. Bu yataktan çıkmak istemiyorum. İhtiyacım olan her şey şu anda burada ve bundan başka bir şey yapma düşüncesi müstehcen. Diğer herkes gidip kendini becerebilir -bugün, yarın ve hayatımızın geri kalanında.

Tek istediğim karımı unutulana kadar becermek. Dışarıda ata binerken ışıldamasını izlemek. Karnının hayatla şişmesini izlemek. Karım olmasını ve onu canlı hissettiren her ne ise onu yapmasını izlemek. Çünkü sadece yanımda olarak bana yaptığı şey tam olarak bu.

Kollarımda kıpırdıyor ve ben de ona olan bağlılığımı gevşetiyorum. Gözlerimi açtığımda, onunkileri görüyorum - büyük, berrak ve sabah gökyüzü gibi mavi - bana sadece memnuniyet olarak tanımlayabileceğim bir şeyle bakıyor. Sevgi. Ona yaptığım onca şeyden sonra düşündüğüm gibi kuşkulu değil.

Karım artık onu sevdiğimi biliyor. Buna inanıyor.

Ve bu beni dünyanın en mutlu adamı yapıyor.

"Günaydın aşkım," diyorum, güzel ağzını öpmek için eğilerek.

Gülümsüyor ve tüm yüzü aydınlanıyor. Çok güzeldi.

"Hâlâ buradasın."

"Her zaman burada olacağım. Umarım dün gece kendimi açıkça ifade edebilmişimdir."

"Bilmiyorum... Belki birkaç kez daha duymam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bilirsiniz, iyi bir önlem için."

"İyi bir önlem için..."

Hızlı bir hareketle onu sırt üstü çeviriyorum. Gülmekten inliyor ve ben de kendimi onun üzerine, çıplak bacaklarının arasına yerleştiriyorum.

"Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum," diyor altımda kıvranarak.

"İkna olmadım." Boynuna bir öpücük kondurup dizimle bacağını yukarı itiyorum. Ben zaten onun için sertim. Tek yapmam gereken biraz daha eğilmek ve-

"Beni seviyorsun. Ben senin tüm dünyam," tatlı sesi kulaklarımda çınlıyor. "Bensiz yok olursun... hayatın sona erer. Şimdi inandırıcı o l d u m mu?"

Bunu şakayla karışık söylüyor ama haksız da değil. Hayatımı hiç bu kadar önemsememiştim. Böyle bir ailede doğmak size paranın her şeyden üstün olduğunu öğretiyor. Para ve güç her şeyin önüne geçer. Bu yüzden eğer bu uğurda ölürsem, bundan şikayetçi olmayacaktım.

Şimdi durum farklı. Hayatımın bir anlamı var çünkü içinde o var. Ve ölmek ya da onun olmadığı bir dünyada son bulmak istemiyorum. Yani o haklı, onsuz hayatım sona erer. Artık benim için bir anlamı olmazdı.

Elimi boynuna dolayarak sikimi içine sokuyorum.

"Yarısını bile bilmiyorsun, aşkım. Ama sorun değil. Sana göstermek için değil de ne için buradayım?"

Onu yavaş ve derin bir şekilde beceriyorum, oksijenini kademeli olarak geri veriyorum. Onun içinde olduğum her anı hatırlamasını istiyorum. Dün gece ona söylediğim her kelimedede ciddi olduğumu bilmesini istiyorum.

Boşaldığında, bunu huzur içinde yapıyor, amıyla sikimi sıkarken kulağıma iniyor. Buna bayılıyorum - beni sertçe aldığı anda, miyavladığında ve içgüdüsel olarak boyun eğdiğinde buna bayılıyorum. Benimle dövüştüğünde, beni bıçakladıktan sonra bir odada gülerek bıraktığında seviyorum.

Son birkaç ayın anıları kafamda uçuşuyor ve ben boşaldığımda, o gözlerimin önünde, zihnimde, sikime sarılmış halde boşalıyorum. Olmasını istediğim her yerde. Ve isteyerek burada.

"Kurt..." diyor, nefes nefese ve içimde sıcaklık.

"Hmm?" Çenesini öpüyorum, hala içinde.

"Ben de seni seviyorum, biliyorsun. Bunu hiç söylemedim ama ben..."

"Biliyorum aşkım. Bunu yapmana gerek yoktu. Benim için yaptıklarından sonra, ki bu herkesin yaptığından ve senden isteyebileceğimden çok daha fazlası. Gel buraya."

Ondan ayrıldım ve onu kollarıma, üstüme çektim. Göğüsleri göğsüme bastırıyor ve teninin bağımlılık yapan kokusu beni sarıyor.

"Şimdi ne olacak?" diye mırıldanıyor.

Bunu düşündüm. "Babamla olan bu saçmalığı bitirmek istiyorum - onu istifa ettirmek, sonra da bizi buradan taşımak. Ve sonra... Balayımıza gitmek istiyorum. Normal insanlar gibi tadını çıkaralım."

Başını kaldırıp bana gözlerini gösterdi. "Normal insanlar mı?" "Ne yani, normal olamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hâlâ bana ters baktıkları için insanları bıçaklayacak mısın?" "Evet."

Gülüyor. "O zaman hayır, siz *normal insanlar* değilsiniz. Ama seninle balayına çıkmaya hayır diyemem. Sanırım seni hizada tutmam gerekecek."

Gülümsüyorum, sırtını okşuyorum, kalbim

doluyor. "Sanırım öyle."

Bir süre sessizce yatıyoruz, ikimiz de kalkmaya hazır değiliz. Hâlâ bazı şeyleri halletmem gerekiyor ama lanet olsun, buna ihtiyacım var. İkimizin de ihtiyacı var.

"Babamla hâlâ ilgilenilmediğini biliyorum," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Any'a'yı ve annemi gönderdin ama... onun hakkında hiçbir şey söylemedin."

Duraksıyorum ama ona gerçeği söylemeye karar veriyorum. Belki de çirkin de olsa bilmesi onun için daha iyidir.

"Tarlada sana ateş eden o pislik... babanla birlikte çalışıyordu. Hepimizi ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı." Göğsümden kalkıp bana baktı. "Özür dilerim aşkım. Onu bir yere hapsettim, hâlâ ne yapacağıma karar veremedim."

"O... o muydu?"

Başımı

salladım.

"Ya seni neredeyse öldüren saldırı?"

"O... İrlandalıları. Sonra misilleme yaptılar..." İç çekiyorum. "Bu uzun bir hikaye."

Başka tarafa bakıyor ve zihninde dönen çarkları görebiliyorum.

"Babamla ne yapacaksın? Karar vermediğini söylüyorsun ve bunun sadece benim yüzümden olduğunu biliyorum."

Öyle. O pisliği öldürmememin tek nedeni onun acı çekmesini istemememdi.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Dürüstçe mi?" Başını sallıyor. "Sen nasıl uygun görürsen. Ailemizi parçaladığı için onu affetmeye hazırdım... ama bize yapmaya çalıştığı şey için onu affedemem. Sana... Her şeye rağmen hâlâ sadece kendini kurtarmaya çalışıyor. Benden bu kadar Wolfgang. Ben sadece... bittim."

Bakışlarını tutuyorum, kararın oraya sıkıca kazındığını görüyorum. Güzel. O zaman tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Birkaç gün sonra babam yakın çevremizdeki herkesle birlikte şehirde bir parti düzenledi.

Onlara görevi bıraktığını, yerine benim geçeceğimi ve Mikhail'e farklı bir rol verileceğini söyler. Kimsenin buna söyleyecek bir şeyi yok.

Bir köşede durmuş, elinde içkisi, oğlunu kızgınlıkla izleyen Ekaterina'nın bile... ya da kim bilir

Ne. Ne de olsa onun istediklerine karşı geldi. Victoria ve benim için ne yaptığını biliyor mu merak ediyorum.

Odanın diğer ucunda, üzerinde kıpkırmızı bir elbise ve doğum gününde ona aldığım yakut kolyeyi takmış olan karım bana gülümsüyor. Çok güzel, görülmeye değer. Tüm bu piçlerin gözlerini ondan alamamasına şaşmamalı. Kaşları kalkıyor, sanki bana "ne?" diye soruyormuş gibi, ben de cevabı ağzımdan ona söylüyorum.

"Sen."

Güzel yüzü anında aydınlanıyor. Bu kız çok tatlı. Bana nasıl katlanıyor anlamıyorum. Yüzüne, endamına takılmış durumdayım ve beni daha yakına çağırıyor. Tüm bu saçmalıklara katlanmak zorunda değiliz - duyuru yapıldı ve ne istersem yapabilirim. Şu anda bu, karımı buradan götürmek ve günü onunla geçirmek anlamına geliyor.

"Gitmeden önce," diyor kardeşim, çevresel görüşümde belirerek. "Sana bir şey söylemem gerek." Babamın sandalyesinden bizi izlediğini görebiliyorum, muhtemelen olay çıkarıp çıkarmayacağımızı merak ediyor. Ama benim öyle bir niyetim yok ve Mikhail'in yüzündeki ifadeye bakılırsa onun da yok.

"Ne oldu?" Dikkatimi ona çevirerek soruyorum.

Viski bardağında buzların arasında sallanıyor. "Ben gidiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bunu duymak istemiyorum. Artık yetkili benim, bu demek değil ki-"

"Hayır, öyle değil." İçkisinin kalanını bitiriyor, sonra da yanından geçen bir servis elemanının tepsisine bırakıyor. "İlgilenmem gereken bir şey var."

"Nerede?"

"Los Angeles."

Hay sikeyim. "Orası İtalyan bölgesi ve bunu biliyorsun. Seni görürlerse anında öldürürler."

"Bunu anlamalarına yetecek kadar uzun süre orada kalmayacağım. Buraya senden izin istemeye de gelmedim. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

İç çektim. "Senin içine ne girdi böyle?" "*Cecilia*

ile başlıyor. *Ferrara* ile biter." Sırıttıyor.

"Sen gidiyor sonra ve Don'un Kızın mı? Öyle mi sen dışarı lanet olası aklın?"

Ona ulaşamayacağımı biliyorum. Mikhail bir kez kararını verdi mi, onu değiştirmede iyi şanslar. Ve sabırsızlığıyla baş etme konusunda da iyi şanslar. Çünkü eğer bana gideceğini söylüyorsa, çoktan uçağa binmiş demektir.

"Sakin ol," diyor omuzlarını kırarak. "Bir planım var. Yerinde olsam Cazimir'e dikkat ederdim." Gözleri karıma kayıyor. "Bana mı öyle geliyor yoksa az önce onu güldürdü mü?" Sırtımı sıvazlıyor ve ben de onun dışarı açılan kapıya doğru geri geri yürümesini izliyorum. "Büyük gününüzün tadını çıkarın. Seni gördüğümde görüşürüz."

WOLFGANG

Sekiz ay sonra

Nisan ayındayız. Çiçeklerin kokusu havada süzülüyor, kuşlar yeni evimizi çevreleyen ormana tamamen geri döndü. Burası güzel ve sessiz. Kimse bizi rahatsız etmiyor ve eşim atlarla dışarıda istediği kadar vakit geçirebiliyor.

Birkaç gün sonra doğum günü. Henüz ona söylemedim ama Anya ve annesinin ziyarete gelmesini ayarladım. Yakında burada olurlar. Sasha da gelecek. Ivan'dan gelen mesaj telefonumda beliriyor; uçağa bindiler ve yoldalar.

Uzaktan bir atın dörtnala koşuşunu duyuyorum. Tahmin yürütecek olsam, bunun Cerber olduğunu söyledim, Victoria'yla tanıştığım ilk gün ailesine hediye ettiğim siyah aygır. Onu yatıştırmayı öğrendi ve Cerber tamamen onun büyüü altında, sürekli ona ihtiyaç duyuyor. O kadar ki, Victoria'nın dikkatinin çoğu onun üzerinde olmasına rağmen Alaska onları birlikte gördüğünde sızlanıyor.

Malikânenin etrafında yürürken silueti gözümün önüne geliyor. Saçları açık, aygırın sırtında sorunsuzca zıplarken arkasında rüzgârda savruluyor. Alaska hemen arkalarından geliyor ama o ata binmiyor. Cerber'le birlikte binmeye alışana kadar bir süre binmişti ama artık binmiyor.

Çitin dışında durup onları izliyorum, karımın sırtı bana dönük.

Bu bana onu ilk gördüğüm zamanı hatırlatıyor - dönüp nihayet beni gördüğü zamanı... Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Korkmuştu, dudakları ve burnunun ucu sert kış sıcağından pembeleşmişti. Korkmuştu ama kontrollüydü, sanki ona zarar verebilecek birinin önünde bu zayıflığı göstermemesi gerektiğini daha iyi biliyordu.

Onun içindeki mücadeleyi görmek hoşuma gidiyordu. Beni karşıladığında gösterdiği meydan okuma, en başta merakımı uyandıran şeydi. Artık bana öyle bakmıyor. Şimdi, o güzel mavi gözleri üzerimdeyken, bir güneş ışığı gibi parlıyor. Şeytanlarımın ona asla ulaşamayacağını bilerek bana bakıyor. Çünkü ulaşamayacaklar.

Karım söz konusu olduğunda, o aygırdan daha kötüyüm - özgür olduğum her an ona ihtiyacım var. Onu arzuluyorum. Bensiz kendi olabilmesi için ona alan tanımak zorundayım. Ve bunu yapıyorum, çünkü bu kadını seviyorum.

"Bunu daha önce yapmamış mıydık?" diye soruyor, nefesini tutup attan atlayarak.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Evet, doğru." Gülümsüyor. "İvan'la çıktığını sanıyordum."

Bunu bilmiş bir ses tonuyla söylüyor. Buluşmayı iptal etmeme neden olan şeyin ne olduğunu biliyor.

"Buraya gel, aşkım."

Matarasından bir yudum su alıyor. "Hayır, hayır. Bir saat sonra çocuklarla antrenmanım var."

Bahamalar'daki balayımızdan döndükten kısa bir süre sonra erkek çocuklarımıza binicilik eğitimi vermeye başladı. Bu her zaman onun

Ben de bunu gerçekleştirdim. Bir gün çocuklarımıza da aynısını öğrettiğini göreceğim.

"Belki de bu sabah bana güzel amının resmini mesaj atarken bunu dşnmeliydin. Ne, unutacağımı mı sandın?"

Dudakları büzülür. "Hayır, yapmayacağını biliyordum. Aslında-" Bana yaklaşıyor, dudaklarına karşı konuşmak için başını yukarı eğiyor. "Ben de buna güveniyordum."

Aşağı bakıyorum, dudaklarımın köşesi yukarı kalkıyor.

Benimle oynuyor. Ve ben şimdiden kaya gibi sertleşmiştim.

Sesim alçak, talepkr ve ihtiyaç dolu. Bunu ondan saklamıyorum. -Bana ne yaptığını bilmeli. "Dizginleri bırak, Victoria. Yoksa seni burada, bu tarlada çırılçıplak soymak zorunda kalacağım."

"ok tehlikeli," diye söylenerek çitlerle çevrili ayırdan çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi.

Etrafımda dolaşıyor, dönerken eliyle vücudumu okşuyor. Gözlerimi kapatıyorum, kısıtlamalarım vücudumun her santimetresinden neredeyse kayboluyor. Biraz daha dayanıyorum, çünkü benimle oynamaktan hoşlandığı bu küçük oyundan zevk alıyorum. Ama bu yeterli olmayacak. Ona ihtiyacım var.

"Victoria..." Ellerini tekrar üzerimde hissettiğimde çenem sıkıştı. Karnımın üzerinde, aşağı doğru iniyor, bana ne yaptığının kanıtına yakın.

"Evet," diye fısıldıyor. "Haklısın. Yapmamalıyız..."

Kendi kendime gülüyorum. O çok iyi. Çok zeki. Ama

şimdi sıra bende ve ben kazanmayı severim.

Bir elimle bileklerini yakalayıp hareketini durduruyorum. Arkamdan nefes nefese kalıyor ve ona dönüp diğer elimle çenesini kaldırıyorum, böylece gözlerini görebiliyorum.

"Bugün o resim hakkında uzun uzun düşündüm, aşkım. Sana yapmak istediğim şeyler hakkında." Çenesini bırakıyorum, binici pantolonunun ön düğmelerini açıyorum, sonra fermuarını açıyorum. Elimi külotunun altından kaydırıp orta parmağımla sıcak amını buluyorum. Nefesini içine çekiyor, dokunuşun içinde eriyor. "Sana buraya gel dediğimde geleceksin. Bu küçük oyunumuzu oynadığımızda ne olduğunu biliyorsun." *Açlıktan ölüyorum.*

Bir gülümseme dudaklarını geriyor, gözleri dalgalanıyor. "Neden ben başlattım sanıyorsun?"

Ayrıca yazan Rhea Harp

Ücretsiz Bağımsız Kısa Öykü (Mafya)

[Carnal Calling](http://rheaharp.com) (sadece rheaharp.com'da)

Şeytanlar ve Güzel Günahlar düeti

[O'nun Emri Altında O'nun](#)

[Gazabı Altında](#)

Rhea Harp, Transilvanyalı bir yazar ve karanlık aşk romanlarında ahlaken gri ve sahiplenici erkeklere hayat veriyor. Yüksek baharat, yüksek duygusal yıkım seviyeleri onun uzmanlık alanıdır. O olmadığı zamanlarda Yazan Rhea genellikle bir yerlerde bir kitabın içinde kaybolur ya da arkadaşlarıyla masa oyunları oynar.

Amazon'daki diğer kitaplarına göz atın!

Teşekkür

Bu kitap, muhteşem editörlerim Zee ve Morgan'dan aldığım destek olmadan mümkün olamazdı. İkinizden çok şey öğrendim ve çok minnettarım!

Nişanlıma da duygusal destek avantajlarıyla üçüncü bir editör gibi davrandığı için teşekkür etmek istiyorum. Ne zaman bir sahnenin zayıf olduğu konusunda endişelensem ona koşuyorum ve onun geri bildirimini her zaman yardımcı oluyor. Teşekkürler, bebeğim!

Ve elbette, yakın çevremde ([bültenimde](#)) bu kitapla ilgili heyecanlarını defalarca dile getiren herkese teşekkür etmek istiyorum. Beni ayakta tuttunuz ve hepinizi çok seviyorum!

x Rhea Harp

İçindekiler

Yazarın Notu

1. VICTORIA

2. VICTORIA

3. VICTORIA

4. WOLFGANG

5. VICTORIA

6. WOLFGANG

7. VICTORIA

8. WOLFGANG

9. VICTORIA

10. WOLFGANG

11. VICTORIA

12. VICTORIA

13. VICTORIA

14. WOLFGANG

15. WOLFGANG

16. VICTORIA

17. VICTORIA

18. WOLFGANG

19. VICTORIA

20. VICTORIA

21. VICTORIA

22. WOLFGANG

23. VICTORIA

24. VICTORIA

25. WOLFGANG

26. VICTORIA

27. WOLFGANG

28. VICTORIA

29. WOLFGANG

30. VICTORIA

31. VICTORIA

32. WOLFGANG

33. WOLFGANG

34. VICTORIA

35. WOLFGANG

36. WOLFGANG

Ayrıca Rhea Harp
tarafından Teşekkür

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

